Sfântul sfinţit mucenic Ipatie, făcătorul de minuni, episcopul Gangrelor (sec. IV)

(s.v. 31 martie / s.n. 13 aprilie)

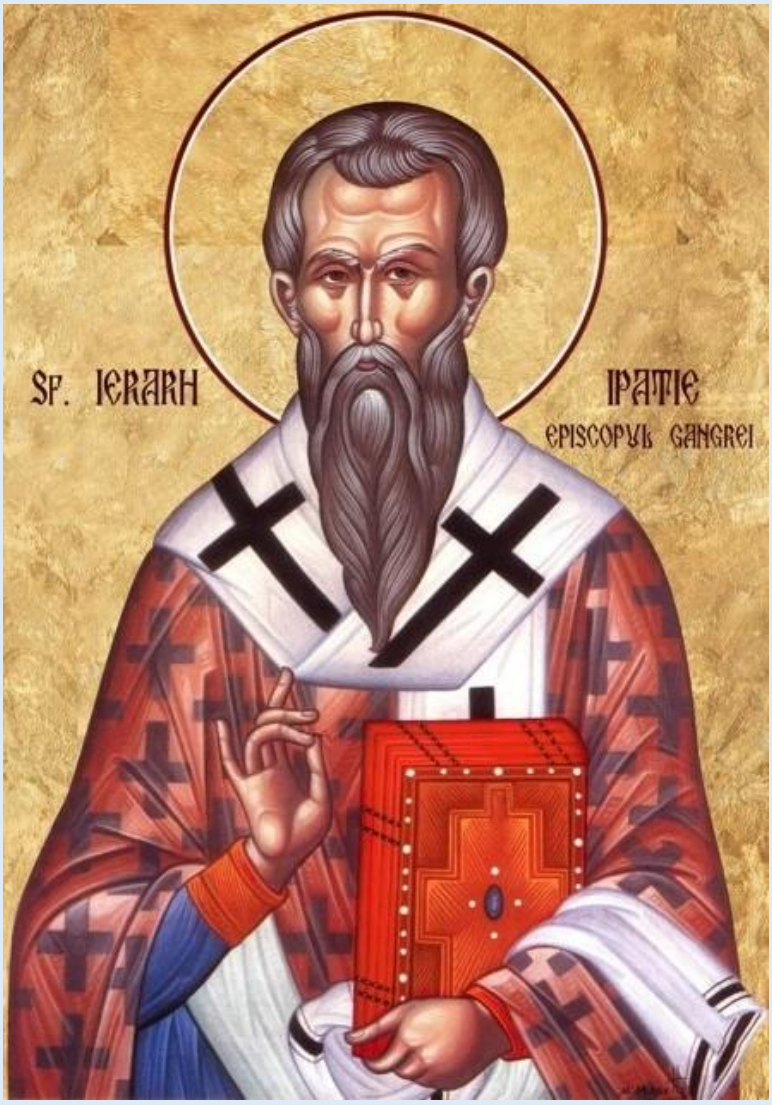

Materiale despre Sfântul sfinţit mucenic Ipatie, episcopul Gangrei:

https://independent.academia.edu/emystea/Sf.%20sfin%C5%A3it%20muc.%20Ipatie%20(31%20mar)

https://archive.org/details/@steaemy?query=Ipatie

***

Sfântul sfinţit mucenic Ipatie, episcopul Gangrei s-a născut în Cilicia, Asia mică. A ajuns arhiereu în oraşul Gangre (Paflagonia - Asia Mică) şi a luat parte la Sinodul I

Ecumenic de la Niceea (325) care a osândit erezia lui Arie. A devenit vestit prin faptul că săvârşea multe minuni.

Index

În această lună, ziua a treizeci şi una - Pomenirea Sfântului sfinţitului mucenic şi făcător de minuni Ipatie, episcopul Gangrelor (Minei) 3
Canon de rugăciune către Sfântul sfinţit mucenic Ipatie, episcopul Gangrei ... 16
Paraclisul Sfântului mucenic Ipatie al Gangrelor 24
Imnografie 40
Vieţile Sfinţilor - Pomenirea Sfântului sfinţitului mucenic Ipatie, făcătorul de minuni, episcopul Gangrelor 41
Sfântul mucenic Ipatie, episcopul Gangrei - drumul spre sfințenie 45
Sinaxar 47
Sinaxar - Sfântul sfințit mucenic Ipatie, episcopul Gangrei - 31 martie 50
Arhid. Ştefan Sfarghie - Sinaxar - Sfântul sfinţit mucenic Ipatie, episcopul Gangrei 52
Iulian Dumitraşcu - Sfântul sfinţit mucenic Ipatie, episcopul Gangrei şi Sfântul mucenic Veniamin, diaconul 53
Proloage - Pomenirea Sfântului, sfinţitului mucenic Ipatie, făcătorul de minuni, episcopul Gangrelor (sec. IV) 54
Sfântul Nicolae Velimirovici – Proloagele de la Ohrida - Pomenirea Sfântului sfinţit mucenic Ipatie, episcopul Gangrelor 64
Silviu-Andrei Vlădăreanu - Sinaxar - Sfântul Ipatie, episcopul Gangrei - 31 martie 65
Pr. Silviu Cluci - Odoarele Mănăstirii „Sfântul Pavel” 70
Pr. Silviu Cluci - Aghiasma Sfântului Ipatie din Sfântul Munte Athos 72
Pr. Silviu Cluci - Coliba „Sfântul Ipatie” de la Katunakia - Aşezăminte româneşti din Muntele Athos 74
Teodor Danalache - Chilia Sfântul Ipatie - Sfântul Munte Athos 79
Frescele Paraclisului Chiliei Sfântul Ipatie de la Muntele Athos pictate de iconarul Ioan Popa 82
Icoane 98

În această lună, ziua a treizeci şi una - Pomenirea Sfântului sfinţitului mucenic şi făcător de minuni Ipatie, episcopul Gangrelor (Minei)

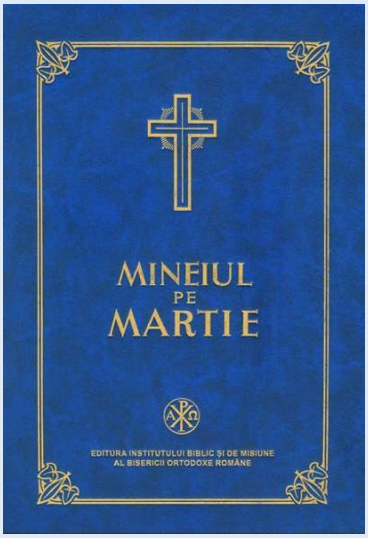

La Vecernie

La Doamne, strigat-am...,se pun **stihirile** pe 6: trei ale Triodului şi trei ale Sfântului, glasul al 8-lea:

Podobie: O, prea slăvită minune! Izvorul vieţii în mormânt se pune, şi scară către Cer mormântul se face; veseleşte-te Ghetsimanì, a Născătoarei de Dumnezeu sfântă casă. Să strigăm credincioşii, pe Gavriil având începător cetelor: cea plină de dar bucură-te, cu tine este Domnul, cel ce dă lumii prin tine mare milă.

Părinte de Dumnezeu înţeleptite Ipatie, întru înfrânare bine hrănindu-te, ai crescut spre slăvită înălţime a bunătăţilor, arătat întinzându-te spre vedenie prea tainică şi zărind frumuseţea lui Hristos. Cu ale căruia străluciri luminându-te la minte şi la cuget, tuturor ai fulgerat razele minunilor.

Părinte al părinţilor Ipatie, fulgerând cu lumina pravoslaviei, ai luminat cugetele, celor ce aleargă la tine cu credinţă şi vederile lui Arie le-ai întunecat cuvioase, lepădându-l din Biserica lui Hristos. Pentru aceasta toţi având-te pe tine luminător, cinstim şi fericim sfinţită pomenirea ta.

Părinte sfinţite Ipatie, având în inima ta pe Împăratul Hristos, pe care luminat L-ai propovăduit, de o fiinţă cu Tatăl ai strălucit razele minunilor, luminând toată par-

tea cea de sub soare. Pe balaurul l-ai omorât şi izvorâre de ape calde prin rugăciunile tale ai izvorât spre doctoria bolilor.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor (a Născătoarei de Dumnezeu)

Bucură-te, lauda lumii; Bucură-te, Biserica Domnului; Bucură-te, muntele cel cu umbra deasă; Bucură-te, scăpare; Bucură-te, sfeşnicul cel de aur; Bucură-te, lauda pravoslavnicilor cinstită; Bucură-te, Marie , Maica lui Hristos Dumnezeu. Bucură-te, Rai; Bucură-te, masă dumnezeiască; Bucură-te, cort; Bucură-te, năstrapă cu totul de aur; Bucură-te, nădejdea tuturor.

A Crucii, a Născătoarei

Soarele s-a îngrozit, văzându-Te pe Tine Iisuse întins pe Cruce de bunăvoie şi pământul s-a cutremurat, pietrele s-au despicat şi mormânturile s-au deschis de frică, şi toate puterile s-au spăimântat. Care dacă le-a văzut Fecioara Stăpâna, cu suspinuri, vai mie a strigat: Ce este ceea ce se vede?

La Utrenie

Canoanele al sfântului şi ale Triodului, după rânduiala lor.

Canonul Sfântului

Cântarea 1-a

Irmos: Apa trecându-o ca pe uscat şi din răutatea Egiptului scăpând israeliteanul striga: Izbăvitorului şi Dumnezeului nostru să-i cântăm.

Din pruncie luminându-te cu lumina Treimii de Dumnezeu înțelepțite ierarhe, te-ai hrănit cu laptele cel aducător de viaţă al credinţei, strălucindu-te cu faptele cele bune.

Cu înțelegerea şi cu darul împodobindu-te prin osteneli postniceşti, ai înfrânat poftele trupului, de Dumnezeu înțelepțite şi ți-ai împodobit sufletul cu bunătățile prea fericite.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Ca un soare strălucind, prin viața ta cea luminată, ai luminat toată Biserica lui Hristos, cu razele minunilor tale părinte ierarhe.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Iată proorociile prorocilor cu adevărat la tine au luat sfârşit, că pe Cuvântul zămislindu-L fără sămânţă L-ai născut Născătoare de Dumnezeu prea curată.

Cântarea a 3-a

Irmos: Tu eşti întărirea…

Prin Scripturi adăpându-te prea înţelepte, te-ai făcut lemn al vieţii la a căruia roadă nu aleargă vrăjmaşul Evei.

Cu rugăciunile tale către Hristos cele plecătoare de Dumnezeu, oprind cântecele păgânilor, le-ai îngrădit gurile, precum zice prorocul.

Femeia cea fără de ruşine o ai zdrobit înțelepțește, prin rană, pricinuind minunat întreagă înțelepțire nemulțumitorilor.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Făcutu-te-ai casă Dumnezeiescului Duh, şi chip al rugăciunii, lauda ierarhilor şi slava mucenicilor Ipatie.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Neslujind legilor firii maicilor, Preacurată, ai născut pe Izbăvitorul, căci legile firii întru tine se înnoiesc.

Irmosul: Tu eşti întărirea celor ce aleargă la Tine Doamne, Tu eşti lumina celor întunecați şi pe Tine Te laudă duhul meu.

Sedealna, glasul al 4-lea:

Podobie: Degrab ne întâmpină pe noi mai înainte până ce nu ne robim când vrăjmaşii Te hulesc pe Tine şi ne îngrozesc pe noi, Hristoase, Dumnezeul nostru, pierde cu Crucea Ta pe cei ce se luptă cu noi, ca să cunoască cât poate credinţa

dreptmăritorilor, pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Unule, Iubitorule de oameni.

Dogmele credinţei întărindu-le cuvioase, ai propovăduit pe Cuvântul de o fiinţă şi împreună veşnic cu Tatăl. Pentru aceasta şi păstorind turma ta cu pravoslavie, ai ruşinat mintea cea cu rea înţelegere a lui Arie. Drept aceea acum mutându-te către Hristos, roagă-te pentru noi toți.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor (a Născătoarei de Dumnezeu)

Înnoit-ai prea curată prin dumnezeiască naşterea ta, fiinţa cea muritoare şi stricată prin patimi a pământenilor, şi ai ridicat pe toți din moarte la viața nestricăciunii. Pentru aceasta după datorie, toți te fericim, Fecioară prea proslăvită, precum mai-nainte ai zis.

A Crucii, a Născătoarei

Fecioară prea curată, Maica lui Hristos Dumnezeu, armă a străbătut prin sfânt sufletul tău când ai văzut răstignit de voie pe Fiul şi Dumnezeul tău. Pe care binecuvântată, nu înceta a-L ruga, iertare de greşale nouă să ne dăruiască.

Cântarea a 4-a

Irmos: Auzit-am Doamne taina iconomiei Tale, înţeles-am lucrurile Tale şi am proslăvit Dumnezeirea Ta.

Strălucirea Duhului, cu îndestulare sălăşluindu-se întru tine părinte, te-a arătat stâlp purtător de lumină, luminând lumea cu dogmele dumnezeieşti.

Cu liniştea cuvintelor tale potolind iarna cea idolească şi cu biruinţele smereniei, ai veştejit semeţia păgânătăţii.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Arătatu-te-ai oglindă neîntinată a Treimii, părinte Ipatie, căci ai iubit a vedea curată cunoştinţa Dumnezeului nostru.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Cât este de înfricoşată şi prea slăvită taina curatei naşterii tale Preacurată! Că mai presus de fire ai născut pe Ziditorul tău.

Cântarea a 5-a

Irmos: Pentru ce m-ai lepădat de la faţa Ta, Cela ce eşti lumină neapusă ? Şi m-a acoperit întunericul cel străin pe mine păcătosul? Ci mă întoarce şi la lumina poruncilor Tale îndreptează căile mele, rogu-mă.

Având dorirea spre apa dumnezeieştii suiri părinte, şi poftind frumuseţea Raiului celui nematerialnic, te odihneai în locuri înflorite, asemănând prin închipuire lăcaşurile cele de acolo.

Iscusindu-te pe sineţi părinte întru vedeniile cele nematerialnice şi în fapte, ai părăsit grijile cele materialnice ca o greutate a sufletului şi dănţuind în pustietăţi, ca într-o grădină, te-ai îmbogăţit cu darul Duhului.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Crescându-ţi turma întru verdeaţa dumnezeieştilor dogmelor tale părinte, ai întemeiat Biserici cinstite, ca nişte staule, întru care băgând oile cele cuvântătoare, le-ai izbăvit de fiară şi de eresuri, prea fericite părinte.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Numai tu ai născut Fecioară şi numai tu te-ai arătat fără ispită bărbătească, prea curată; căci primind în pântece pe Cuvântul Tatălui cel fără început, cu lapte L-ai hrănit Fecioară, minune înfricoşată! Că fecioreşti şi hotarele firii le înnoieşti.

Cântarea a 6-a

Irmos: Curăţeşte-mă Mântuitorule…

Aprinzând râul şi dând nopţii pâraie ale luminii, îţi arăta calea sfinţite mucenice Ipatie, închipuind tuturor strălucirea sufletului tău.

Lucrând prin tine minuni Dătătorul de viaţă Hristos Dumnezeu, a arătat apa comoară de tămăduiri, făcând amărăciunea ei dulceagă minunilor, prin rugăciunile tale Ipatie.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Arătatu-te-ai primitor de la Dumnezeu darului minunilor celor mai presus de fire, prea fericite Ipatie. Şi te-ai făcut izvor de tămăduiri, dăruind din destul tuturor dumnezeieşti ape de mântuire.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Prin rugăciunile tale Preacurată din primejdii şi din înconjurări cumplite răpeşte-mă pe mine şi mă izbăveşte, rogu-mă. Că tu eşti zid nesfărâmat şi liman şi acoperământ şi cetate nerobită.

Irmosul: Curăţeşte-mă Mântuitorule, că multe sunt fărădelegile mele şi mă ridică dintru adâncul răutăţilor, rogu-mă. Căci către Tine am strigat şi mă auzi Dumnezeul mântuirii mele.

Condac, glas 1: Cu curăţirea cea sufletească dumnezeieşte într-armându-te şi neîncetată rugăciune, ca o suliţă având în mâini, cu tărie ai biruit cetele dracilor, părinte Ipatie, neîncetat roagă pe Hristos Dumnezeu pentru sufletele noastre.

Sinaxar

Întru această lună în 31 de zile, pomenirea Sfântului sfinţitului mucenic Ipatie, episcopul Gangrelor.

Stih: Femeia cu piatra omoară prin lovire,
Pe Ipatie, vai de ticăloasa femeie.
În a treizeci şi una a lui martie,
A luat sfârşitul vieţii Ipatie.

Acest dintru Sfinţi părintele nostru Ipatie, fiind născut la Cilicia şi nevoindu-se în Galatia, s-a făcut arhiereu în Gangra, unul fiind la întâiul sobor al celor trei sute optsprezece, şi purtători de Dumnezeu părinţi. Era cu totul plin de Duhul Sfânt, şi răbdând multe ispite şi făcând multe semne, se făcu vestit.

Deci împărăţind Constanţie, fiul marelui Constantin, şi apropiindu-se odată un balaur la vistieriile împărăteşti, şi căzând lângă uşile cămărilor, unde zăcea tot aurul împărătesc, şi neîndrăznind a se apropia cineva şi stând împăratul pentru aceasta la mare mâhnire şi mirare, fu chemat fericitul acesta. Şi dacă văzu pe împăratul Constanţie, cum i-a ieşit întru întâmpinare cu toată cinstea şi l-a primit, căzând jos la

picioarele lui, îl ridică de jos, şi-i zise: Ai îndrăzneală o împărate, că de va fi cu putinţă, dându-mi Dumnezeu putere mie neharnicului rob, nu mă voi apăra a face ceea ce-mi porunceşti. Şi nu te mâhni, că cele ce nu se pot la oameni, la Dumnezeu se pot, şi dacă zise sfântul acestea, îi arătară împăratul pe balaurul de departe, şi zise: Nu te apropia părinte fără de fereală de balaur, ca să nu pătimeşti, ceea ce au pătimit şi alţii pentru păcatele mele.

Iar fericitul, zise: Rugăciunea noastră, o împărate, nu poate nimic întru acestea, ci credinţa care o ai către Dumnezeu, şi puterea sa cea mare şi nebiruită. Atuncea căzând sfântul la pământ, a făcut rugăciune câtva ceas. După aceea sculându-se, zise împăratului: Porunceşte să se facă un foc mare în mijlocul uliţei, la locul acela, unde stă stâlpul tatălui tău, şi cei ce vor aprinde focul să stea acolo, până voi merge şi eu.

Şi porunci aceasta împăratul, iar sfântul ținând în mâini toiagul care avea deasupra semnul cinstitei cruci, intrând deschise uşile cămărilor împărăteşti şi fugiră toţi. Iar unii stând de departe şi privind încremeniţi, de frică tremurau şi bătând fiara cu toiagul ce-l purta, nu-i făcea nimic, şi mai trecea ziua, toţi socotind că va omorî fiara pe sfântul.

Iar sfântul ridicându-şi ochii către cer şi chemând pe Domnul spre ajutor, băgând toiagul în gura balaurului, zise: În numele Domnului meu Iisus Hristos, vino după mine şi balaurul muşcând toiagul, purcese după sfântul ca și când îl gonea cineva, deci sfântul scoţându-l afară din curţile împărăteşti, şi trecând prin toată uliţa târgului, trăgând toiagul pe jos, cu care trăgea pe balaur, făcu de se cutremurară toţi. Căci era groaznic la căutătura chipului balaurul şi era (precum zic) de şaizeci de coţi de lung. Deci apropiindu-se sfântul de acel foc mare, zise către balaur: În numele lui Iisus Hristos, pe care îl propovăduiesc eu cel mai mic rob al lui, îţi poruncesc să intri în mijlocul văpăii celei aprinse. Iar înfricoşatul la vedere balaurul acela, ridicându-se de mijloc ca în chip de boltă şi sbârcindu-se câtva şi întinzându-se, se aruncă pe sine în mijlocul văpăii focului înaintea tuturor şi se topi într-însul. Şi toţi se mirară, slăvind pe Dumnezeu, căci le arăta pe un luminător ca acesta şi făcător de minuni în zilele lor.

Atuncea împăratul cinstind foarte pe sfântul, a poruncit să zugrăvească pe o scândură chipul feţei sfântului şi să-l pună la cămara împărătească, pentru apărarea şi depărtarea a tot răul.

De aceea închinându-se sfântului, l-au trimis la Eparhia sa, şi după ce ieşi sfântul din cetate, s-a dus la scaunul său slăvind şi mulţumind lui Dumnezeu.

Atuncea cei ce se ţineau de eresurile lui Novat, având într-înşii zavistie mare asupra sfântului, s-au ascuns în locuri strâmte şi cu surpături, pe unde avea obicei sfântul a trece, şi trecând sfântul, iar ei ieşind fără de veste, de unde îl păzea ca nişte fiare sălbatice, unul cu lemn, altul cu piatră şi altul cu sabie îi da lovituri şi i-au făcut multe răni. Apoi l-au aruncat de pe o înălţime mare jos în râu, iar sfântul fiind lepădat în râu, şi mai mort, întinzându-şi puţintel mâinile şi ridicându-şi ochii la cer, precum şi întâiul mucenic Ştefan, zicea: Doamne, nu le pune lor păcatul acesta. Şi încă rugându-se el, iată o femeie spurcată şi pângărită, înrăutăţită şi ticăloasă, ridicând o piatră mare, şi lovindu-l în moalele capului, îl lipsi de rămăşiţa vieţii sale. Deci sfântul său suflet l-a dat în mâinile lui Dumnezeu. Iar pângărita aceea femeie, îndrăcindu-se de duh necurat, se bătea pe piept cu acea piatră, aşişderea şi toţi cei ce erau părtaşi uciderii acestuia, se pedepseau de duhuri necurate.

Deci ascunzând ei moaştele sfântului într-o şură de paie, s-au dus. Iar lucrătorul de pământ acela, a cui era şura cea de paie, intrând ca să dea paie dobitoacelor lui, au auzit slavoslovie de cântări cereşti. Deci aflând sfintele moaşte, îndată vădi pe fericitul părinte.

Şi dacă aflară locuitorii oraşului Gangrei, s-au strâns acolo şi plângând toţi de obşte, au luat sfintele lui moaşte şi le-au dus în oraşul lor, de le-au îngropat într-un loc cinstit.

Iar femeia aceea mergând după dânsul, şi bătându-se pe sine cu piatra, cu care a omorât pe sfântul, după ce s-a îngropat sfintele lui moaşte, îndată se tămădui. Asemenea şi toţi cei ce erau părtaşi şi ceilalţi ucigători ai sfântului, care şi aceia se chinuiau cu aceiaşi bătaie.

Făcutu-s-au încă şi alte minuni, când s-a aşezat fericitul părinte, încă şi după aşezare, care pentru mulţime le-am lăsat.

Tot în această zi, pomenirea prea cuviosului părintelui nostru Acachie, episcopul Meletinei mărturisitorul.

Stih: Murind Acachie îngerul cel pământesc,
Îngerii i-au gătit loc în lăcaşul ceresc.

Acesta era în vremile împăratului Deciu învăţând credinţa în Hristos, deci fu prins şi adus înaintea ipatului Marcian. Şi întrebându-l de cele ce propovăduia, i-a povestit toată rânduiala întrupării lui Dumnezeu Cuvântului, care s-a făcut pentru

noi şi înfruntă minciunile şi basmele elinilor. Pentru care fu chinuit cu munci şi închis în temniţă.

Deci Marcian a trimis scrisori lui Deciu înştiinţându-l cele pentru sfântul, după cercetarea ce s-a făcut. Iar Deciu a poruncit, de s-a slobozit sfântul din temniţă şi umbla slobod, purtând rănile Domnului pe trupul său, pentru aceasta învăţând pe mulţi credinţa lui Hristos şi strălucind în minuni şi întru învăţături, a răposat cu pace.

Tot în această zi, pomenirea Sfinţilor celor ce au mărturisit în Persia, Avda, episcopul şi Veniamin diaconul şi cei împreună cu dânşii.

Stih: Avda fiind întărit de cuvântul Celui Prea Înalt,
A surpat tăria necredincioşilor, capul de sabie fiindu-i tăiat.
Zic prin clenciurosul par şi prin chinuitoarea zdrobire,
Veniamin a deşertat toată sufletească îngreuiere.
Primind trestii pe sub unghii,
Se scriu nouă bărbaţi, pe sine mucenicii.

Şi alţi mulţi Sfinţi care în temniţe fiind băgaţi, mâncaţi de şoareci şi de mâţe s-au săvârşit.

Stih: Trupurile mucenicilor erau jitniţe vietăţilor.
Hrană făcându-se în adânca groapă, şoarecilor şi mâţelor.

În anii împărăţiei lui Teodosie cel mic, Isdigherd, împăratul perşilor, a pornit goană asupra bisericilor creştineşti celor de acolo, luând pricină de aici. Oarecare episcop anume Avda, împodobit fiind cu multe feluri de bunătăţi, pornindu-se din dumnezeiască râvnă, a stricat capiştea păgânilor, ceea ce se zicea a focului. Căci Dumnezeu numea pe foc, nepricepuţii. De care aflând împăratul de la vrăjitori, a trimis de l-au adus. Şi întâi l-a întrebat cu blândeţe, de ceea ce a făcut. Şi i-a poruncit să zidească turnul capiştei, iar el stând împotrivă şi zicând că nu este cu putinţă a face aceasta l-a înfricoşat, lăudându-se, că va strica toate bisericile.

Şi cele ce se lăudă, a dat şi poruncă. Poruncind mai întâi să se omoare minunatul acela om dumnezeiescul Avda, de care auzind sfântul, se bucură foarte, şi aşa bucurându-se şi veselindu-se a primit fericitul sfârşit.

Apoi trecând treizeci de ani, s-a ridicat iarăşi război asupra creştinilor celor din Persia, dintre care unora adică mâinile, iar altora picioarele, altora nasurile li se tă-

ia, iar unora capetele şi bărbile erau smulgându-li-se, altora iarăşi cu trestii ascuţite tot trupul străpungându-li-se amare dureri suferea, căci prin munca trestiilor cu sila sufletele ieşindu-le, în mâinile Domnului le da. Pe alţii după ce-i străpungea cu trestii încă vii fiind, în gropi prea adânci îi aruncau, împreună cu ei aruncând mulţime de mâţe şi de şoareci, care mâncând trupurile sfinţilor, îndelungată împreună şi dureroasă le făcea lor pe moarte, puţin câte puţin pierzându-i şi nicidecum lăsându-i a se răsufla.

Încă şi alte feluri de munci le făceau spurcaţii. Care şi numai a le gândi îi spăimântează. Încă nu puţini primind prin şezut şi prin părţile cele născătoare trestii, printr-acestea s-au mutat la viaţa cea nesfârşită.

Dintre care unul este şi fericitul Veniamin, căruia douăzeci de trestii ascuţite i-au băgat pe sub unghii şi prin părţile trupului cele născătoare, iar la urmă i-au băgat un par gros prin şezut şi aşa şi-a dat sufletul în mâinile Domnului. (Iar celelalte pentru sfântul acesta, vezi la octombrie în 13, unde se scrie sinaxarul lui).

Tot în această zi, Sfântul mucenic Menandru gol fiind târât pe pietre s-a săvârşit.

Stili: Gol peste pietre Menandru fiind târât,
Cu podoaba mântuirii Hristos l-a îmbrăcat.

Tot în această zi, cuviosul părintele nostru Vlasie, născut în cetatea Amoreilor, cu pace s-a săvârşit.

Stih: Rodurile bunătăţilor Vlasie odrăslind.
Le culegi acum în ceruri cu îngerii locuind.

Tot în această zi, Sfinţii treizeci şi opt de mucenici rudenii fiind, de sabie s-au săvârşit.

Stih: Seminţie de rudenie prin săbii căzând.
Seminţiile celor din cer care au căzut sunt biruind.

Tot în această zi, cuviosul părintele nostru Ştefan, făcătorul de minuni cu pace s-a săvârşit.

Stih: Iar pe Ştefan cum voi lăsa neîncununat?
Făcătorul de minuni, pe care darul lui Dumnezeu l-a încoronat.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne miluieşte-ne şi ne mântuieşte pe noi, Amin.

Cântarea a 7-a

Irmos: Tinerii cei ce mersese din Iudeia în Babilon oarecând, cu credința Treimii, văpaia cuptorului o au călcat, cântând: Dumnezeul părinţilor noştri bine eşti cuvântat.

Făcându-te de către Hristos însuţi lucrător de negrăite minuni, ai luminat lumea ierarhe, învăţând prin faptă şi prin cuvânt, cu bună credinţă a striga: Dumnezeule al părinţilor noştri, bine eşti cuvântat.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cel înecat întru adâncul necredinţei punând laţuri de deznădăjduire, la cei căzuţi în patimile necinstei, au stins, pocăinţa, pe care strălucindu-o credincioşilor ierarhe, ai ars pe Novat.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Pe Maica Cuvântului, pe prea curata Născătoarea de Dumnezeu şi folositoarea noastră, prin care supărările vrăjmaşilor le călcăm, o cântăm şi grăim: Binecuvântată eşti ceea ce ai născut cu trup pe Dumnezeu.

Cântarea a 8-a

Irmos: Pe Împăratul ceresc…

Jertfele cele fără de sânge curat ai adus Treimii şi te-ai făcut junghiere Domnului prin mucenicie, prea fericite părinte.

Vopsindu-ți haina ta cea sfinţită cu osârdie în sângele tău, ai primit îndoită cunună, sfinţite mucenice de Dumnezeu purtătorule.

Binecuvântăm pe Tatăl, şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

Ca un ucenic al lui Hristos, asemănându-te milostivirii Lui, murind, te rugai pentru ucigaşii tăi, ca să dobândească mântuire.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Zămislit-ai în pântece pe Cuvântul mai presus de Cuvânt şi născându-L, iarăşi fecioreşti. Toate ale tale sunt mai presus de fire Născătoare de Dumnezeu.

Irmosul:

Să lăudăm, bine să cuvântăm şi să ne închinăm Domnului cântându-I şi prea înălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

Pe Împăratul ceresc, pe care Îl laudă Oştile îngereşti, lăudați-L şi-L prea înălțați întru toți vecii.

Cântarea a 9-a

Irmos: Spăimântatu-s-a Cerul…

Închipuind cu bunătăţile pe Moise, l-ai prea întrecut pe el cu minunea. Şi cu bună îndrăzneală lovind cu toiagul tău pe balaur, l-ai tras ca printr-o undiță, din cămările cele împărăteşti, mistuindu-l cu foc ca un organ al răutăţii, împuternicindu-te cu pravoslavia părinte Ipatie.

Pentru Hristos acoperindu-te cu pietre de spurcații ucigători, Ipatie, în râurile sângiurilor tale ai înecat dogmele cele potrivnice lui Dumnezeu, ale păgânului Novat, propovăduind greşiţilor, prin mică pocăinţă a dobândi iertare greşalelor, părinte înţelepte.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Stând înaintea Făcătorului şi Stăpânului tuturor, ierarhe şi mucenice Ipatie, nu înceta a te ruga pentru noi, ca să ne izbăvească din ispite şi din necazuri, cei ce cu dragoste curată săvârşim pomenirea ta, şi cu cântări dumnezeieşti te lăudăm pe tine prea lăudate.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Sprânceana împreună şi îndrăzneala vrăjmaşilor, Cel ce Te-ai născut din fecioară surpă-o, şi sfaturile celor cu slăvire rea, Ziditorule. Iar adunarea credincioşilor o întăreşte neclintită, ca un Dumnezeu înălțându-i cornul, şi cu credinţa întărindu-o, ca toți să Te mărim pe Tine.

Irmosul: Spăimântatu-s-a de aceasta Cerul, şi marginile pământului s-au minunat. Că Dumnezeu S-a arătat oamenilor trupeşte, şi pântecele tău s-a făcut mai desfătat decât cerurile. Pentru aceea pe tine Născătoare de Dumnezeu, începătoriile Cetelor îngereşti şi omeneşti te mărim.

Luminânda glasului de 3 ori. Stihoavna Triodului. Şi cealaltă slujbă a Utreniei după orânduiaia postului şi Otpustul.

Sfârşitul lunii lui martie şi lui Dumnezeu celui în Treime slăvit, laudă.

Canon de rugăciune către Sfântul sfinţit mucenic Ipatie, episcopul Gangrei

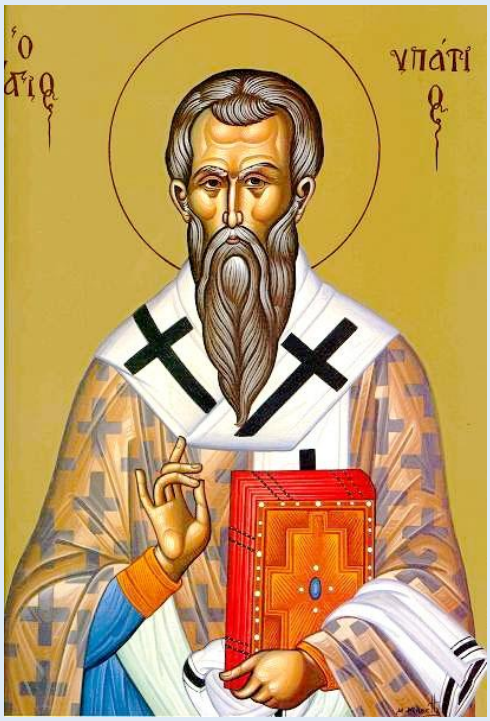

Troparul Sfântului sfinţit mucenic Ipatie, episcopul Gangrei, glasul al 4-lea: Şi părtaş obiceiurilor şi următor scaunelor apostolilor fiind, lucrare ai aflat, de Dumnezeu insuflate, spre suirea privirii la cele înalte. Pentru aceasta, cuvântul adevărului drept învăţând şi cu credinţa răbdând până la sânge, sfinţite mucenice Ipatie, roagă-te lui Hristos Dumnezeu să mântuiască sufletele noastre.

Cântarea 1

Irmos: Apa trecând-o ca pe uscat şi din răutatea Egiptului scăpând israeliteanul, striga: Mântuitorului şi Dumnezeului nostru să-I cântăm!

Stih: ***Sfinte sfinţite mucenice Ipatie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Din pruncie fiind luminat cu lumina Preasfintei Treimi, cugetătorule de Dumnezeu ierarhe, te-ai hrănit cu laptele cel de viaţă al credinţei, strălucind prin virtuţi.

Stih: ***Sfinte sfinţite mucenice Ipatie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu înţelegerea şi cu harul fiind împodobit, prin postiri şi osteneli ai înfrânat poftele trupului, cugetătorule de Dumnezeu prea fericite şi ţi-ai împodobit sufletul cu virtuţi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Ca un soare strălucind, cu viaţa ta cea luminată, ai luminat toată Biserica lui Hristos, părinte, cu razele minunilor tale, ierarhe.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Iată, proorociile proorocilor au luat, cu adevărat, sfârşit întru tine. Că, zămislind fără de sămânţă pe Cuvântul, L-ai născut Născătoare de Dumnezeu, prea curată.

Cântarea a 3- a

Irmos: Tu eşti Întărirea...

Stih: ***Sfinte sfinţite mucenice Ipatie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Adăpându-te din Scripturi, te-ai făcut lemn al vieţii, prea înţelepte, la roadele căruia nu aleargă vrăjmaşul Evei.

Stih: ***Sfinte sfinţite mucenice Ipatie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu rugăciunile tale cele de Dumnezeu înduplecătoare, oprind cântările cele nelegiuite, ai îngrădit gurile, precum zice proorocul.

Stih: ***Sfinte sfinţite mucenice Ipatie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Pe femeile cele neruşinate le-ai zdrobit înţelepţeşte, împreună cu izvorul, aducând în chip minunat înţelepţire celor nerecunoscători.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Casă a Sfântului Duh şi chip al rugăciunii te-ai făcut, lauda ierarhilor şi slava mucenicilor, Sfinte Ipatie.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Neslujind legilor firii de Maică, ai născut pe Mântuitorul. Căci legile firii se înnoiesc întru tine.

Irmosul: Tu eşti Întărirea celor ce aleargă la Tine, Doamne; Tu eşti Luminarea celor întunecaţi şi pe Tine Te laudă duhul meu.

Cântarea a 4-a

Irmos: Auzit-am, Doamne, Taina iconomiei Tale, înţeles-am lucrurile Tale şi am prea slăvit Dumnezeirea Ta.

Stih: ***Sfinte sfinţite mucenice Ipatie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Strălucirea Duhului sălăşluindu-se din belşug întru tine, părinte, te-a arătat stâlp purtător de lumină, luminând lumea cu învăţături dumnezeieşti.

Stih: ***Sfinte sfinţite mucenice Ipatie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu liniştea cuvintelor tale, ai potolit iarna cea idolească şi cu biruinţele smereniei ai veştejit semeţia păgânătăţii.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Arătatu-te-ai, Sfinte părinte Ipatie, oglindă neîntinată a Preasfintei Treimi, căci ai iubit a vedea, în chip curat, cunoştinţa Dumnezeului nostru.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Cât de uimitoare şi de prea slăvită este Taina naşterii tale! Căci ai născut mai presus de fire pe Ziditorul, Preacurată.

Cântarea a 5-a

Irmos: Pentru ce m-ai lepădat de la faţa Ta, Cel ce eşti lumină neapusă şi m-a acoperit întunericul cel străin, pe mine ticălosul? Ci, mă întoarce, Te rog şi la lumina poruncilor Tale îndreptează căile mele.

Stih: ***Sfinte sfinţite mucenice Ipatie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Având dorirea spre apa dum-nezeieştii suiri, părinte şi poftind după frumuseţea cea nematerialnică a Raiului, te odihneai în locuri pline de flori, care mărturiseau prin închipuire Locaşurile cele de acolo.

Stih: ***Sfinte sfinţite mucenice Ipatie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Nevoindu-te cu privirile cele nematerialnice şi cu faptele, tu ai părăsit grijile cele materialnice ale sufletului ca pe o povară şi dănţuind în pustiuri ca şi într-o grădină, ai dobândit din destul harul Duhului Sfânt.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Sporindu-ţi turma, părinte, cu verdeaţa dumnezeieştilor tale învăţături, ai întemeiat Biserici cinstite întocmai ca nişte staule, întru care, aducând oile cele cuvântătoare, prea fericite, le-ai izbăvit de fiarele lui Arie.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Singură ai născut, Fecioară şi singură te-ai arătat fără ispită bărbătească, prea curată. Căci, primind în pântecele tău pe Cuvântul Cel fără început al Tatălui, L-ai hrănit cu lapte, Fecioară, minune înfricoşătoare! Că ai rămas Fecioară şi ai înnoit hotarele firii.

Cântarea a 6-a

Irmos: Curăţeşte-mă, Mântuitorule...

Stih: ***Sfinte sfinţite mucenice Ipatie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Râul aprinzând pâraie înflăcărate de lumină, sfinţite mucenice Ipatie, îţi arătau ţie, celui ce treceai în noapte, calea, închipuind tuturor strălucirea sufletului tău.

Stih: ***Sfinte sfinţite mucenice Ipatie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Dătătorul de viaţă, Hristos Dumnezeu, lucrând minuni prin tine, a arătat apa comoară de vindecări, făcând prin rugăciunile tale, Sfinte Ipatie, amărăciunea ei dulceaţă de minuni.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Lucrător de minuni mai presus de fire te-ai arătat, Sfinte Ipatie; căci, primind de la Dumnezeu harul vindecărilor, ai fost ca un izvor dăruind tuturor din destul ape dumnezeieşti de mântuire.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Prin rugăciunile tale, Curată, smulge-mă pe mine din primejdii şi din nevoi şi te rog miluieşte-mă. Că tu eşti zid nesfărâmat, liman, acoperământ şi întărire nerobită.

Irmosul: Curăţeşte-mă, Mântuitorule, că multe sunt fărăde-legile mele şi Te rog ridică-mă dintru adâncul răutăţilor. Căci către Tine am strigat, auzi-mă, Dumnezeul mântuirii mele.

Condac, glasul 1: Cu curăţirea cea sufletească dumnezeieşte într-armându-te şi rugăciunea cea neîncetată având-o ca pe o suliţă în mâini, cu tărie ai biruit cetele demonilor, Sfinte sfinţite părinte Ipatie; roagă neîncetat pe Hristos Dumnezeu, pentru sufletele noastre.

Cântarea a 7-a

Irmos: Tinerii cei ce merseseră din Iudeea în Babilon, oarecând, cu credinţa Treimii, văpaia cuptorului au călcat-o în picioare, cântând: Binecuvântat eşti, Dumnezeul părinţilor noştri!

Stih: ***Sfinte sfinţite mucenice Ipatie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Însuţi lucrător de negrăite minuni făcându-te de către Hristos, lumea ai luminat cu fapta şi cu cuvântul, ierarhe şi ai învăţat-o a striga cu evlavie: Binecuvântat eşti, Dumnezeul părinţilor noştri.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cel înecat întru adâncul necredinţei, punând lanţuri de deznădăjduire celor căzuţi în patimile necinstei, a stins pocăinţa; pe care tu ierarhe, strălucind-o credincioşilor, ai ars pe Novat.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Pe Maica Cuvântului, pe curata Născătoare de Dumnezeu şi ocrotitoarea noastră, prin care călcăm în picioare supărările vrăjmaşilor, o lăudăm şi grăim: Binecuvântată eşti, ceea ce ai născut pe Dumnezeu în Trup.

Cântarea a 8-a

Irmos: Pe Împăratul Cerurilor...

Stih: ***Sfinte sfinţite mucenice Ipatie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Jertfele cele fără de sânge, cu curăţie le-ai adus Preasfintei Treimi, prea fericite şi te-ai făcut junghiere Domnului, prin mucenicie.

Stih: ***Sfinte sfinţite mucenice Ipatie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Îmbrăcămintea ta cea sfinţită înroşind-o în propriul tău sânge, cu râvnă, ai primit îndoită cunună, de Dumnezeu purtătorule sfinţite mucenice.

Binecuvântăm pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

Ca un mucenic al lui Hristos, asemănându-te milostivirii Lui, murind, te rugai pentru ucigaşii tăi, ca ei să dobândească mântuire.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Zămislit-ai mai presus de cuvânt pe Cuvântul în pântece şi născându-L, iarăşi eşti Fecioară. Căci toate ale tale sunt mai presus de fire, Născătoare de Dumnezeu.

Irmosul: Să lăudăm, să binecuvântăm şi să ne închinăm Domnului, cântându-I şi prea înălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

Pe Împăratul Cerurilor, pe care Îl laudă Oştile Îngerilor, lăudaţi-L şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii!

Cântarea a 9-a

Irmos: Spăimântatu-s-au de aceasta cerurile...

Stih: ***Sfinte sfinţite mucenice Ipatie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Prin virtuţile tale închipuind pe Moise, l-ai întrecut pe el cu minunea, lovind cu îndrăzneală pe balaur cu toiagul tău, l-ai tras ca într-o undiţă din cămările cele împărăteşti, mistuindu-l cu foc ca pe un organ al răutăţii, întărindu-te cu dreapta credinţă, părinte Ipatie.

Stih: ***Sfinte sfinţite mucenice Ipatie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Pentru Hristos fiind acoperit cu pietre de ticăloşii ucigaşi, Sfinte sfinţite mucenice Ipatie, ai înecat în râurile sângelui tău învăţăturile cele potrivnice lui Dumnezeu ale păgânului Novat, propovăduind celor greşiţi că vor dobândi iertarea datoriilor prin pocăinţă, părinte înţelepte.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Stând înaintea Făcătorului şi Stăpânului tuturor, Sfinte sfinţite ierarhe şi mucenice Ipatie, nu înceta a te ruga pentru noi, ca să ne izbăvească din ispite şi din necazuri, pe cei ce cu dragoste curată săvârşim sfântă pomenirea ta şi cu cântări dumnezeieşti te lăudăm pe tine, prea lăudate.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Înfumurarea şi îndrăzneala celor potrivnici şi sfaturile celor rău credincioşi, Ziditorule, nimiceşte-le, Cel ce Te-ai născut din Fecioara. Iar adunarea credincioşilor o întăreşte neclintită, ca un Dumnezeu, înălţându-i fruntea şi cu credinţa întărind-o, ca toţi să Te slăvim pe Tine.

Irmosul: Spăimântatu-s-au de aceasta cerurile şi marginile pământului s-au minunat; că Dumnezeu S-a arătat oamenilor trupeşte şi pântecele tău s-a făcut mai desfătat decât cerurile. Pentru aceasta, pe tine, Născătoare de Dumnezeu, începătoriile Cetelor Îngereşti şi omeneşti te mărim.

Sedelna, glasul al 4-lea. **Podobie:** Degrab ne întâmpină pe noi mai înainte până ce nu ne robim când vrăjmaşii Te hulesc pe Tine şi ne îngrozesc pe noi, Hristoase, Dumnezeul nostru, pierde cu Crucea Ta pe cei ce se luptă cu noi, ca să cunoască cât poate credinţa dreptmăritorilor, pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Unule, Iubitorule de oameni.

Dogmele credinţei întărindu-le, cuvioase, ai propovăduit pe Cuvântul de o Fiinţă şi împreună Veşnic cu Tatăl. Pentru aceasta şi turma ta păstorind-o cu dreapta cre-

dinţă, ai ruşinat gândul cel cu judecată rea al lui Arie. Drept aceea, mutându-te acum către Hristos, roagă-te pentru noi toţi.

Sedelna Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, glasul al 4-lea. **Podobie:** Degrab ne întâmpină pe noi mai înainte până ce nu ne robim când vrăjmaşii Te hulesc pe Tine şi ne îngrozesc pe noi, Hristoase, Dumnezeul nostru, pierde cu Crucea Ta pe cei ce se luptă cu noi, ca să cunoască cât poate credinţa dreptmăritorilor, pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Unule, Iubitorule de oameni.

Cu dumnezeiască naşterea ta ai înnoit, prea curată, firea cea muritoare şi stricată de patimi a oamenilor şi ai ridicat pe toţi din moarte la viaţa nestricăciunii. Pentru aceasta, după datorie toţi te fericim, Fecioară prea mărită, precum mai înainte ai zis.

Sedelna Sfintei Cruci şi a Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, glasul al 4-lea. **Podobie:** Degrab ne întâmpină pe noi mai înainte până ce nu ne robim când vrăjmaşii Te hulesc pe Tine şi ne îngrozesc pe noi, Hristoase, Dumnezeul nostru, pierde cu Crucea Ta pe cei ce se luptă cu noi, ca să cunoască cât poate credinţa dreptmăritorilor, pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Unule, Iubitorule de oameni.

Fecioară prea curată, Maica lui Hristos Dumnezeu, sabie a trecut prin prea sfântul tău suflet când ai văzut Răstignit de voie pe Fiul şi Dumnezeul tău. Pe care nu înceta a-L ruga, binecuvântată, să ne dăruiască nouă iertare de greşeli.

Paraclisul Sfântului mucenic Ipatie al Gangrelor

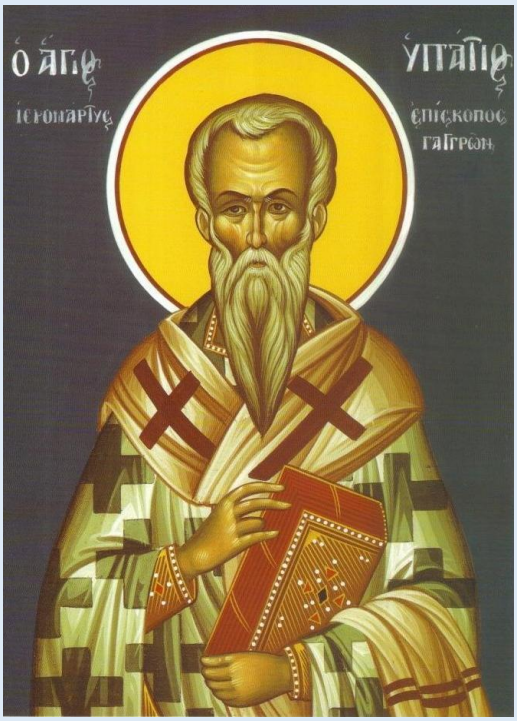

Alcătuirea pururea pomenitului Gherasim monahul Micraghiannanitul, imnograful Bisericii celei mari a lui Hristos; tălmăcit din greceşte cu acrivia podobiei.

Nectarie Protopsaltul - Paraclisul Sfântului mucenic Ipatie al Gangrelor:
https://www.youtube.com/watch?v=boutZatho40

****

[Preotul: face obişnuitul început, zicând: Binecuvântat este Dumnezeul nostru.]
Citeţul: Amin. Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie!

Rugăciunile începătoare

Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, care pretutindenea eşti, şi toate le implineşti, Vistierul bunătăţilor şi Dătătorule de viaţă, vino şi te sălăşluieşte întru noi, şi ne curăţeşte pe noi de toată intinăciunea, şi mântuieşte, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău. Că a Ta este Împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Doamne, miluieşte ! (de 12 ori)

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Veniţi să ne închinăm Împăratului nostru Dumnezeu.
Veniţi să ne închinăm, şi să cădem la Hristos Împăratul nostru Dumnezeu.
Veniţi să ne închinăm, şi să cădem la însuşi Hristos Împăratul şi Dumnezeul nostru.

Apoi: **Psalmul 142**
1. Doamne, auzi rugăciunea mea, ascultă cererea mea, întru credincioşia Ta, auzi-mă, întru dreptatea Ta.
2. Să nu intri la judecată cu robul Tău, că nimeni din cei vii nu-i drept înaintea Ta.
3. Vrăjmaşul prigoneşte sufletul meu şi viaţa mea o calcă în picioare; făcutu-m-a să locuiesc în întuneric ca morţii cei din veacuri.
4. Mâhnit e duhul în mine şi inima mea încremenită înlăuntrul meu.

5. Adusu-mi-am aminte de zilele cele de demult; cugetat-am la toate lucrurile Tale, la faptele mâinilor Tale m-am gândit.
6. Întins-am către Tine mâinile mele, sufletul meu ca un pământ însetoşat.
7. Degrab auzi-mă, Doamne, că a slăbit duhul meu. Nu-ţi întoarce faţa Ta de la mine, ca să nu mă asemăn celor ce se coboară în mormânt.
8. Fă să aud dimineaţa mila Ta, că la Tine îmi este nădejdea. Arată-mi calea pe care voi merge, că la Tine am ridicat sufletul meu.
9. Scapă-mă de vrăjmaşii mei, că la Tine alerg, Doamne.
10. Învaţă-mă să fac voia Ta, că Tu eşti Dumnezeul meu. Duhul Tău cel bun să mă povăţuiască la pământul dreptăţii.
11. Pentru numele Tău, Doamne, dăruieşte-mi viaţă. Întru dreptatea Ta scoate din necaz sufletul meu.
12. Fă bunătate de stârpeşte pe vrăjmaşii mei şi pierde pe toţi cei ce necăjesc sufletul meu, că eu sunt robul Tău.

Apoi cântăm: ***Dumnezeu este Domnul şi S-a arătat nouă. Bine este cuvântat Cel ce vine întru numele Domnului.***

Cu **Stihurile** acestea:

Mărturisiţi-vă Domnului că este bun, că în veac este mila Lui.

Dumnezeu este Domnul şi S-a arătat nouă. Bine este cuvântat Cel ce vine întru numele Domnului.

Toate neamurile m-au înconjurat, şi în numele Domnului i-am înfrânt pe ei.

Dumnezeu este Domnul şi S-a arătat nouă. Bine este cuvântat Cel ce vine întru numele Domnului.

De la Domnul s-a făcut aceasta, şi este minunat întru ochii noştri.

Dumnezeu este Domnul şi S-a arătat nouă. Bine este cuvântat Cel ce vine întru numele Domnului.

Şi **Troparul** Paraclisului, glasul al 4-lea:

Ὁ ὑψωθείς εν τω Σταυρώ (Cel ce Te-ai înălţat pe Cruce de bunăvoie, poporului Tău celui nou, numit cu numele Tău, îndurările Tale dăruieşte-i, Hristoase Dumne-

zeule. Veseleşte cu puterea Ta pe bine credincioşii creştini, dăruindu-le lor biruinţă asupra celui potrivnic, având ajutorul Tău armă de pace, nebiruită biruinţă.).

Arhiereule al Domnului slavei şi mucenice lucrător al minunii, nu conteni, Ipatie, rugând pe Hristos din toată primejdia şi ispita şi boala şi toate-ncercările să scăpăm, fericite, cei ce solirea ta am dobândit şi cu credinţă venim la lăcaşul tău.

Slavă. Acelaşi sau Troparul hramului. ***Şi acum. Al Născătoarei de Dumnezeu.***

Cel ce Te-ai înălţat pe Cruce de bunăvoie, poporului Tău celui nou, numit cu numele Tău, îndurările Tale dăruieşte-i, Hristoase Dumnezeule. Veseleşte cu puterea Ta pe bine credincioşii creştini, dăruindu-le lor biruinţă asupra celui potrivnic, având ajutorul Tău armă de pace, nebiruită biruinţă.

Nu vom tăcea, de Dumnezeu Născătoare, de a grăi noi stăpâniile tale; că pentru noi de n-ai fi stat solind la Hristos, cine ne-ar fi izbăvi dintr-atâtea primejdii sau cine ne-ar fi păzit erobiţi pân-acuma; nu vom lipsi, dar, de a te ruga, că mântui pururi, Stăpână, pe robii tăi.

Psalmul 50

1. Miluieşte-mă, Dumnezeule, după mare mila Ta
2. Şi după mulţimea îndurărilor Tale, şterge fărădelegea mea.
3. Mai vârtos mă spală de fărădelegea mea şi de păcatul meu mă curăţeşte.
4. Că fărădelegea mea eu o cunosc şi păcatul meu înaintea mea este pururea.
5. Ţie unuia am greşit şi rău înaintea Ta am făcut, aşa încât drept eşti Tu întru cuvintele Tale şi biruitor când vei judeca Tu.
6. Că iată întru fărădelegi m-am zămislit şi în păcate m-a născut maica mea.
7. Că iată adevărul ai iubit; cele nearătate şi cele ascunse ale înţelepciunii Tale mi-ai arătat mie.
8. Stropi-mă-vei cu isop şi mă voi curăţi; spăla-mă-vei şi mai vârtos decât zăpada mă voi albi.
9. Auzului meu vei da bucurie şi veselie; bucura-se-vor oasele mele cele smerite.
10. Întoarce faţa Ta de la păcatele mele şi toate fărădelegile mele şterge-le.
11. Inimă curată zideşte întru mine, Dumnezeule, şi duh drept înnoieşte întru cele dinlăuntru ale mele.
12. Nu mă lepăda de la faţa Ta şi Duhul Tău cel sfânt nu-l lua de la mine.
13. Dă-mi mie bucuria mântuirii Tale şi cu duh stăpânitor mă întăreşte.
14. Învăţa-voi pe cei fărădelege căile Tale şi cei necredincioşi la Tine se vor întoarce.

15. Izbăveşte-mă de vărsarea de sânge, Dumnezeule, Dumnezeul mântuirii mele; bucura-se-va limba mea de dreptatea Ta.
16. Doamne, buzele mele vei deschide şi gura mea va vesti lauda Ta.
17. Că de ai fi voit jertfă, Ţi-aş fi dat; arderile de tot nu le vei binevoi.
18. Jertfa lui Dumnezeu: duhul umilit; inima înfrântă şi smerită Dumnezeu nu o va urgisi.
19. Fă bine, Doamne, întru bună voirea Ta, Sionului şi să se zidească zidurile Ierusalimului.
20. Atunci vei binevoi jertfa dreptăţii, prinosul şi arderile de tot; atunci vor pune pe altarul Tău viţei.

Canonul

Peasna I-a. glasul al 8-lea. Ὑγρὰν διοδεύσας

Irmos: Apa trecând-o ca pe uscat şi din răutatea Egiptului scăpând, israiliteanul striga: Izbăvitorului şi Dumnezeului nostru să-I cântăm.

Stih: ***Sfinte al lui Dumnezeu, roagă-te pentru noi.***

Pe Mântuitorul şi Dumnezeu roagă-L să ne scape dintru toate nevoile pe cei ce cu dragoste şi râvnă te lăudăm, ierarhe Ipatie.

Stih: ***Sfinte al lui Dumnezeu, roagă-te pentru noi.***

Al Domnului Slavei arhiereu aflându-te sfinte Lui şi cere-ne, ca un bun, de toată greşeala dezlegare şi izbăvire de patimi, Ipatie.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Plin de strălucirea Sfintei Treimi fiind, fericite ierarhe Ipatie, cu a ta solire luminoasă tot întunericul minţii alungă-mi-l.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Fântână a milei dumnezeieşti, cu har dăruită, Născătoare de Dumnezeu, cu ploaia mijlocirilor tale stinge-mi aprinşii cărbuni cei ai patimii.

Peasna a III-a Οὐρανιας ἀψῖδος

Irmos: Doamne, cela ce ai făcut bolta cea cerească şi ai zidit Biserica, Tu întăreşte-mă întru dragostea Ta, marginea doririlor şi credincioşilor întărire, unule Iubitorule de oameni.

Stih: ***Sfinte al lui Dumnezeu, roagă-te pentru noi.***

Dintru toată nevoia şi din necaz scapă-ne şi din neputinţă şi boală, Sfinte Ipatie, cu mijlocirea ta bine primită la Domnul ştergere greşalelor pururi solindu-ne.

Stih: ***Sfinte al lui Dumnezeu, roagă-te pentru noi.***

La lăcaşul tău pururi toţi alergând, bunule, grabnic izbăvire din scârbe luăm cu harul tău cu mijlocirea ta de bucurie cerească sufletul umplându-ne, Sfinte Ipatie.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Harul tămăduirii de la Hristos dobândind ca un mucenic, fericite Sfinte Ipatie, sufletul, bunule, deopotrivă cu trupul de boală şi patimă tămăduieşte-ne.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Strălucit-a în lume în chip de om muritor dintr-a tale sângiuri curate Cuvântul Tatălui, scăpând pe cei ce te ştiu de Dumnezeu Născătoare şi te cântă pururea, Maică a Domnului.

Şi aceste două **tropare:**

Primejdia şi strâmtorarea alungă-le ierarhe, scăpându-i pe robii tăi, slăvite Ipatie, prea grabnic izbăvitorule din necazuri.

Îndură-te, de Dumnezeu Născătoare prea lăudată, şi chinul meu cel trupesc degrab conteneşte-mi-l, şi vindecă-mi sufleteasca durere.

[Preotul zice ectenia: Miluieşte-ne pe noi, Dumnezeule, după mare mila Ta, rugămu-ne Ţie, auzi-ne şi ne miluieşte. (la fiecare cerere strana cântă Doamne miluieşte de 3 ori).
Încă ne rugăm pentru bine cinstitorii şi dreptslăvitorii creştini.
Încă ne rugăm pentru arhiepiscopul şi patriarhul nostru (...).
Încă ne rugăm părintele şi egumenul nostru (...) şi pentru toată obştea noastră cea întru Hristos.
Încă ne rugăm pentru mila, viaţa, pacea, sănătatea, mântuirea, cercetarea, lăsarea şi iertarea păcatelor robilor lui Dumnezeu (... şi) a tuturor bine cinstitorilor şi drept-slăvitorilor creştini, a evlavioşilor închinători ai sfintei Mănăstirii acesteia, a ctitorilor, dăruitorilor şi binefăcătorilor ei.

Încă ne rugăm şi pentru fraţii noştri care sunt în ascultări şi pentru toţi cei ce ne miluiesc, ne-au miluit, ne slujesc şi ne-au slujit nouă în sfântă Mănăstirea aceasta.

şi Ecfonisul: Că milostiv şi iubitor de oameni Dumnezeu eşti şi Ţie slavă înălţăm, Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, totdeauna, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Strana: Amin.]

Sedealna. Glas 2. Πρεσβεία θερμή: Frumos păstorind aleasă turma Domnului, întreg te-ai slăvit întru mărturisirea ta, solitor, Ipatie, la Hristos, părinte, vădindu-te celor ce strigă: Sfinte, nu-nceta iertare a ne cere greşalelor.

Peasna a IV-a. Είσακήκοα Κύριε

Irmos: Auzit-am, Dumnezeule, auzul Tău şi m-am temut; înţeles-am lucrurile Tale, grăia proorocul şi am proslăvit puterea Ta.

Stih: ***Sfinte al lui Dumnezeu, roagă-te pentru noi.***

Prea fierbinte solirea ta din nevoia toată grabnic ne mântuie; mulţumire, dar şi laudă îţi aducem sfinte, cu osârdie.

Stih: ***Sfinte al lui Dumnezeu, roagă-te pentru noi.***

Întărire şi pavăză a Ortodoxiei, Sfinte Ipatie, arătatu-te-ai cu faptele; de necazul mare izbăveşte-ne.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Alergăm ca la un liman neînviforat, sfinte, la lăcaşul tău, izbăvindu-ne, Ipatie, din furtuna mare a necazului.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Mort cu totul mi-e sufletul; la a ta solire alerg, Stăpâna mea şi pe mine înviază-mă, ceea ce-ai născut Viaţa veşnică.

Peasna a V-a. Φώτισον ημάς

Irmos: Luminează-ne pe noi, Doamne, cu poruncile Tale şi cu braţul Tău cel înalt, pacea Ta dă-ne-o nouă, Iubitorule de oameni.

Stih: ***Sfinte al lui Dumnezeu, roagă-te pentru noi.***

Caută spre cei ce aleargă la solirea ta şi tuturora dă-le, prea bunule, toată cererea, Ipatie, cu harul tău.

Stih: ***Sfinte al lui Dumnezeu, roagă-te pentru noi.***

Sfarmă şi acum cu toiagul mijlocirilor toată săgeata, Sfinte Ipatie, cea asupră-ne zvârlită de diavolul.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Picură-mi de sus, ca un bun, dulceaţa harului şi tot amarul curmă, al patimii ce mă ţine încleştat, Sfinte Ipatie.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

În împresurări pe toţi robii tăi acoperă-i, Împărătească, Maica lui Dumnezeu, şi smintelile vicleanului alungă-le.

Peasna a VI-a. Την δέησιν

Irmos: Rugăciunea mea voi înălţa către Domnul şi Lui voi spune mâhnirile mele; că sufletul meu s-a umplut de răutăţi şi viaţa mea s-a apropiat de iad. Dar ca Iona mă rog: Dumnezeule, din stricăciune scoate-mă.

Stih: ***Sfinte al lui Dumnezeu, roagă-te pentru noi.***

Necazul care ne vine asupră îndulceşte-l cu a ta ocrotire şi la liman liniştit, mucenice, călăuzeşte-ne cu mijlocirea ta, că solitor la Dumnezeu te avem, ierarhe Ipatie.

Stih: ***Sfinte al lui Dumnezeu, roagă-te pentru noi.***

De toată împresurarea şi răul mai presus ne păzeşte, părinte, şi a poruncilor sfinte lucrare şi părtăşia curată a harului cere-ne de la Dumnezeu, mucenice sfinţite Ipatie.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Pe calea bunei cinstiri alergat-ai şi cununa cerească luând-o ocrotitor şi tărie şi pază de la Hristos ni te-ai dat, fericitule; cu şi acum şi pururea dăruieşte-ne, bunule, harul tău.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Lumina lumii, Fecioară, născând-o, întunericul alungă-mi-l, Maică şi cu a ta strălucire îndreaptă sufletul meu la lumina poruncilor Fiului tău şi Dumnezeu, să te laud, Stăpână, de-a pururea.

Şi aceste două **tropare:**

Alungă-ne, prea fericite, necazul şi toată boala, pe toţi, cu solirea ta, slăvite Ipatie, scăpându-i de osânda cumplită.

Născut-ai netâlcuit pe Cuvântul, Fecioară Maică, pe carele prin cuvânt în pântece L-ai luat, lucrând mântuire la toată lumea.

[Preotul zice ectenia Miluieşte-ne pe noi, Dumnezeule, şi pomeneşte iarăşi ca după Peasna a III-a, cu acelaşi ecfonis]

Condacul. glas 2. Τοις των αιμάτων σου: De Dumnezeu proslăvite Ipatie arhieree cinstite al Gangrelor, a noastră scăpare prea grabnică, din vătămare şi boală ridică-ne pe cei ce-ţi cântăm cu osârdie.

Şi numaidecât **Prochimenul**. glas 4: Preoţii Tăi, Doamne, se vor îmbrăca întru dreptate şi cuvioşii Tăi cu bucurie se vor bucura.(de 2 ori)

A treia oară cu **Stihul:** Minunat este Dumnezeu întru Sfinţii Săi.

Preoţii Tăi, Doamne, se vor îmbrăca întru dreptate şi cuvioşii Tăi cu bucurie se vor bucura.(o dată)

[Preotul: Domnului să ne rugăm.
(Strana: Doamne miluieşte.)
Că sfânt eşti Dumnezeul nostru şi întru sfinţi Te odihneşti şi Ţie slavă înălţăm, Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor.
Strana: Amin. Toată suflarea să laude pe Domnul (de trei ori, cu încheiere).]

Preotul: Şi pentru ca să ne învrednicim noi a asculta Sfânta Evanghelie....

Evanghelia după Luca

Luca XII, 8-12

8. Şi zic vouă: Oricine va mărturisi pentru Mine înaintea oamenilor, şi Fiul Omului va mărturisi pentru el înaintea îngerilor lui Dumnezeu.
9. Iar cel ce se va lepăda de Mine înaintea oamenilor, lepădat va fi înaintea îngerilor lui Dumnezeu.
10. Oricui va spune vreun cuvânt împotriva Fiului Omului, i se va ierta; dar celui ce va huli împotriva Duhului Sfânt, nu i se va ierta.
11. Iar când vă vor duce în sinagogi şi la dregători şi la stăpâniri nu vă îngrijiţi cum sau ce veţi răspunde, sau ce veţi zice,
12. Că Duhul Sfânt vă va învăţa chiar în ceasul acela, ce trebuie să spuneţi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Pentru mijlocirile ierarhului Tău, Milostive, curăţeşte mulţimea greşalelor noastre.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei de Dumnezeu)

Pentru mijlocirile Născătoarei de Dumnezeu, Milostive, curăţeşte mulţimea greşalelor noastre.

Stihul: ***Milostive, miluieşte-mă Dumnezeule, după mare mila Ta, şi după mulţimea îndurărilor Tale şterge fărădelegea mea.***

Şi **Podobnica** aceasta. glas 6. Όλην άποθέμενοι. (Toată nădejdea).

De taină cunoscător Dumnezeieştii Troiţe, părinte, făcându-te, lucrarea minunilor ai luat în dar şi plineşti cererea credincioşilor pururi, izbăvindu-i din primejdie; pentru aceasta, dar, strigăm către tine, prea bunule: din toate-mpresurările scapă-i pe cei care te laudă, Ipatie sfinte, scăparea şi nădejdea tuturor şi solirea nezăbavnică la Domnul minunilor.

[Preotul zice rugăciunea Litiei: Mântuieşte, Dumnezeule, poporul Tău.
Strana: Doamne miluieşte (de 12 ori).
Ecfonis: Cu mila şi cu îndurările.]

Peasna a VII-a. Οί έκ τής Ίουδαίας

Irmos: Feciorii lui Israil strămutaţi din Iudea în Babilon oarecând văpaia au călcat-o cu credinţa Treimii şi-n cuptor au cântat răcorindu-se. Bine eşti cuvântat Dumnezeul părinţilor.

Stih: ***Sfinte al lui Dumnezeu, roagă-te pentru noi.***

La cărarea cea strâmtă îndreptat-ai, părinte, pe păstoriţii tăi; aşijderea ne-ndreaptă, Ipatie slăvite, să strigăm cu osârdie: Bine eşti cuvântat, Dumnezeul Părinţilor noştri.

Stih: ***Sfinte al lui Dumnezeu, roagă-te pentru noi.***

Strălucit-ai, părinte, întru dogmele harului la Soborul dintâi; ci dă-ne pe piatra credinţei a rămâne întăriţi cu solirea ta la Împăratul Hristos, sfinţite mucenice.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

După lege luptat-ai, ruşinând rătăcirile lui Novat oarecând, Ipatie slăvite; părută-nţelepciune de la cei ce te laudă îndepărtează-o, dar, şi toată flecăreala.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Dă-mi putere, curată, a călca uneltirile luptătorului şi toată viclenia aceluia, Stăpână, s-o abat întăreşte-mă şi minţii mele îi dă lumina pocăinţei.

Peasna a VIII-a. Τον Βασιλέα

Irmos: Pe Împăratul Ceresc…

Stih: ***Sfinte al lui Dumnezeu, roagă-te pentru noi.***

De sus, părinte, dă ajutorul tău grabnic, mântuindu-i din toată nevoia pe cei ce sărută icoana ta cinstită.

Stih: ***Sfinte al lui Dumnezeu, roagă-te pentru noi.***

Dă sănătate trupească şi sufletească celor ce la lăcaşul tău, sfinte, aleargă cu râvnă, cerându-ţi mijlocirea.

Binecuvântăm pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, pe Domnul.

Darul minunii de la Stăpânul luându-l, mucenice, de chinuri şi boală vindecă-mă grabnic, Ipatie slăvite.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Ticăloşitul sufletul meu, Preacurată, de-al vrăjmaşului rău izbăveşte şi pune de strajă dumnezeiasca frică.

Stih: Să lăudăm, bine să cuvântăm şi să ne închinăm Domnului, cântându-L şi prea înălţându-L întru toţi vecii.

Pe Împăratul Ceresc, pe care ÎI laudă Oştile îngereşti, lăudaţi-L şi prea înălţa-ţi-L întru toţi vecii.

Peasna a IX-a. Întâi Irmosul, fără stih.

Irmos: Fecioară prea curată, cei mântuiţi prin tine de Dumnezeu Născătoare te mărturisim, cu netrupeştile Cete pe tine mărindu-te.

Apoi troparele.

Κυρίως Θεοτόκον (Cu adevărat te mărturisim pe tine Născătoare de Dumnezeu noi cei mântuiţi prin tine, Fecioară curată, împreună cu Cetele cele fără de trup, mărindu-te pe tine.)

Stih: ***Sfinte al lui Dumnezeu, roagă-te pentru noi.***

Al celor ce aleargă la a ta solire ajutătorule, Sfinte Ipatie, pururi păzeşte-i, părinte, pe cinstitorii tăi.

Stih: ***Sfinte al lui Dumnezeu, roagă-te pentru noi.***

A apelor pierzării repejune seac-o, ce-mi potopeşte de-a pururea inima, şi lacrimi de pocăinţă dă-mi, fericitule.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Din ceruri, ierarhe, cererea primeşte-o celor ce pururi cu râvnă te laudă şi tuturora plineşte-o, Sfinte Ipatie.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

A Fiului tău, Maică, dragoste aprinde-o în ticăloasa mea inimă, rogu-te, arzând păcatul dintr-însa, şi mântuieşte-mă.

Şi, tămâind Preotul, cântăm: ***Cuvine-se cu adevărat să te fericim, de Dumnezeu Născătoare, cea pururea fericită şi cu totul fără prihană şi Maica Dumnezeului nostru. Pe cea mai cinstită decât Heruvimii şi mai proslăvită făr de asemănare decât Serafimii, care fără stricăciune pe Dumnezeu Cuvântul ai născut, pe tine cea cu adevărat Născătoare de Dumnezeu te mărim.***

Apoi **Megalinariile** Sfântului. glasul al 8-lea. Την τιμιωτέραν (Pe cea mai cinstită).

Bucură-te, Sfinte Ipatie, părtaşule vrednic al slujirii apostoleşti; bucură-te, râul cel mare al minunii şi lauda aleasă a mucenicilor.

Bucură-te, chivotul harului, Ipatie sfinte şi făclie a dogmelor; bucură-te, sfeşnicul Gangrelor cel mare, şi al Ortodoxiei sprijin şi pavăză.

Razele minunilor strălucind, vesteşti, ierarhe, la al lumii Sobor dintâi pe Fiul cu Tatăl a fi de o fiinţă şi de o închinare, Sfinte Ipatie.

Puterea luând-o de la Hristos, lucrezi, ierarhe, sumedenie de minuni şi fiara cea mare, cea din vistierie, zicând doar cu cuvântul, omori, Ipatie.

Pe cei ce silesc la lăcaşul tău, păzeşte-i, părinte, întru totul nevătămaţi, iar celora care cer sfânta ta solire, Ipatie, dezleagă-i de toată patima.

Celor ce venim cu evlavie, o, prea fericite, la cinstită icoana ta cererile toate plineşte-le, părinte, şi binecuvântarea dă-ne, Ipatie.

De toată urgia păzeşte-ne şi toată năpasta şi nevoia nevătămaţi, pe cei ce scăpare te-am dobândit, părinte, iertare de la Domnul pururi cerându-ne.

Cu toate Oştirile îngereşti, cu Botezătorul, cu apostolii cei slăviţi şi cu tot soborul Sfinţilor, Stăpână, Fiului tău te roagă, toţi să ne mântuim.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă

dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău.

[Preotul: Că a Ta este împărăţia…]

Troparul sfântului, din Minei. glas 4:

Ταχύ προκατάλαβε (Degrab ne întâmpină pe noi mai înainte până ce nu ne robim când vrăjmaşii Te hulesc pe Tine şi ne îngrozesc pe noi, Hristoase, Dumnezeul nostru, pierde cu Crucea Ta pe cei ce se luptă cu noi, ca să cunoască cât poate credinţa dreptmăritorilor, pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Unule, Iubitorule de oameni.)

Slujind cu evlavie lui Dumnezeu, te-ai făcut Bisericii Gangrelor dumnezeiesc ierarh, părinte Ipatie; lumea, dar, luminând-o cu minunile tale, L-ai arătat pe Fiul de un scaun cu Tatăl, la ceruri mucenicește bucuros mutându-te.

[După care Preotul zice ectenia: Miluieşte-ne pe noi, Dumnezeule...,
strana: Doamne miluieşte (de trei ori),
Încă ne rugăm pentru mila, viaţa, pacea...,
strana: Doamne miluieşte (de trei ori),
Încă ne rugăm să se păzească sfântă mănăstirea aceasta...,
strana: Doamne miluieşte (de 40 ori + 3 ori),
Încă ne rugăm şi pentru ca să audă Domnul Dumnezeu...,
strana: Doamne miluieşte (de trei ori, recitativ),
Auzi-ne pe noi, Dumnezeule...,
strana: Doamne miluieşte (de trei ori),
iar Preotul zice ecfonisul: Că milostiv;apoi face Otpustul mic, fără însă a zice Pentru rugăciunile; apoi zicem acest]

Tropar, glasul al 2-lea:

Ότε έκ τού ξύλου (Când de pe lemn, mort Te-ai pogorât, cel din Arimateea pe Tine, viaţa tuturor, cu smirnă şi cu giulgiu Te-a înfăşurat, Hristoase şi cu dragoste s-a îndemnat a săruta, cu inima şi cu buzele, trupul Tău cel nestricat. Însă fiind cuprins de frică, se bucura strigând către Tine: Slavă smereniei Tale, iubitorule de oameni!)

Gangrelor păstor dumnezeiesc şi întăritură şi reazem fost-ai, Ipatie, a toată Biserica, prea minunatule; îţi strigăm, dar, rugându-ne: Din toată nevoia şi împre-

surarea grea şi din durere şi boli scapă-i, mucenice sfinţite, cu a ta fierbinte solire, pe cei ce te cheamă cu osârdie.

Stăpână, primeşte rugăciunile robilor tăi şi ne izbăveşte pe noi din toată nevoia şi necazul.

Toată nădejdea mea spre tine o înalţ, Maica lui Dumnezeu, păzeşte-mă sub acoperământul tău.

Şi acest **tropar** pe glasul întâi: Pentru rugăciunile tuturor Sfinţilor Tăi, Doamne, şi ale Născătoarei de Dumnezeu, pacea Ta dă-ne-o nouă şi ne miluieşte pe noi, ca un singur îndurat.

Şi preotul încheie zicând: Pentru rugăciunile.

Într-acest chip tălmăcit chiliei vatopedine a sfântului, de către Cornel diaconul, al Bisericii Sfântului Grigorie Palama din Bucureşti.

Dumnezeului nostru slavă. Amin.

Imnografie

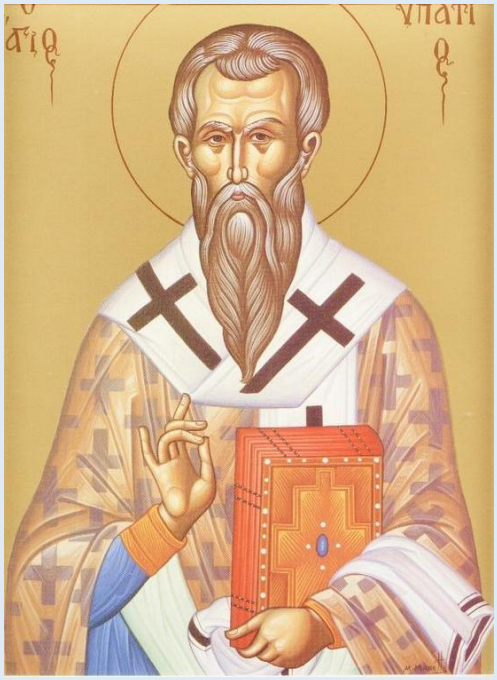

Condacul Sfântului sfinţit mucenic Ipatie, episcopul Gangrei: Cu curăţirea cea sufletească dumnezeieşte într-armându-te şi rugăciunea cea neîncetată având-o ca pe o suliţă în mâini, cu tărie ai biruit cetele demonilor, Sfinte sfinţite părinte Ipatie; roagă neîncetat pe Hristos Dumnezeu, pentru sufletele noastre.

Troparul Sfântului sfinţit mucenic Ipatie, episcopul Gangrei: Şi părtaş obiceiurilor şi următor scaunelor apostolilor fiind, lucrare ai aflat, de Dumnezeu insuflate, spre suirea privirii la cele înalte. Pentru aceasta, cuvântul adevărului drept învăţând şi cu credinţa răbdând până la sânge, sfinţite mucenice Ipatie, roagă-te lui Hristos Dumnezeu să mântuiască sufletele noastre.

Vieţile Sfinţilor - Pomenirea Sfântului sfinţitului mucenic Ipatie, făcătorul de minuni, episcopul Gangrelor

Acest mare plăcut al lui Dumnezeu, Ipatie, Sfântul episcop al cetăţii Gangrelor, din ţara Paflagoniei, a fost unul din cei trei sute şi optsprezece Sfinţi Părinţi care au luat parte la întâiul a toată lumea Sinod, ce s-a adunat în Niceea la anul 325, pe vremea împărăţiei marelui Constantin (306-337), la care, cu ceilalţi Sfinţi Părinţi,

ajutând dreapta credinţă şi fiind plin de Duh Sfânt, l-au mustrat pe Arie pentru eres şi l-au dat anatemei.

Şi avea de la Dumnezeu mare putere în facerea de minuni, pentru că tămăduia toate neputinţele şi izgonea diavolii. Aşa, într-un sat, apele cele amare care curgeau din munţi, le-a făcut dulci; şi în alt loc a scos cu rugăciunea un izvor de ape calde, spre tămăduirea oamenilor.

Umblând el într-o noapte întunecoasă, aproape de un râu, se arătau lumini aprinse din ape, luminându-i calea, ca să nu alunece şi să cadă în repejunile apelor.

***

A omorât apoi un balaur înfricoşător, pentru că, după moartea marelui Constantin, împărăţind fiul său Constanţie (337-361), un foarte mare balaur s-a târât în palatul împărătesc, neştiut de unde, păzind cămările cele de vistierie, în care era aurul şi toată bogăţia împărătească. Şi, punându-şi capul în uşă, nu lăsa pe nimeni să se apropie.

De acest lucru împăratul înspăimântându-se, a rugat prin scrisorile sale pe sfinţitul lui Dumnezeu, Ipatie, ca să vină în Constantinopol, căci era slăvit numele sfântului pentru minunile ce le făcea cu darul lui Hristos. Când a venit sfântul, împăratul l-a întâmpinat şi până la pământ i s-a închinat şi cu toată cinstea l-a primit, rugându-l ca prin rugăciune să izgonească pe balaurul acela din vistieriile împărăteşti, pe care nici o putere omenească nu putea să-l alunge, deşi mulţi din duhovnicească rânduială, înarmându-se cu rugăciunea, se ispiteau asupra lui, însă nimic n-au sporit; ba unii chiar au şi pătimit de la balaur.

Sfântul Ipatie a zis: "Nu poate rugăciunea noastră, o, împărate; însă poate credinţa ta către Dumnezeu!"

Şi, închinându-se până la pământ, s-a rugat multă vreme. După aceea, sculându-se, a zis către împărat: ***"În mijlocul alergării de cai, unde este chipul tatălui tău, porunceşte să se pregătească un cuptor şi să-l aprindă foarte tare şi să aştepte până ce voi veni acolo".***

Deci, îndată pregătindu-se cuptorul şi aprinzându-l, făcătorul de minuni, Sfântul Ipatie, luând toiagul său cel arhieresc, a mers la cămările împărăteşti şi, porţile vistieriilor deschizându-le, a bătut mult pe balaur cu toiagul. Şi tot poporul împreună cu împăratul priveau de departe, fiind cuprinşi de frică şi de cutremur, pentru că

vedeau că nu iese balaurul şi acum ziua se sfârşea şi aşteptau cu toţii ca să fie omorât sfântul de către balaur, precum aceasta şi la alţi preoţi s-a mai întâmplat.

Iar arhiereul, ridicându-şi ochii la cer şi chemând pe Domnul într-ajutor, şi-a băgat toiagul în gura balaurului şi a zis: ***"În numele Domnului meu Iisus Hristos, urmează-mi mie!"***

Iar balaurul, apucându-se cu dinţii de toiag, urma pe sfânt ca un rob legat, căci cu adevărat îl legase cu dumnezeiasca putere, marele făcător de minuni. Şi, ieşind fericitul din vistieriile împărăteşti, tot locul alergării de cai şi târgul l-a înconjurat, ducând pe balaur.

Iar cei ce priveau, văzând pe balaurul acela ţinându-se de toiag şi târându-se, s-au înspăimântat şi s-au mirat foarte tare, pentru că balaurul era foarte înfricoşat, având lungime de şaizeci de coţi.

Apropiindu-se sfântul de cuptorul cel aprins care ardea cu mare văpaie, a zis către balaur: ***"În numele lui Hristos, pe Care şi eu cel neînsemnat Îl propovăduiesc, îţi poruncesc să intri în mijlocul focului acestuia".***

Iar înfricoşatul balaur plecându-se, s-a aruncat cu mare repeziciune în cuptorul cel înfocat şi a ars în mijlocul cuptorului, iar toţi oamenii care cu spaimă priveau la aceasta, prea măreau pe Dumnezeu că, pe acest luminător şi făcător de minuni, adică pe Sfântul Ipatie, în zilele lor l-a arătat lumii.

Atunci, împăratul a dat mare mulţumire lui Dumnezeu şi plăcutului Său, Sfântului Ipatie, şi-l cinstea pe fericitul ca pe un tată al său. Şi a poruncit să zugrăvească pe o scândurică chipul sfântului şi în vistieriile împărăteşti chipul aceluia să-l pună spre gonirea puterii celei potrivnice. Iar pe sfântul, cinstindu-l cu daruri şi cu dragoste sărutându-l, l-a eliberat întru ale sale.

&&&

Dar, pe când mergea sfântul la scaunul său, nişte oameni înrăutăţiţi care erau de eresul lui Novaţian, cu zavistie multă aprinzându-se asupra arhiereului lui Dumnezeu, s-au ascuns în calea lui la un loc strâmt, lângă o râpă de munte şi lângă un mal, înarmaţi fiind cu săbii şi cu ciomege. Apoi deodată, fără de veste, năvălind asupra lui ca nişte fiare sălbatice şi dându-i multe bătăi, de pe malul cel înalt l-au aruncat în prăpastia aceea.

Iar sfântul, fiind abia viu, şi-a înălţat mâinile în sus şi, ridicându-şi ochii la cer - precum altă dată Sfântul întâiul mucenic Ştefan - se rugă pentru cei ce l-au ucis şi zicea: "Doamne, nu le socoti lor păcatul acesta!"

Şi, încă rugându-se, o femeie ce ţinea de eresul lui Arie, luând o piatră, a lovit pe sfântul tare în cap şi l-a omorât. Iar sufletul lui cel sfânt, îndată ieşind din legăturile trupeşti, s-a suit la Dumnezeu.

După aceea ucigaşii, luând trupul sfântului, l-au ascuns în nişte paie ce se întâmplaseră acolo aproape şi s-au dus. Dar n-a zăbovit asupra lor pedeapsa lui Dumnezeu, răsplătind sângele cel nevinovat. Căci mai întâi pe femeia aceea a apucat-o duhul cel necurat, chiar în acel loc, şi o muncea pe dânsa şi cu aceeaşi piatră cu care l-a omorât pe sfânt îşi bătea pieptul său neîncetat; şi toţi s-au îndrăcit şi pătimeau cumplit.

Mai târziu plugarul ale căruia erau paiele, neştiind nimic despre uciderea cea nedreaptă ce se făcuse, a mers ca să ia paie pentru animalul său şi a auzit glas de îngeri cântând şi se minuna. Iar pe când lua paie, a găsit trupul cel mort tot rănit de bătăi şi mult s-a înspăimântat. Şi, cunoscând pe episcopul său, Sfântul Ipatie, a alergat la sătenii săi şi a vestit degrabă în toată cetatea.

Apoi îndată locuitorii cetăţii Gangrelor, adunându-se, au mers cu multă tânguire şi au luat cinstitul trup al sfântului părinte şi al lor păstor şi l-au îngropat cu cinste la un loc însemnat.

Iar femeia cea ucigaşa urmă trupul sfântului care se ducea la îngropare şi se bătea cu piatra aceea cu care ucisese pe arhiereul lui Dumnezeu, mărturisind înaintea tuturor păcatul său. Iar după ce s-a îngropat sfântul său trup, femeia aceea s-a tămăduit de muncirea diavolească, asemenea şi ceilalţi care luaseră parte la ucidere şi se îndrăciseră.

Deci toţi au dobândit tămăduire la mormântul sfântului, care, şi după moarte arătându-şi bunătatea să vrăjmaşilor, i-a făcut sănătoşi.

Şi alte minuni şi tămăduiri li s-au arătat oamenilor, care veneau cu credinţa la mormântul sfântului, prin rugăciunilor lui cele sfinte.

Sfântul mucenic Ipatie, episcopul Gangrei - drumul spre sfințenie

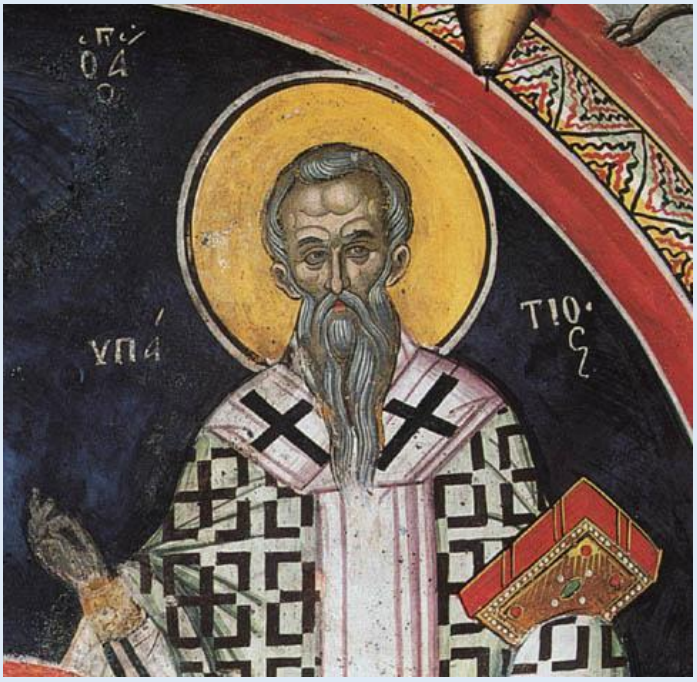

Apărător al dreptei credințe, Sfântul Ipatie i-a mustrat pe eretici pentru necredința lor și a pierit, pentru acest lucru, după ce a fost atacat de mai mulți oameni și bătut cu pietre.

***

Unul dintre cei 318 părinți care au luat parte la Întâiul Sinod, Sfântul Ipatie l-a mustrat pe Arie pentru eresul său, având mare putere în facerea de minuni: tămăduia neputințele, izgonea diavolii, prefăcea apa amară în apă de băut și multe altele asemenea.

După ce a omorât un balaur înfricoșător, a fost chemat de împărat la Constantinopol, căci în palatul acela se afla un alt balaur, și a fost rugat să îl ucidă. Poruncindu-i balaurului să îl urmeze, Sfântul Ipatie a reușit să facă fiara să se arunce în foc, scăpându-i de pericol pe cei ce locuiau în palat.

Întorcându-se Sfântul Ipatie la scaunul său, a fost atacat de niște eretici de-ai lui Novațian și bătut până aproape rămăsese fără suflare. Rugându-se pentru cei ce-l chinuiau, a trecut la cele veșnice, după ce o femeie înșelată de eresul lui Arie i-a aruncat cu o piatră în cap. Toți cei care l-au chinuit pe sfânt s-au îndrăcit, iar trupul Sfântului Ipatie a fost găsit de un plugar și a fost îngropat cu cinste. Ajungând la

mormântul sfântului, chinuitorii săi au fost izbăviți de duhul cel rău, arătându-se, astfel, marea milostivire a mucenicului.

Sinaxar

În această lună (martie), în ziua a treizeci şi una, pomenirea Sfântului sfinţitului mucenic Ipatie, episcopul Gangrelor.

Cel între sfinţi părintele nostru Ipatie a înflorit în Cilicia, s-a nevoit în Galaţia, a ajuns arhiereu în Gangre şi luând parte la Sinodul întâi Ecumenic al celor trei sute optsprezece părinţi de Dumnezeu purtători, a fost cu totul plin de Duhul Sfânt. El a ajuns vestit prin aceea că, după ce a răbdat multe ispite, a ajuns să săvârşească fe-lurite minuni.

Odată când se întorcea din cetatea împărătească, unde săvârşise minunea uciderii în faţa tuturor a balaurului aşezat lângă cămările împărăteşti, şi se îndrepta către scaunul său de la Gangre, unii dintre aceia care împărtăşeau erezia lui Novat şi care de mai multă vreme purtau în inimi ură cumplită împotriva lui, aţinându-i calea în nişte locuri strâmte şi pline de prăpăstii, pe unde obişnuia sfântul să treacă şi stând ascunşi acolo, când sfântul a ajuns în dreptul lor au năvălit asupra lui, întocmai ca nişte fiare sălbatice scăpate dintr-o cursă, unul cu lemnul, altul cu piatra, iar altul

cu sabia, împingându-l către prăpastie. Şi aruncându-l de la o mare înălţime în acea prăpastie, i-au făcut o mulţime de răni, întocmai precum mai înainte făcuseră şi iudeii celui dintâi mucenic Ştefan. Deci, sfântul căzând pe jumătate mort în apa care trecea prin acea prăpastie, după ce s-a deşteptat din durere, ridicându-şi ochii către cer, a zis: "Doamne, nu le socoti lor păcatul acesta". Dar chiar pe când se ruga, o femeie necurată şi blestemată, luând o piatră mare şi lovindu-l în cap, l-a lipsit pe sfânt şi de rămăşiţa de viaţă care mai era în el, nenorocita şi ticăloasa. Şi sfântul suflet al fericitului Ipatie s-a dus în mâinile lui Dumnezeu, iar femeia aceea blestemată, fiind cuprinsă de un duh necurat, îşi lovea încetat pieptul cu aceeaşi piatră, cu care lovise pe sfânt; asemenea şi toţi cei ce luaseră parte la uciderea sfântului au început să fie chinuiţi de duhurile necurate. Şi, ascunzând trupul sfântului într-o şură cu paie, au plecat de acolo. Dar ţăranul, a căruia era şura, venind să ia nutreţ pentru vitele lui a auzit slavoslovire de cântece cereşti şi dând mai apoi de trupul neînsufleţit al fericitului părinte, a vestit tuturor aceasta.

Locuitorii cetăţii Gangrelor aflând despre aceasta, s-au adunat acolo şi cu jale de obşte luând sfintele moaşte ale episcopului lor, le-au adus în cetatea lor, aşezându-le într-un loc de seamă. Iar femeia aceea venind şi lovindu-şi continuu pieptul cu piatra cu care omorâse pe sfânt, după ce dumnezeieştile lui moaşte au fost aşezate în mormânt, îndată a luat vindecare şi tot aşa şi ceilalţi ucigaşi ai sfântului.

Şi multe alte minuni s-au mai făcut cu prilejul înmormântării moaştelor sfântului, pe care însă, pentru mulţimea lor, le-am lăsat deoparte.

Tot în această zi, pomenirea cuviosului părintelui nostru Acachie, mărturisitorul.

Acesta a trăit pe vremea împăratului Deciu şi propovăduind credinţa creştină, a fost prins şi adus înaintea ipatului Marcian. Şi întrebat fiind cu privire la cele ce propovăduia, el a istorisit toată rânduiala întrupării Fiului lui Dumnezeu şi a vădit înşelăciunea închinătorilor la idolii elineşti. Pentru aceasta a fost supus la chinuri şi apoi a fost aruncat în închisoare.

Marcian încunoştiinţând pe împăratul Deciu despre aceasta şi, după cercetarea pe care o făcuse sfântului, trimiţând împăratului scrisori, la porunca lui Deciu, sfântul a fost eliberat din închisoare.

Şi mergea dintr-un loc într-altul, purtând în trupul său rănile lui Hristos. Iar după ce a învăţat pe mulţi credinţa în Hristos şi a strălucit prin minuni şi învăţături, s-a

odihnit în pace.

Tot în această zi, pomenirea Sfinţilor mucenici care au mărturisit în Persia: Avdas episcopul, Veniamin diaconul, nouă mucenici împreună cu ei şi alţi mulţi sfinţi, care au fost aruncaţi în închisoare şi care au fost mâncaţi de vii de şoarecii şi de pisicile închise laolaltă cu ei.

În vremea împărăţiei lui Teodosie cel mic, Izdigherd, împăratul perşilor, a pornit război împotriva Bisericilor, luând pricină din următoarea împrejurare: Un episcop oarecare, Avdas, împodobit cu multe feluri de virtuţi, împins de zel dumnezeiesc a nimicit Pirionul, adică templul în care perşii se închinau focului. Aflând împăratul acest lucru de la magi, a trimis, de l-a adus înaintea lui pe Avdas, pe care l-a întrebat mai întâi cu blândeţe pentru ce a făcut acest lucru şi i-a poruncit să zidească din nou templul acela. Dar Avdas împotrivindu-se şi spunând că nu poate nicidecum să facă aşa ceva, atunci Izdigherd a ameninţat că va distruge toate bisericile şi a pus început ameninţărilor lui, poruncind mai întâi să fie omorât dumnezeiescul Avdas. Auzind aceasta, sfântul s-a bucurat foarte. Şi în felul acesta bucurându-se şi veselindu-se şi-a primit sfârşitul.

După trecere de treizeci de ani, furtuna prigoanei dezlănţuită de magi, întocmai ca de nişte vânturi puternice, a adus asupra credincioşilor iarăşi încercările chinurilor. Căci mistuind pe mulţi cu tot felul de pătimiri, îi dădeau apoi morţii, iar pe alţii supunându-i la surghiunuri îndelungate şi la tot felul de chinuri, îi slobozeau din viaţă prin morţi de tot felul.

Dar nu trebuie să ne mirăm, fiindcă acestea s-au întâmplat prin îngăduinţa lui Dumnezeu. Căci lupte de felul acesta a spus Stăpânul nostru aveau să aibă loc. Pentru aceasta şi sfinţii aceştia, prin răbdare şi mucenicie, au primit cununile biruinţei.

Tot în această zi, pomenirea cuviosului părintelui nostru Vlasie, născut în cetatea amoreilor, care în pace s-a săvârşit.

Tot în această zi, pomenirea sfinţilor treizeci şi opt de mucenici, care erau rude între ei, şi care de sabie s-au săvârşit.

Tot în această zi, pomenirea cuviosului părintelui nostru Ştefan, făcătorul de minuni, care în pace s-a săvârşit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluieşte-ne şi ne mântuieşte pe noi. Amin.

Sinaxar - Sfântul sfințit mucenic Ipatie, episcopul Gangrei - 31 martie

https://www.trinitas.tv/sfantul-sfintit-mucenic-ipatie-episcopul-gangrei-31-martie/

***

Episcop sfânt prin viață și prin martiriu, Sfântul Ipatie este un model pentru generații întregi de creștini, care plecând de la exemplul său îmbină viața practică a iubirii milostive de aproapele cu mărturisirea fermă a dreptei credințe.

Sfântul Ipatie a fost episcop în Gangra, metropola provinciei Paflagonia. I-a succedat în scaun episcopului Atanasie, și a avut o activitate pastorală deosebită. A depus eforturi misionare deosebite într-o perioadă în care păgânismul era încă puternic. A susținut viața ascetică prin construcția de chilii pentru pustnici, a ctitorit numeroase biserici și a ridicat ospicii deschise nevoilor tuturor.

De asemenea, de la Sfântul Ipatie s-au păstrat fragmente dintr-o operă dedicată interpretării proverbelor lui Solomon.

Pe lângă râvna pastorală deosebită a Sfântului Ipatie el s-a remarcat ca un puternic apărător al dreptei credințe. Moartea sa martirică a survenit chiar în legătură cu această latură a personalității sale.

A participat la Sinodul Ecumenic de la Niceea, cel dintâi Sinod Ecumenic unde sSfinții părinți au definit învățătura cu privire la dumnezeirea Fiului lui Dumnezeu împotriva ereticului Arie.

Întorcându-se spre Gangra, a fost atacat de niște răufăcători, eretici novațieni, care l-au bătut și l-au aruncat de pe o stâncă înaltă pe malul unui râu. Cu ultimele puteri, Sfântul Ipatie, precum Mântuitorul oarecând, a cerut Bunului Dumnezeu iertare pentru ucigașii săi. A arătat prin aceasta înalta sa viețuire duhovnicească și iubire evanghelică de vrăjmași.

În timp ce încă se ruga, o femeie din erezia lui Arie a venit și i-a zdrobit cinstitul cap cu o piatră, lăsându-l acoperit cu niște paie.

Trupul său a fost descoperit sub paie de către un plugar credincios care și-a recunoscut episcopul. A fost luat cu multă evlavie și dus în cetatea Gangrei. A fost îngropat cu multă cinste în tânguirea întregii cetăți.

Iertarea și iubirea de oameni a Sfântului Ipatie a trecut dincolo de moarte pentru că, prin mijlocirea rugăciunii sale către Domnul, femeia care îl ucisese cu piatra, înțelegând ceea ce a făcut și venind cu evlavie și pocăință la mormântul sfântului, a fost izbăvită de chinul său de origine demonică.

Același dar al tămăduirilor a continuat și continuă să se reverse la mormântul Sfântului Ipatie.

Iubirea de oameni a sfinților îi face să îndrăznească să se roage Bunului Dumnezeu pentru cei ce le cer ajutorul. De aceea a le cunoaște viața, a le urma exemplul și a ne ruga sfinților este un dar de mare preț al tuturor creștinilor.

Arhid. Ştefan Sfarghie - Sinaxar - Sfântul sfinţit mucenic Ipatie, episcopul Gangrei

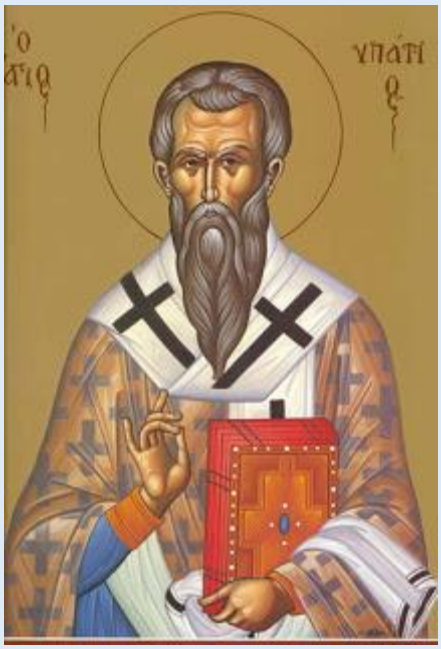

Sfântul Ipatie, episcopul Gangrei din Paflagonia, a fost unul din cei 318 Sfinţi părinţi de la Sinodul I Ecumenic de la Niceea, din anul 325, osândind rătăcirea lui Arie.

Odată, pe când se întorcea de la Constantinopol la cetatea sa Gangra, o ceată de eretici novaţieni l-au prins şi i-au străpuns trupul cu suliţe, umplându-l de răni, apoi l-au aruncat într-o prăpastie, pradă păsărilor şi fiarelor sălbatice. Pe când se chinuia, cuviosul Ipatie se ruga lui Dumnezeu, ca oarecând Sfântul arhidiacon Ştefan, spre iertarea ucigaşilor lui. Însă, o femeie care ţinea de eresul lui Arie, luând o piatră ascuţită, i-a zdrobit capul lăsându-l mort.

Creştinii din Gangra aflând acestea au venit şi i-au ridicat trupul apoi l-au îngropat cu mare cinste. La scurt timp, cu harul lui Hristos, minuni şi tămăduiri multe s-au arătat oamenilor care veneau cu credinţă la mormântul Sfântului mucenic Ipatie.

Iulian Dumitraşcu - Sfântul sfinţit mucenic Ipatie, episcopul Gangrei şi Sfântul mucenic Veniamin, diaconul

Sfântul sfinţit mucenic Ipatie, episcopul Gangrei s-a născut în Cilicia, Asia Mică. A ajuns arhiereu în oraşul Gangre (Paflagonia - Asia Mică) şi a luat parte la Sinodul I Ecumenic de la Niceea (325) care a osândit erezia lui Arie. A devenit vestit prin faptul că săvârşea multe minuni.

Sfântul Ipatie a fost ucis de eretici care l-au bătut şi l-au aruncat într-o prăpastie. Locuitorii din Gangra au luat moaştele episcopului şi le-au adus în cetate, aşezându-le într-un loc de cinste.

***

Sfântul mucenic Veniamin, diaconul a pătimit pentru credinţa în Mântuitorul Iisus Hristos în timpul persecuţiei regelui Persiei, Bahran al V-lea, împotriva creştinilor, în anul 424.

Proloage - Pomenirea Sfântului, sfinţitului mucenic Ipatie, făcătorul de minuni, episcopul Gangrelor (sec. IV)

Întru această lună martie, în 31 de zile, pomenirea Sfântului, sfinţitului mucenic Ipatie, făcătorul de minuni, episcopul Gangrelor (sec. IV).

Acest mare plăcut al lui Dumnezeu, Ipatie, episcopul Gangrelor, din Paflagonia, a fost unul din cei 318 Sfinţi Părinţi de la întâiul Sinod cel a toată lumea, care s-a ţinut la Niceea (325), în vremea Sfântului împărat Constantin (324-337), osândind rătăcirea lui Arie şi întărind credinţa cea adevărată în Sfânta Treime, statornicită de Mântuitorul, propovăduită de apostoli şi pecetluită cu sângele mucenicilor.

Şi a trăit el până pe timpul împărăţiei lui Constanţiu, fiul marelui Constantin. Înarmat din tinereţe cu înţelepciunea Sfintelor Scripturi, fericitul Ipatie se nevoia cu faptele bune plăcute lui Dumnezeu şi propovăduia neîncetat dreapta credinţă păstoriţilor săi, făcându-se vestit prin semnele minunate ce lucra Dumnezeu printr-însul, ca unul ce era cu totul plin de Duhul Sfânt, încât însuşi împăratul Constanţiu îl cinstea şi-l preţuia, ca unul ce avusese mult folos de la dânsul.

Odată, însă, pe când fericitul Ipatie se întorcea din Constantinopol la cetatea sa, Gangra, o ceată de eretici novaţieni hotărâseră să-l piardă pe cela ce se arătase stâlp neclintit Bisericii lui Hristos. Ca nişte tâlhari l-au pândit, ca nişte fiare sălbatice s-

au repezit asupra cuviosului episcop şi l-au lovit de moarte, străpungându-i trupul cu suliţele şi umplându-l de răni; apoi, l-au aruncat într-o prăpastie, pradă păsărilor şi sălbăticiunilor.

Zvârcolindu-se în durerile morţii, cuviosul Ipatie şi-a adunat puterile şi s-a rugat, cum se rugase şi altă dată Sfântul arhidiacon Ştefan, spre iertarea şi îmblânzirea ucigaşilor lui.

Dar, pe când se ruga, o femeie din ceata lui Arie, luând o piatră ascuţită, i-a zdrobit capul cuviosului episcop şi l-a lăsat mort, iar trupul său a fost ascuns în şura de paie a unui gospodar din apropiere.

Deci, aflând de aceasta, creştinii din Gangra au venit şi au luat trupul Sfântului, ca unul care prin binefacerile şi sfinţenia vieţii lui câştigase dragostea păstoriţilor săi, şi cu multă cinste, şi cu mare alai şi jale, ca pe un mucenic al dreptei credinţe, au îngropat sfintele lui moaşte. Şi multe minuni şi tămăduiri s-au arătat acolo, cu darul lui Hristos, oamenilor ce veneau cu credinţă la mormântul Sfântului.

Cu ale lui sfinte rugăciuni, Doamne, miluieşte-ne şi ne mântuieşte pe noi. Amin.

Întru această zi, cuvânt pentru cei puternici, care asupresc pe cei mici şi despre milostenie

Anastasie împăratul, căzând în erezia lui Eutihie, a izgonit pe Ilie patriarhul din scaunul Ierusalimului şi pe Flavian, arhiepiscopul Antiohiei, după Sinodul din Calcedon. Şi l-a surghiunit pe Ilie la Aila, iar pe Flavian la Petra.

Deci, într-o zi, amândoi patriarhii au trimis veste unul la altul, zicând: "Să mergem dar, să ne judecăm cu dânsul înaintea lui Dumnezeu. Pentru că Domnul Însuşi a zis: "Eu sunt Cel ce judec cu dreptate şi nu Mă sfiesc de faţa omului." " Şi, după două zile, s-au mutat amândoi patriarhii la Dumnezeu.

Deci, acestea ştiindu-le voi, puternicilor, să nu faceţi nedreptăţi celor neputincioşi, ca să nu vă dea pe voi lui Dumnezeu şi acolo cumplit să fiţi osândiţi. Pentru că s-a zis: "Viermele nu va muri şi focul nu se va stinge pentru cei ce nu judecă după dreptate şi jefuiesc averile străinilor şi, cu mândria cea mare înălţându-se, nu-şi aduc aminte de ziua morţii."

Că în ceasul acela, omul s-ar lipsi, bucuros, de toată bogăţia lumii acesteia, numai să scape şi să nu i se despartă sufletul de trup, pentru că moartea păcătosului cumplită este.

Iar de vă sculaţi din pat şi din boala morţii, apoi, iară vă apucaţi, asuprind şi mai rău casele săracilor jefuiţi după nedreptate judecaţi, vă făţărniciţi şi cu silă luaţi, pe sărac nu-l miluiţi, pe cei scăpătaţi nu-i ajutaţi. Oare, ce adunaţi? Nu ştiţi că, venind moartea, toate acestea pier? Că a Domnului este stăpânirea şi căruia voieşte, aceluia o şi dă.

***Cuviosul Savarie** a zis aşa: "Dacă posteşti, iar milostenie nu faci, acesta nu se numeşte post, ci, mai amar şi mai rău eşti decât cela ce se prea satură şi se îmbată şi se îngraşă. Şi încă ce zic, numai de post, că, chiar şi fecioria nu-ţi vei păzi curată, afară de cămară de mire vei rămâne, neavând milostenie. Mare este fecioria, şi chiar şi în Legea nouă, la mare cinste a pus-o Domnul, dar chiar fecioarele au rămas afară, de vreme ce milostenie nu au avut. Că nimeni nu va putea câştiga mila fără de milostenie şi în lume nimeni nu trăieşte fără de ea."*

Că şi cei ce lucrează cu palmele şi ostaşii şi lucrătorii de pământ şi negustorii, toţi slujesc aproapelui şi aceasta mare facere de bine este. Iar a trăi pentru sine singur şi pe ceilalţi a-i trece cu vederea, urât este lucrul acesta şi străin de creştinătate. Că dacă voieşti să fii bogat în veacul viitor, apoi fii sărac aici, risipeşte aici, ca să aduni acolo. Că nici semănătorul n-ar aduna, dacă, mai întâi, n-ar risipi. Pentru ce, dar, nu dai şi tu celor ce au trebuinţă? Zici: "O casă de copii îmi stă înainte şi voiesc să-i las pe dânşii îndestulaţi."

Însă de voieşti să-ţi laşi copiii îndestulaţi, bogaţi, lasă-le lor, mai bine, pe Dumnezeu datornic. Că dacă tu, mai înainte de moarte apucând, vei da averea ta lui Dumnezeu împrumut, atunci multă răsplată le va fi copiilor, că prin ea, Dumnezeu dator le este, ca mai mult să-i iubească. Deci, dacă voieşti ca să-L ai pe El prieten, mai înainte, să-L faci pe El datornic. Că nici un om care dă împrumut, având datornic, nu se bucură atâta, pe cât se bucură Dumnezeu, fiind datornicul tău.

Deci, pentru ce dai oamenilor averea spre păstrare, când Hristos stă gata a o primi, voind cu şi mai multă dobândă să-ţi dea împrumutul? Că din mâinile Lui nimeni nu o va răpi. La oameni, adică, de-ţi va păzi cineva averea ta, plată cere de la tine. Iar Hristos, pentru păzire, îţi dăruieşte ţie mai multă plată. Pentru aceasta îţi porunceşte ţie Dumnezeu, ca averea ta să o dai celor ce au trebuinţă, ca să ţi-o păzească. Că până o ţii singur nu fără teamă, o păstrezi; te temi, ca să nu o ia cineva de la tine, vecinul clevetitor sau tâlharii sau moartea să te ajungă. Iar de o

vei împărţi la săraci, "Eu," zice Domnul, "ţi-o voi păzi cu întemeiere. Pentru că, vrând să ţi-o dau," zice Domnul, "o iau de la tine. Ci, ca mai multă în veacul viitor, în viaţa cea neîmbătrânitoare, să ţi-o dau ţie, spre bucuria cea fără de sfârşit. Amin."

Întru această zi, cuvânt din Pateric, despre dragoste

Un pustnic, aflând pe un om îndrăcit, care nu putea să postească, s-a rugat lui Dumnezeu să se mute la dânsul dracul şi acela să se slobozească. Şi l-a ascultat pe el Dumnezeu şi a intrat dracul în pustnic, depărtându-se de la omul acela. Iar pustnicul, de dracul fiind îngreunat, răbda în post şi în rugăciune şi zdrobindu-se în nevoinţă. Şi după puţine zile, mai mult, pentru dragostea lui, a gonit Dumnezeu pe dracul şi de la dânsul.

***

Un monah avea în grija sa pe un alt monah, care era într-o chilie departe, la zece mile. Deci, i-a zis lui gândul: "Cheamă pe fratele, să vină să ia pâine." Şi iarăşi a socotit: "De ce pentru pâine să supăr eu pe fratele meu, să vină la mine, zece mile? Mai bine să o duc eu.".

Şi, luând-o, s-a dus la el. Iar mergând, s-a lovit cu piciorul de o piatră şi, rănindu-i-se degetul, curgea sânge mult.

Iar el de durere a început să plângă şi îndată a venit la el îngerul, zicând: "De ce plângi?"

Iar el, arătându-i rana, a zis: "Pentru aceasta plâng."

Zis-a îngerul: "Nu plânge pentru aceasta, că paşii pe care-i faci, se numără pentru Domnul şi spre mare răsplătire înaintea feţii lui Dumnezeu se fac."

Atunci pustnicul, mulţumind lui Dumnezeu, călătorea bucurându-se. Şi venind la fratele, i-a adus pâinile. Şi i-a povestit lui iubirea de oameni a lui Dumnezeu şi, dându-i pâinea, s-a întors.

Iar a doua zi, luând iarăşi pâine, se ducea, la alt monah, s-o dea. Şi s-a întâmplat atunci, că venea şi acela la el şi s-au întâlnit pe cale amândoi.

Deci, a zis cel ce mergea către cel ce venea: "O comoară aveam şi ai căutat să mi-o prădezi."

Iar acela a zis lui: "Au doară, uşa cea strâmtă, numai pe tine te încape? Lasă-ne şi pe noi să venim împreună cu tine."

Şi, îndată vorbind ei, li s-a arătat îngerul Domnului şi le-a zis: "Osteneala voastră s-a suit la Dumnezeu, ca un prinos cu bună mireasmă."

Dumnezeului nostru slavă, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Cuvânt la învierea lui Hristos, al celui între Sfinţi, părintelui nostru Dimitrie mitropolitul

"Pe Iisus, Îl vedem încununat cu slavă şi cu cinste, din pricina morţii pe care a suferit-o" Evr. 2. În ziua cea trecută, a patimilor Domnului, am văzut pe Hristos Mântuitorul nostru, fără de slavă şi fără de cinste, aşa cum grăia Isaia despre Dânsul: "Şi l-am văzut pe El şi nu avea chip, nici frumuseţe, ci chipul Lui era necinstit şi mai defăimat decât al tuturor fiilor omeneşti." iar acum, întru luminatul praznic al Învierii Lui, vedem împreună cu Sfântul Ioan Teologul, slava Lui, ca slava Unuia născut din Tatăl, plin de har şi de adevăr, iubiţii mei ascultători.

Întru acea vreme Domnul nostru Iisus Hristos a fost încununat cu spini, spre batjocură, iar acum, spre slava Sa, primeşte flori pe prea curatul Său cap, ne-vestejiţii trandafiri de laudă. Întru acea vreme, cu cei fără de lege s-a socotit, iar acum este Dumnezeu în mijlocul poporului Său, pe care L-a răscumpărat cu scump sângele Său şi din iad l-a slobozit. Că, Domnul, în mijlocul adunării Sfinţilor Săi, S-a arătat, zicând: "Eu sunt cu voi."

Întru acea vreme, mulţi trecând, Îl batjocoreau pe El, iar acum, în numele cel Sfânt al Lui, se închină tot genunchiul, al celor cereşti şi al celor pământeşti şi al celor de dedesubt. Întru acea vreme, a fost bătut peste spate, peste obraz şi chinuit până la moarte, că, spânzurându-L pe lemn, L-au omorât. Iar acum, El a omorât moartea şi pe diavolul. Că scrie: "Unde-ţi este, moarte, boldul? Unde-ţi este, iadule, biruinţa?"

Întru acea vreme, Dătătorul nostru de viaţă era mort, iar acum viu este Domnul şi binecuvântat Dumnezeu.

Întru acea vreme, soarele pe cer, la amiază s-a întunecat, iar acum, din mormânt, Soarele dreptăţii, cel frumos, nouă ne-a răsărit. Şi vedem, împreună cu apostolul, pe Iisus, că, pentru primirea morţii, cu slavă şi cu cinste S-a încununat.

Iar noi aici, cercetând în scurt, vedem că altă cale nu este, către veşnica slavă şi cinste, fără numai prin multe pătimiri. Că Însuşi Începătorul vieţii noastre, Hristos se cuvenea, prin pătimiri, a Se sfârşi.

Întru această puţină vreme, să ne înălţăm mintea noastră către cer, lăsând toată grija cea lumească. Şi să privim, ca printr-o oglindă, prin descoperirea Sfântului Ioan Teologul. Şi să auzim ce se lucrează în cer. Că eu aud acolo o oarecare tulburare făcându-se, ca un glas de tunete tari şi glas de ape al îngerilor celor mulţi - că era numărul lor mii de mii - împrejurul Tronului şi al celor patru fiinţe şi al bătrânilor, un glas zicând: "Poruncesc la toate zidirile, în cer şi pe pământ şi sub pământ şi în mare, ca să se pregătească mulţumire şi închinăciune pe robii Feţei împărăteşti, ce stă pe Scaunul cel dumnezeiesc."

Să vedem, dar, noi, cine împărăţeşte pe Scaunul cel dumnezeiesc? Mie mi s-a părut că Leul va lua împărăţia. Că se zice: "Iată Leul, cel ce este din seminţia lui Iuda, a biruit." Şi celui ce biruieşte, zice Dumnezeu, îi voi da să stea pe Scaunul Meu.

Dar nu văd, pe Scaunul lui Dumnezeu, pe Leu. Deci, are să ia împărăţia, negreşit, Vulturul, cel ce-şi acoperă cuibul său şi peste puii săi se va îndura, că şi-a întins aripile sale şi i-a luat pe ei şi i-a ridicat pe umerii săi.

Dar, nici pe Vultur nu-l văd pe Scaun. Atunci, cine este în acest fel, Cel ce primeşte acea dumnezeiască şi împărătească cinste, Căruia are a se închina toată zidirea cea de sus şi cea de jos? Privind, iată, văd pe Mielul împărăţind - Miel înjunghiat, şi aud mii de mii zicând cu glas mare: "Vrednic este Mielul, Cel înjunghiat, să ia puterea şi bogăţia şi tăria şi înţelepciunea şi cinstea şi slava şi binecuvântarea."

Deci, să luăm aminte, că Unul şi acelaşi Hristos este şi Leu şi Vultur şi Miel.

⇒ *Leu, că a biruit lumea şi că moartea şi iadul a stricat,*
⇒ *Vultur, că pe sufletele sfinţilor le-a ridicat pe aripile Sale şi pe umerii Săi şi i-a scos pe ei din iad,*
⇒ *Miel, că a pătimit pentru toţi.*

Însă, când a voit a împărăţi, a împărăţit nu cu înfăţişarea leului, nici cu cea a vulturului, ci cu înfăţişarea Mielului, Celui înjunghiat, ca să arate că, pentru cununa Împărăţiei Cereşti şi a veşnicei slave, nu este altă cale, în afară de calea pătimirii Celui înjunghiat.

Şi, dintre pământeni, cine voieşte ca acolo să afle cunună, să-şi rănească inima sa prin umilinţă, să-şi înjunghie patimile sale prin omorâre şi greu să pătimească în ostenelile pocăinţei.

Căutând spre cele cereşti, să privim şi Raiul, care, aşa cum este scris în descoperirea Teologului, pe lângă alte minunate şi nepovestite frumuseţi, are şi această mică frumuseţe, că porţile care sunt în număr de douăsprezece, sunt mărgăritare. Pentru care, oarecine mărturiseşte, zicând că, în visul nopţii, de i se arată cuiva mărgăritar, atunci, însemnează lacrimi.

La aceasta se uneşte şi Sfântul Ioan Gură de Aur, zicând: "Ochii lui David cu ploi de lacrimi erau înfrumuseţaţi, ca şi cu nişte mărgăritare."

Mă minunez că, dacă mărgăritarele sunt semnul lacrimilor, ele sunt şi semn de plângere. Deci, pentru ce sunt acolo porţi de mărgăritare, unde nu se arată nimic de lacrimi, nimic de plâns, ci toate sunt pline de nepovestită bucurie? Eu, cercetând, am cunoscut că dacă acolo se va sili cineva să intre, prin acele porţi nu va putea prin altceva, fără numai prin lacrimi.

Văzut-ai că porţile Raiului, cele de mărgăritar, însemnează mărgăritarul-lacrimă? Şi aceasta să-ţi fie ştiut, că, prin lacrimi, ţi se cade ţie a intra în Rai şi nu este altfel de intrare în Rai, în afară de lacrimile cele de mărgăritare. Că lacrimile se fac din sfărâmarea inimii, iar sfărâmarea inimii din întristarea cea pentru păcate şi din greaua pătimire pentru Dumnezeu. În acest fel este calea spre odihna Raiului.

Dar, să ne întoarcem către cele de jos şi să trecem prin părţile Egiptului, să pomenim acolo despre cele de demult lucrări ale cinstitului Iosif. Că Domnul, pe Iosif cel prea frumos, în Egipt pregătindu-l spre scaunul şi cununa împărătească, oare ce fel de cale spre acea slavă şi cinste i-a pregătit? Cu adevărat, cale de spini, strâmtă, plină de nevoinţe, cu năpraznică năpastă, temniţă întunecoasă, lanţuri grele, goliciune, foame, lipsa celor de nevoie.

Lungă era acea cale, legătură de multă vreme. Că a smerit în cătuşe picioarele lui şi prin fier a trecut sufletul lui. După aceea, după destulă şi multă vreme a pătimirii, a trimis împăratul şi l-a slobozit pe el şi l-a pus stăpân casei lui şi domn peste toate averile sale. Cumplită cale către cinstea împărătească!

Iosif acela era, mai înainte, închipuire a Patimilor Domnului nostru. Şi cum şi în ce fel Domnul nostru a pătimit, mai înainte de a lua împărăţia, peste toată făptura, nu trebuie multe a spune, celor ce bine le ştiu.

Dar, eu mă duc spre plimbare în grădina lui Solomon, ca să iau seama ce se lucrează acolo. Văd că Mirele Ceresc se răcoreşte acolo, logodindu-şi Lui mireasă, cum se zice de obşte de către pământeni, pe Biserica Sa, pe care a răscumpărat-o cu sângele cel scump al Său şi zic, chiar, pe tot sufletul fiecărui creştin l-a răscumpărat. Pe acea mireasă iubind-o mai mult decât sufletul Său, a numit-o pe dânsa crin. Ca şi crinul în spini, aşa este mireasa Mea.

Eu voi lua seama unde Acel mire ceresc va pune crinul Său, pe iubita Sa mireasă, în grădină Sa, Mie mi se pare că o va pune la un loc larg, între alte flori bine mirositoare. Iar El a pus crinul Său între spinii cei ascuţiţi, ca un crin în spini, precum este cea de aproape a Mea, în mijlocul fecioarelor.

Aici, dar, o bine-credincioşilor ascultători, să gândim pentru ce Mirele Ceresc, pe crinul Său, pe mireasa Sa, o voieşte să fie în mijlocul spinilor. Crin între spini? Când a sădit Raiul spre răsărit, l-a împrejmuit pe el cu pomi roditori, pomi bine înfrunziţi. Ierusalimul cel nou, care s-a arătat Sfântului Ioan, întru descoperire, că venea din cer, era împrejmuit cu zid de pietre scumpe de iaspis, de safir, de smarald, de topaze, de iachint, având porţi de mărgăritare, fiecare poartă dintr-un mărgăritar. Pe via cea roditoare, de care se scrie în Evanghelia de la Matei, a înconjurat-o cu o oarecare îngrăditură aleasă şi cu gard a îngrădit-o pe ea.

Iar pe iubita Sa mireasă, pentru care nici sufletul Său nu Şi-a cruţat pe cruce, o pune pe pământ întru îngrădire, nu ca grădină a Raiului, nu întru frumoşi pomi roditori, ci, într-o îngrădire de spini, o păzeşte, ca pe un crin între spini.

Dar, aici, să pomenim şi de parabola cea de demult, de care se scrie în cărţile Judecătorilor israililteni, în care toate lemnele, pădurile, livezile, viile, adunându-se într-o adunare, îşi alegeau lor împărat. Şi, după ce mulţi s-au lepădat, s-au unit să aleagă pe spin, ca să împărăţească peste ele, şi au zis către el: "Vino şi împărăţeşte peste noi." Ar fi putut zice cineva lemnelor: "Ascultaţi, lemnelor, ce vi s-a întâmplat, pe cine alegeţi? Au nu sunt între voi slăviţi cedri, prea înalţii finici, bine roditorii măslini şi alte lemne alese şi aducătoare de folos? Ci, de la spini, ce roadă o să aveţi? Ce folos va fi vouă? Că Evanghelia pe el nu-l laudă, ci mai vârtos zice: "Au, doară, din spini aduni struguri?"

Dar, ca să nu fie defăimat cu totul sfatul lemnelor, cel într-o unire, eu le voi lăuda buna socotinţă, şi alegerea. Că bine au făcut ele, alegându-şi-l lor pe spin de împărat. Că, el, măcar că este spin, este încununat de trandafir, încât cu toată cumplita lui ascuţire a spinilor, are a lui firească slavă şi frumuseţe. Şi apoi, când spinul stă împrejurul livezilor sau al viilor, atunci îngrădirea este gata, păzindu-le

de orice stricăciune. Pentru că de ţepii lui, ca de o armă ascuţită, nu se poate apropia nimeni.

Deci, împărăţeşte tu, spinule, peste lemne, iar voi, prea aleşi şi prea înalţi copaci, plecaţi-vă vârfurile voastre sub spin, închinaţi-vă lui, veniţi şi intraţi sub umbra lui.

- ⇒ *Multele soiuri de copaci închipuiesc tot felul de sfinţi: cedrul şi finicul, închipuiesc pe cei drepţi, că dreptul ca finicul va înflori; măslinul cel bine roditor însemnează învăţătorii bisericeşti, care, cu roadele cuvântului lui Dumnezeu, satură sufletele oamenilor credincioşi,*
- ⇒ *via însemnează tot poporul cel de obşte, care vieţuieşte după Dumnezeu; via Domnului Savaot este casa lui Israel.*
- ⇒ *Dar spinul ce însemnează, fără numai de pătimire? "M-am întors spre chinuire," zice, "când m-a împuns pe mine spinul." Însemnează mucenicie*, primejdii, ca nişte bolduri ascuţite, necazuri, ca nişte răni de spini.

Iar cel ce rabdă, pentru Dumnezeu, toate acestea, se află ca şi crinul între spini, care sunt pătimirile înseşi, şi începe a primi părţi din veşnica slavă.

Înaltă rânduială este cea a proorocilor, înaltă, a apostolilor, dar nu mai prejos şi a învăţătorilor, a cuvioşilor, a feciorelnicilor, a pustnicilor şi a celorlalţi sfinţi. Însă nici una din ele n-a primit desăvârşirea, fără a ei pătimire. Că tuturor acestor rânduieli, chip S-a făcut Domnul nostru Iisus Hristos, care venind pe pământ, către oameni, S-a arătat în mulţimea sfinţilor şi nu S-a încununat cu slava împărăteştii cununi, până n-a străbătut, mai întâi, rânduiala pătimirii.

- ✓ *Că prooroc era, spunând mai dinainte cele ce erau să fie, despre dărâmarea Ierusalimului şi despre judecata zilei celei înfricoşătoare.*
- ✓ *Era apostol, pentru că de la Dumnezeu Tatăl a fost trimis, umblând şi propovăduind pretutindenea.*
- ✓ *Era doctor fără de plată, că tot poporul căuta să se atingă de El şi să se tămăduiască de neputinţele sale.*
- ✓ *Era mare făcător de minuni, că învia morţii.*

Dar nu aici Şi-a întărit El cununa slavei şi împărăţiei sale. Dar unde? În rânduiala pătimirii, întru cununa de spini, întru vărsarea sângelui Său, că aşa se cuvenea a pătimi Hristos, ca să intre în slava Sa. Şi aşa vedem pe Hristos, pentru pătimirea morţii, cu slavă şi cu cinste încununat.

O, iubiţilor ascultători, dacă Hristos, Domnul nostru, Care, voind să intre întru a Sa slavă, în aşa fel a trebuit a pătimi, ce ne rămâne nouă? Ce fel de osteneli, ce fel de nevoinţă ne trebuie nouă, celor ce voim a intra, nu întru a noastră, ci întru cea străină slavă? Întru cea străină, da, pentru că ne-am înstrăinat de dânsa, prin păcatele noastre, că din pântecele mamei noastre, noi, păcătoşii, ne-am înstrăinat...

Dar nu voiesc, în sărbătoarea cea de bucurie, cu nemângâietoare cuvinte a tulbura dragostea voastră, ci, vă doresc a vă bucura, pentru Hristos Cel înviat şi strig ca David: "Aceasta este ziua pe care a făcut-o Domnul, să ne bucurăm şi să ne veselim întru dânsa." Amin.

Sfântul Nicolae Velimirovici – Proloagele de la Ohrida - Pomenirea Sfântului sfinţit mucenic Ipatie, episcopul Gangrelor

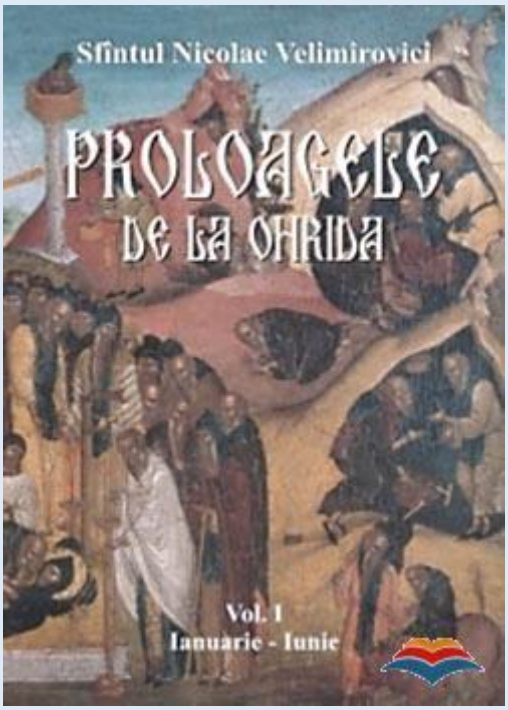

Sfântul Ipatie s-a născut în Cilicia şi a fost episcop în cetatea Gangrelor. El a fost unul din părinţii de la întâiul Sinod Ecumenic, ţinut la Niceea, în anul 325 după Hristos, fiind cunoscut tuturor drept un om plin de evlavie şi de sfinţenie, şi ca un făcător de minuni, împăratul Constanţius a poruncit chiar să se facă de către artişti chipul Sfântului Ipatie, chiar din timpul vieţii lui. El păstra acest chip în palatul lui, ca armă împotriva puterilor întunericului.

Pe când se întorcea odată de la Constantinopole, Sfântul Ipatie a fost atacat într-o strâmtoare de eretici novaţieni şi a fost aruncat, împreună cu alţii, la pământ, în noroi, în acel moment o femeie din grupul ereticilor 1-a lovit pe sfânt în cap cu o piatră şi aşa 1-a omorât. În aceeaşi clipă însă femeia a înnebunit, a luat aceeaşi piatră şi s-a lovit şi pe sine cu ea. Ceva mai târziu femeia aceasta a fost dusă la mormântul sfântului, care s-a rugat lui Dumnezeu pentru ea. Aşa a luat femeia iertare, prin mijlocirea sfântului de ea ucis, de la Dumnezeu. Căci ea şi-a venit în simţiri şi tot restul vieţii ei şi 1-a petrecut în pocăinţă amară, lacrimi şi rugăciune.

Sfântul Ipatie s-a strămutat la locaşurile cele cereşti ale lui Hristos Dumnezeu la anul 326 de la întrupare.

Silviu-Andrei Vlădăreanu - Sinaxar - Sfântul Ipatie, episcopul Gangrei - 31 martie

Sfântul Ipatie a fost episcop în cetatea Gangra, capitala Paflagoniei care era una din provinciile importante ale Imperiului Bizantin în Asia mică. Nu ni se păstrează prea multe informaţii despre viaţa Sfântului, dar ştim că în anul 325 era deja episcop, pentru că a participat la Sinodul I Ecumenic convocat de marele Constantin la Niceea. Alături de Sfinţii Atanasie, Nicolae, Spiridon şi ceilalţi, el a apărat ortodoxia împotriva lui Arie.

Icoană a Sfântului ierarh Ipatie, actualmente păstrată in sacristia Mânăstirii Vatoped

Sfântul Ipatie era cunoscut ca făcător de minuni pentru că vindeca oamenii şi alunga duhurile necurate. Câteva din minunile săvârşite de el s-au păstrat până la noi.

Astfel, din tradiţie, ştim că într-un loc sfântul a prefăcut nişte ape amare în ape dulci şi bune de băut, iar în alt loc a făcut să izvorască un izvor tămăduitor cu apă caldă.

Se mai spune şi că, în mod minunat, dintr-un râu se arătau lumini aprinse care îi luminau calea în noaptea întunecoasă pentru a nu cădea în apă.

Cea mai mare minune pe care o păstrează tradiţia a fost însă săvârşită de Sfântul Ipatie chiar cetatea Constantinopolului. În vremea pe când împărat era Constanţiu al II-lea, fiul marelui Constantin, în vistieria împărătească se ascunsese un balaur înfricoşător şi foarte mare. Nu se ştia cum ajunsese acolo, doar că nimeni nu mai putea să se apropie de cămări. Vestit pesemne pentru facerile de minuni, Sfântul Ipatie a fost solicitat anume de împărat să îl scape de acest balaur, după ce mulţi din cei care încercaseră să îl omoare fuseseră ucişi.

Orașul Çankırı a înghițit orice urmă a strălucirii bizantine a cetății Gangra

Sfântul Ipatie a venit din Gangra la Constantinopol şi, ajuns în faţa împăratului, i-a spus: „Nu poate rugăciunea noastră, însă poate credinţa ta către Dumnezeu!” Apoi l-a sfătuit pe împărat să facă un foc mare în mijlocul hipodromului şi să aştepte. Sfântul s-a coborât în cămările vistieriei şi, făcând rugăciune, s-a apropiat de balaur şi i-a băgat toiagul său în gură legându-l cu numele lui Hristos să îl urmeze. Atunci balaurul a muşcat toiagul şi, fără să îi mai dea drumul, l-a urmat pe Sfântul până afară, în hipodrom aproape de focul care ardea în mijloc. Apoi, tot cu numele lui Hristos, Sfântul i-a poruncit să intre în foc şi balaurul a intrat singur în foc şi a ars.

Se spune că împăratul a fost atât de impresionat de această minune încât îl cinstea pe Sfântul Ipatie ca şi pe tatăl său. A pus chiar să se picteze chipul Sfântului şi să se aşeze acel chip în vistieriile împărăteşti.

Pe drumul de întoarcere, sfântul a fost atacat cu săbii şi bâte de un grup de eretici următori ai lui Novaţian. După ce l-au bătut şi împuns cu săbiile, l-au prăvălit într-o prăpastie. Sfântul a apucat să rostească cuvintele celui dintâi dintre mucenici, Ştefan: „Nu le socoti, Doamne, păcatul acesta!”. Atunci o femeie care ţinea erezia ariană a zdrobit capul sfântului cu o piatră mare. Ucigaşii au ascuns trupul şi în chiar clipa aceea s-au îndrăcit. Femeia, posedată şi ea, a luat piatra cu care omorâse pe Sfântul Ipatie şi se lovea cu acea piatră în piept. Aşa au pătimit până a fost aflat trupul Sfântului şi îngropat, iar după aceea s-au vindecat prin mila lui Dumnezeu.

Moaștele Sfântului ierarh Ipatie (craniul) se păstrează la Mânăstirea „ Sfântul Pavel” din Athos

Chilia Sfântul Ipatie

Chilia Sfântul Ipatie este o veche și importantă chilie românească așezată pe terenul Mânăstirii Vatoped. Primii viețuitori români ai chiliei au fost ieromonahii Orest și Ipatie veniți în Athos de la Mânăstirea Cheia din Prahova. Părintele Orest Baldovin, ucenicul Sfântului Calinic de la Cernica, a fost duhovnicul Mânăstirii Vatoped.

Chilia românească Sfântul Ipatie din Athos

Următorul superior al chiliei, ieromonahul Teodosie Dascălu, originar din Sălişte a Sibiului, a făcut un act faţă de Mânăstirea Vatoped, ca „niciodată să nu aibă dreptul, viitorii moştenitori, a înstrăina această chilie la alte naţiuni, ci veşnic a fi stăpânită şi locuită de monahi români”.

Mai târziu a urmat în stăreţie schimonahul Filaret Şerban. În 1904 acesta s-a întors pentru scurtă vreme în ţară şi, văzând înşelarea unirii cu Roma, a luptat împotriva greco- catolicismului în Transilvania, întorcând de la uniaţie 3 judeţe. Recunoştinţă

pentru activitatea sa misionară, Ministerul Afacerilor Străine i-a acordat în 1906 Medalia Jubiliară Carol I.

Un alt stareț însemnat al chiliei a fost părintele Dometie Trihenea. El a fost duhovnic al Mânăstirii Costamonitu și vreme de 9 ani stareţ al Sfintei Mânăstiri Zografu.

27 iunie 1963 - Vizita Patriarhului Iustinian Marina la Chilia Sfântul Ipatie însoțit de IPS Firmilian al Olteniei și Pr. Prof. I. G. Coman

Cu prilejul sărbătoririi celor 1000 de ani de la fondarea Mânăstirii Marea Lavră de Sfântul Athanasie Athonitul, vrednicul de pomenire patriarh Iustinian Marina a vizitat Sfântul Munte Athos. Cu acest prilej el a poposit și la chilia „Sfântul Ipatie”.

Notă: Acest articol a fost preluat cu acordul autorului din revista “Lumea Credinţei”, nr. 3 (104), martie, 2012, pp. 46-49.

Pr. Silviu Cluci - Odoarele Mănăstirii „Sfântul Pavel”

Printre odoarele Mănăstirii „Sfântul Pavel” se numără darurile Magilor, moaște de la 98 de sfinți şi multe icoane.

***

Vistieria nepreţuită a mănăstirii o constituie darurile Magilor (aur împletit ca o dantelă, tămâie şi smirnă în formă sferică), care sunt păstrate în cutii de argint, precum şi o bucată din lemnul cinstitei Cruci, cu găuri de la cuiele cu care a fost răstignit Domnul. Se spune că este darul ţarului Petru al Bulgariei făcut Sfântului Pavel, care a dat o parte Mănăstirii Xiropotamu, iar cealaltă Mănăstirii „Sfântul Pavel”.

În biserica mănăstirii se află moaște de la 98 de sfinți, dintre care amintim: capetele (întregi sau fragmente) sfinţilor:

- Antim al Nicomidiei;
- Nimfodora, muceniţa;
- Damian, doctorul cel fără de arginți;
- Agata, muceniţa;

- Ipatie, episcopul Gangrei;
- Vasilie, episcopul insulei Paros;
- Fevronia şi
- Pantelimon.

Se mai găsesc aici părţi din moaştele Sfinţilor:

- Maxim, mărturisitorul (mâna);
- Grigorie Teologul;
- Haralambie;
- Mihail, episcopul Sinadelor;
- Calinic, mucenicul;
- Chiriachi;
- Mitrodora, muceniţa;
- Teona, episcopul Tesalonicului;
- Trifon;
- Mamant;
- Evdochim, vatopedinul.

În tezaurul mănăstirii se află şi icoana Maicii Domnului „Oglinda”, care, potrivit tradiţiei, a aparţinut împărătesei Teodora, soţia împăratului Teofil (829-842), luptătorul împotriva Sfintelor Icoane. În katholikon se află şi icoana Maicii Domnului Mirovlitissa „izvorâtoarea de mir”.

O altă icoană importantă este cea a Maicii Domnului „Odighitria”, care are pictată pe spatele ei Răstignirea Domnului şi care este opera unei şcoli de pictură din Constantinopol (secolul al XIV-lea). Ea se mai numeşte şi „Antifonitria Lacului”, pentru că provine de la vechea Mănăstire Officiara, care se afla în locul Schitului Lacu de astăzi.

Pr. Silviu Cluci - Aghiasma Sfântului Ipatie din Sfântul Munte Athos

Se spune că un pustnic român care se nevoia în zona actualei chilii româneşti Sfântul Ipatie s-a îmbolnăvit grav în timpul unei veri cu arşiţă cumplită. Cu ultimele puteri a ieşit din colibă şi s-a îndreptat spre pârâul din vale, ca să-şi potolească setea. Sleit de boală, a căzut însă pe cărare şi a început să plângă la Maica Domnului, cerându-i ajutorul. A auzit o voce care i-a spus să se târască în partea stângă, acolo unde va găsi apă. După ce a băut, bolnavul s-a ridicat de jos, vindecat miraculos de neputinţa care îl cuprinsese.

În apropierea izvorului binecuvântat, cunoscut astăzi de pelerinii români şi greci sub numele Aghiasma Sfântului Ipatie, s-a ridicat o bisericuţă mică, pe ale cărei temelii ruinate a renăscut, mai târziu, chilia românească Sfântul Ipatie.

Părintele Dometie Trihenea (1909-1985), fost stareţ al chiliei, obişnuia să recomande agheasma Sfântului Ipatie celor aflaţi în neputinţe şi se cunosc cel puţin două cazuri de vindecări miraculoase datorate apei izvorului.

Părinţii de la chilie mărturisesc că niciodată acest izvor nu a secat, oricât de călduroasă ar fi fost vara.

Pr. Silviu Cluci - Coliba „Sfântul Ipatie” de la Katunakia - Aşezăminte româneşti din Muntele Athos

Coliba Sfântului Ipatie, ctitorie românească, se află în extremitatea de sus a Katunakiei, nu departe de Schitul „Sfântul Vasile”.

Acest mic aşezământ monahal, fără paraclis, cu un izvoraş şi două-trei terase în jurul ei, a fost ctitorit în prima jumătate a veacului al XX-lea, de către un monah român plecat din obştea Chiliei româneşti „Sfântul Ipatie” de pe moşia Mănăstirii Vatoped.

La 11 iulie 1967 aici s-a aşezat Sfântul cuvios Paisie Aghioritul, ce căuta să vieţuiască într-un loc uscat, după operaţia de plămâni. Viaţa la Katunakia era liniştită, nerăspândită şi foarte săracă. Ca lucru de mână, sculpta iconiţe în lemn de chiparos, cu chipul lui Hristos Răstignit, al Maicii Domnului şi al Sfântului Ioan Teologul. Vindea puţine pentru a se întreţine, iar pe cele mai multe le dădea de binecuvântare. De asemenea făcea şi iconiţe ştanţate, pe care de asemenea le dădea de binecuvântare.

Câţiva metri mai încolo mai era încă o colibă din tablă în care vieţuise prin anii 1950 bătrânul Efrem Talas. Acolo stareţul Paisie mergea adesea, se ruga şi simţea

mult har. La o sută de metri mai sus era o peşteră, refugiul de altădată al tâlharilor, în care de asemenea vieţuise bătrânul Efrem.

După un an de nevoinţă în pustia Katunakiei, la 12 august 1968, cuviosul Paisie s-a mutat la Mănăstirea Stavronikita pentru a ajuta noua obşte condusă de stareţul Vasilios Gondikakis.

Astăzi, coliba este locuită de câţiva monahi ruşi.

(Foto) Coliba „Sfântul Ipatie" de la Katunakia - loc de nevoinţă al Sfântului cuvios Paisie Aghioritul:
https://doxologia.ro/locuri-sfinte/coliba-sfantul-ipatie-de-la-katunakia-loc-de-nevointa-al-sfantului-cuvios-paisie

© doxologia.ro

ΚΟΡΥΦΗ ΛΘΩ
ΚΕΡΑΣΙΑ
ΚΑΥΣΟΚΑΛΥΒΙΑ
ΑΓ. ΝΕΙΛΟΣ
ΜΕΓ. ΛΑΥΡΑ
ΑΓ. ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ
ΣΚΗΤΗ
ΑΓ. ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ
© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

Teodor Danalache - Chilia Sfântul Ipatie - Sfântul Munte Athos

Sfântul Ipatie din Gangra este prăznuit de Biserica Ortodoxă în ziua de 31 martie.

Chilia Sfântul Ipatie este una dintre cele mai vechi chilii româneşti din Sfântul Munte Athos. Mulţi călugări vieţuitori în această chilie au venit de prin părţile Sibiului. Astfel, vreme de peste un secol, mai toţi stareţii chiliei au venit aici din Săliştea Sibiului.

Sfântul Ipatie a fost episcop al Gangrelor din Paflagonia, Asia mică. El este unul dintre cei 318 părinţi de la Sinodul I de la Niceea, cel care l-a salutat pe episcopul Teofil al Tomisului din Dacia, azi Constanţa. Chilia îşi prăznuieşte ocrotitorul pe data de 31 martie.

Chilia românească Sfântul Ipatie se află pe teritoriul deţinut de Mănăstirea Vatoped, la numai o jumătate de oră de mers pe jos faţă de mănăstire. A doua, ca mărime, în Sfântul Munte Athos, mănăstirea Vatoped a fost întemeiată, potrivit tradiţiei locului, undeva pe la sfârşitul secolului al IV-lea, de către împăratul Teodosie I cel mare.

Chilia Sfântul Ipatie din Sfântul Munte Athos - scurt istoric

Începuturile vieţii monahale în Chilia Sfântul Ipatie pot fi localizate undeva la graniţa dintre secolele XIV-XV. Primul nevoitor de aici a fost un român. Fiind ră-pus de o boală trupească, călugărul român s-a îndreptat spre izvorul din vale, spre a se întări cu puţină apă. Pe cale, el nu a mai avut însă puterea de a merge până la apă. După ce se rugă cu lacrimi, Maica Domnului îi spuse să caute apă acolo unde este

şi să bea. Pe loc, părintele bau apă şi se întări. În acel loc, el zidi o bisericuţă, peste izvorul numit până astăzi "Izvorul Sfântului Ipatie". În jurul acestui izvor va lua naştere comunitatea monahală de la actuala Chilie a Sfântului Ipatie.

Părintele Orest Baldovin, ucenic al Sfântului Calinic de la Cernica, este cel care a pus bazele noii obşti de la Chilia Sfântul Ipatie. Ajuns în Sfântul Munte Athos în anul 1860, împreună cu monahii Teodosie şi Ilie, părintele Orest va duce viaţă de mare nevoinţă şi rugăciune.

O însemnare pe carte, scrisă în anul 1868, spune: "Cu ajutorul lui Dumnezeu, această sfântă carte, Mineiul pe Septembrie, a fost plătită de Ioan Rodeanul, dimpreună cu soţia lui şi s-au dat Părinţilor Orest ieroschimonahul, Ilie monahul şi Teodosie schimonahul, pentru Biserica Sfântului Ipatie, de la Sfântul Munte."

În anul 1868, părintele va cumpăra Chilia cu hramul "Sfântul ierarh şi mucenic Ipatie", plătind Mănăstirii Vatoped suma de 7.000 de lei. Odată cumpărat locul, părintele Orest a început să cureţe locul şi să zidească toate cele de trebuinţă. Astfel, pe ruinele vechii biserice de secol XV, care era pe jumătate săpată în pământ, el zidi o nouă bisericuţă. Noul locaş, lung de 10 metri şi lat de 5 metri, va fi terminat în anul 1873.

Nemaiavând fondurile necesare împodobirii interiorului, părintele Orest a mers în Ardeal, însoţit de Teodosie, pentru a strânge fonduri. Aducându-şi aminte de Chilia Sfântul Ipatie, creştinii ortodocşi din Săliştea Sibiului vor oferi cel mai mare ajutor părinţilor Orest şi Teodosie. Cu ajutoarele primite, părinţii au terminat de împodobit şi interiorul bisericii.

Părintele Orest a adormit în Domnul în anul 1878, lăsând în urma lui o minunată chilie, cu biserică şi grădini, dimpreună cu toate cele de trebuinţă vieţii în ea. Următorii lui au fost, în mare parte, tot români de prin Ardeal.

La conducerea chiliei a venit apoi părintele Teodosie, tot din Săliştea Sibiului. Acesta a fost un mare cărturar şi luptător pentru apărarea dreptei credinţe în Transilvania. El este cel care a cerut Mănăstirii Vatoped binecuvântarea ca această Chilie a Sfântului Ipatie să nu poate fi înstrăinată niciodată vreunei alte naţiuni, ci veşnic să rămână a românilor. Părintele Teodosie a adormit în Domnul în anul 1886.

Diomid din Ţara Făgăraşului este următorul stareţ al Chiliei Sfântului Ipatie. Şi acesta a fost un mare iubitor de ţară, el trimiţând neîncetat pe meleagurile natală

Sfinte Moaşte, veşminte, cărţi, tămâie, etc. Părintele Diomid a adormit în Domnul în anul 1899.

Acestuia i-a urmat părintele Filaret Şerban, în vremea căruia Chilia Sfântul Ipatie se bucura de o deosebită prosperitate. Astfel, un document din vremea sa (1907) spune despre această chilie că avea "biserica mare şi case încăpătoare, mult pământ, vie multă, aluniş, livede de fân, copaci de măslini şi două izvoare de apă pentru trebuinţă casei şi udatul grădinii. Are şi un izvor de aghiasmă, apă făcătoare de minuni, bibliotecă de cărţi bisericeşti şi alte odoare sfinte." Schimonahul Filaret Şerban a adormit în Domnul în anul 1918.

Începând cu anul 1911, conducerea chiliei a fost primită de către ieromonahul Teodosie Domnariu, nepot al părintelui Teodosie. În vremea lui, Chilia Sfântul Ipatie a fost în întregime reparată şi înnoită. Astfel, bisericii i s-a pus acoperiş de tablă, iar în interior icoane noi, două policandre, sfeşnice de bronz şi candele de argint, etc. Între anii 1929-1930, el a adus în Chilie apă, pe ţevi de plumb, de la o distanţă de aproape trei kilometri.

Vreme de aproape patru decenii, Chilia Sfântul Ipatie a fost condusă de marele părinte Dometie Trihenea (1909-1985), stareţ la Mănăstirea Zografu, între anii 1965-1975. Acesta este singurul român care a fost vreodată stareţ la una dintre cele 20 de mari mănăstiri athonite. Vreme de alţi 15 ani, arhimandritul Dometie a fost duhovnic la Mănăstirea Costamonitu. Părintele Dometie Trihenea a adormit în Domnul în ziua de 20 noiembrie 1985.

Frescele Paraclisului Chiliei Sfântul Ipatie de la Muntele Athos pictate de iconarul Ioan Popa

M-tirea Vatoped şi schitul Sfântul Ipatie în prim plan

chilia Sfântul Ipatie

paraclis demisol

IC
XC
ÎNGER DE
MARE SFAT

DE TAINA
SPĂLAREA PICIOARELOR

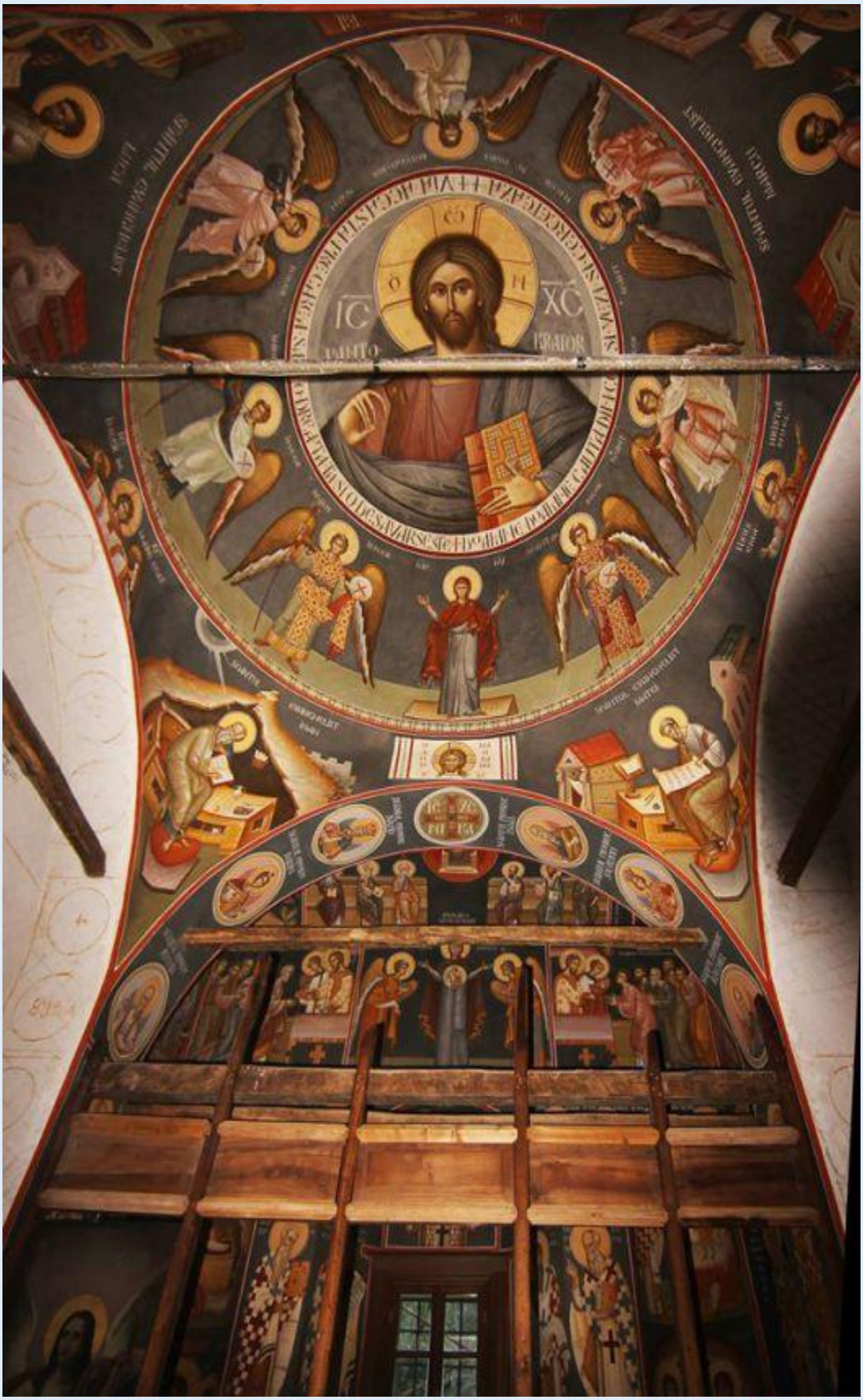
IC
XC
ΠΑΝΤΟ
ΚΡΑΤΩΡ

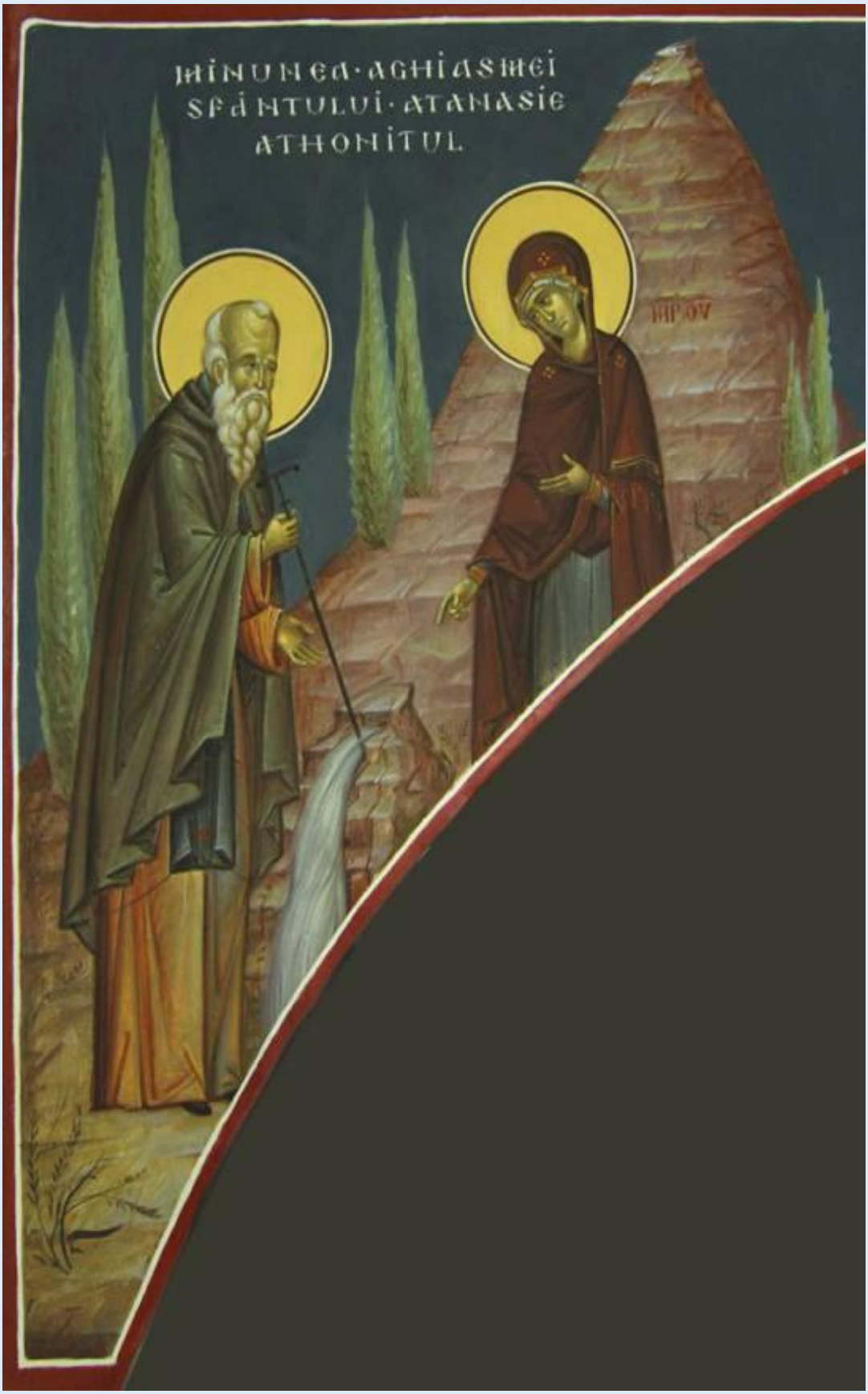
ÎNMUNCA·AGHIASMEI
SFÂNTULUI·ATANASIE
ATHONITUL

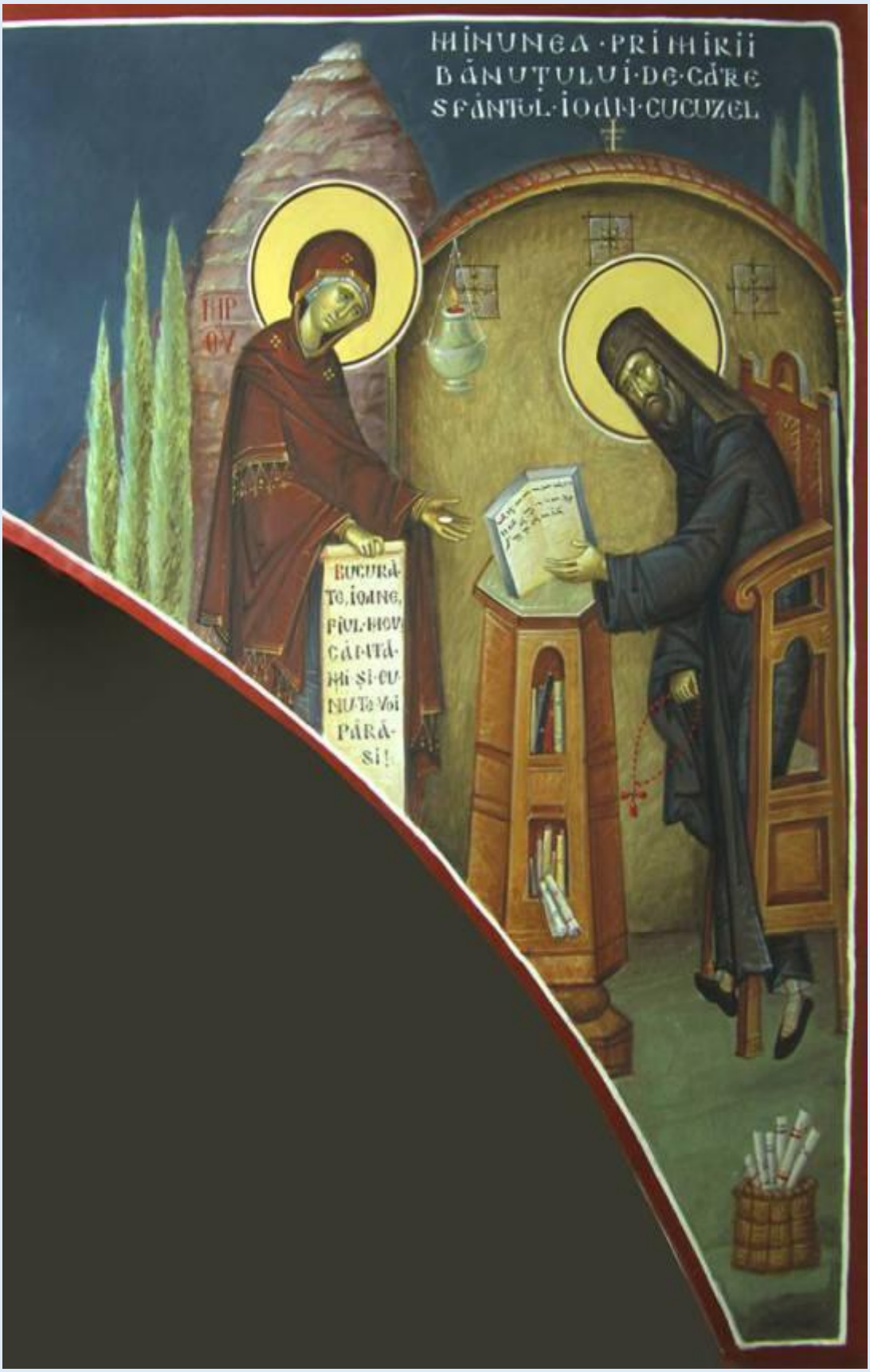
MINUNEA · PRIMIRII
BĂNUȚULUI · DE · CĂTRE
SFÂNTUL · IOAN · CUCUZEL
BUCURĂ-
TE, IOANE,
FIUL · MOU
CÂNTĂ-
MI ȘI · CU-
NU · TE VOI
PĂRĂ-
SI!

ADORMIREA
MAICII · DOMNULUI

Sursa: https://sfantulmunteathos.wordpress.com/tag/sfantul-ipatie/
http://www.pemptousia.ro/photo/chilia-sfantul-ipatie-athos/

Grupul psaltic Nectarie Protopsaltul - Slujba Sfântului Ipatie. Vecernia - cd audio

Prezentarea cărţii:

Cântările de faţă se află în cartea Slujba Sfântului Ipatie, tipărită în 2016 de Chilia românească vatopedină a Sfântului Ipatie.

Textul imnelor sfântului a fost alcătuit de pururea-pomenitul imnograf Gherasim Mikraghiannanitul (1991) şi tradus în metrica originalului originalului de diaconul Constantin Cornel Coman, care a şi alcătuit melosul Slavei Stihoavnei, troparul al doilea al sfântului şi troparul Născătoare de Dumnezeu.

Anixandariile lui Fokaefs şi Lumină lină au fost traduse de părintele Nectarie Protopsaltul, iar Kekragariile lui Iacov sînt tălmăcirea lui Nectarie Frimu arhiereul.

Prosomiile (piesele 3, 4 şi 7) au întocmit melosul din Irmologhionul argon al lui Petru Peloponisiu.

Slava Kekragariilor este melofacerea părintelui Virgil Ioan Nanu, iar cea a Litiei a lui Gabriel Duca.

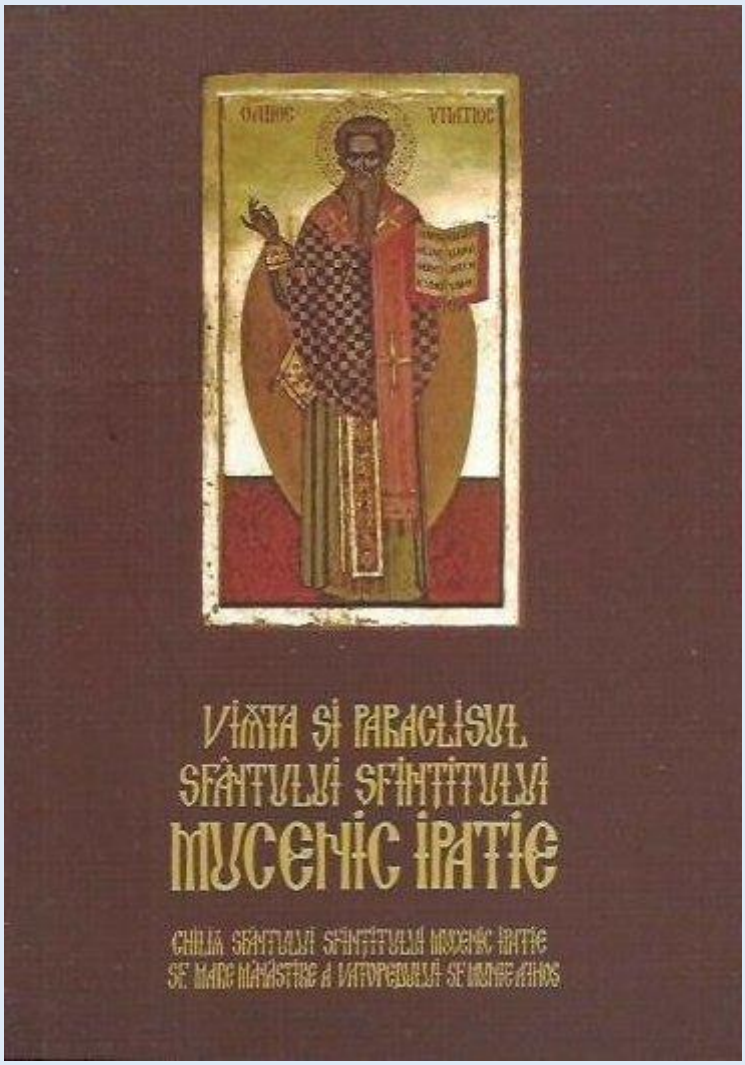
VIAȚA ȘI PARACLISUL
SFÂNTULUI SFINȚITULUI
MUCENIC IPATIE
CHILIA SFÂNTULUI SFINȚITULUI MUCENIC IPATIE
SF. MARE MĂNĂSTIRE A VATOPEDULUI SF. MUNTE ATHOS

Icoane

Ὁ ἅγιος
Ὑπάτιος

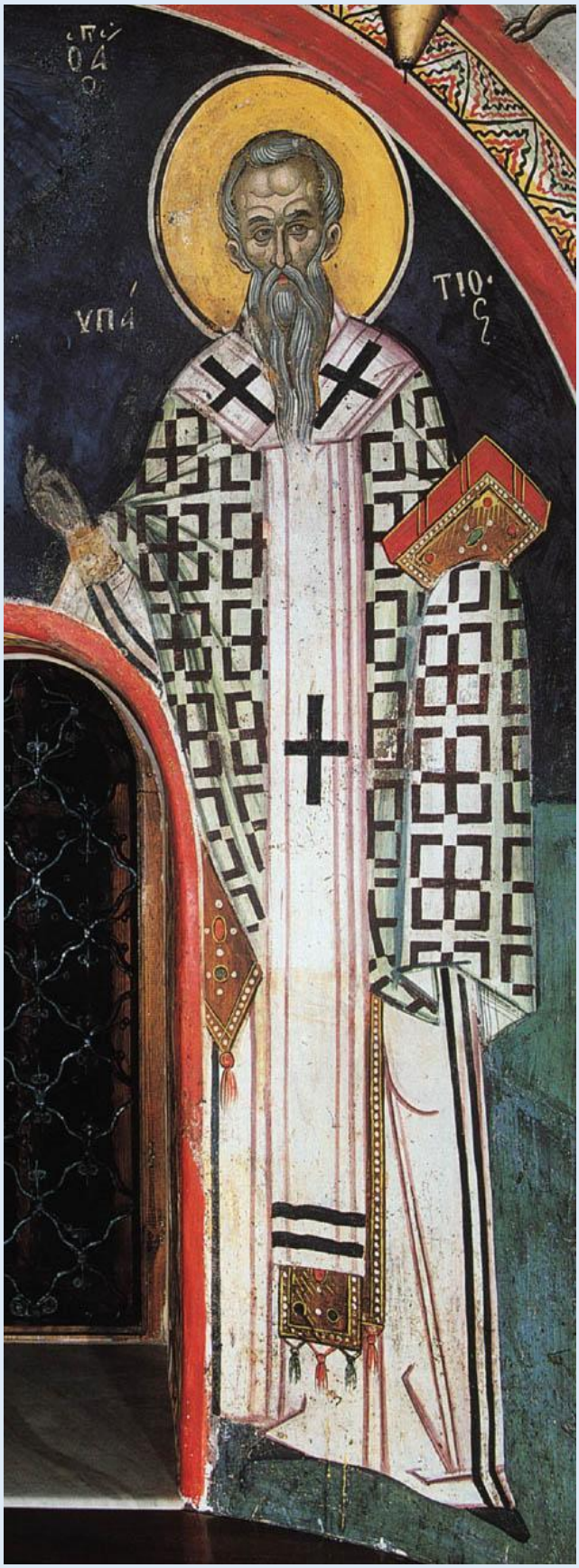

ΟΣΙΟΣ
ΠΑΤΙΟΣ

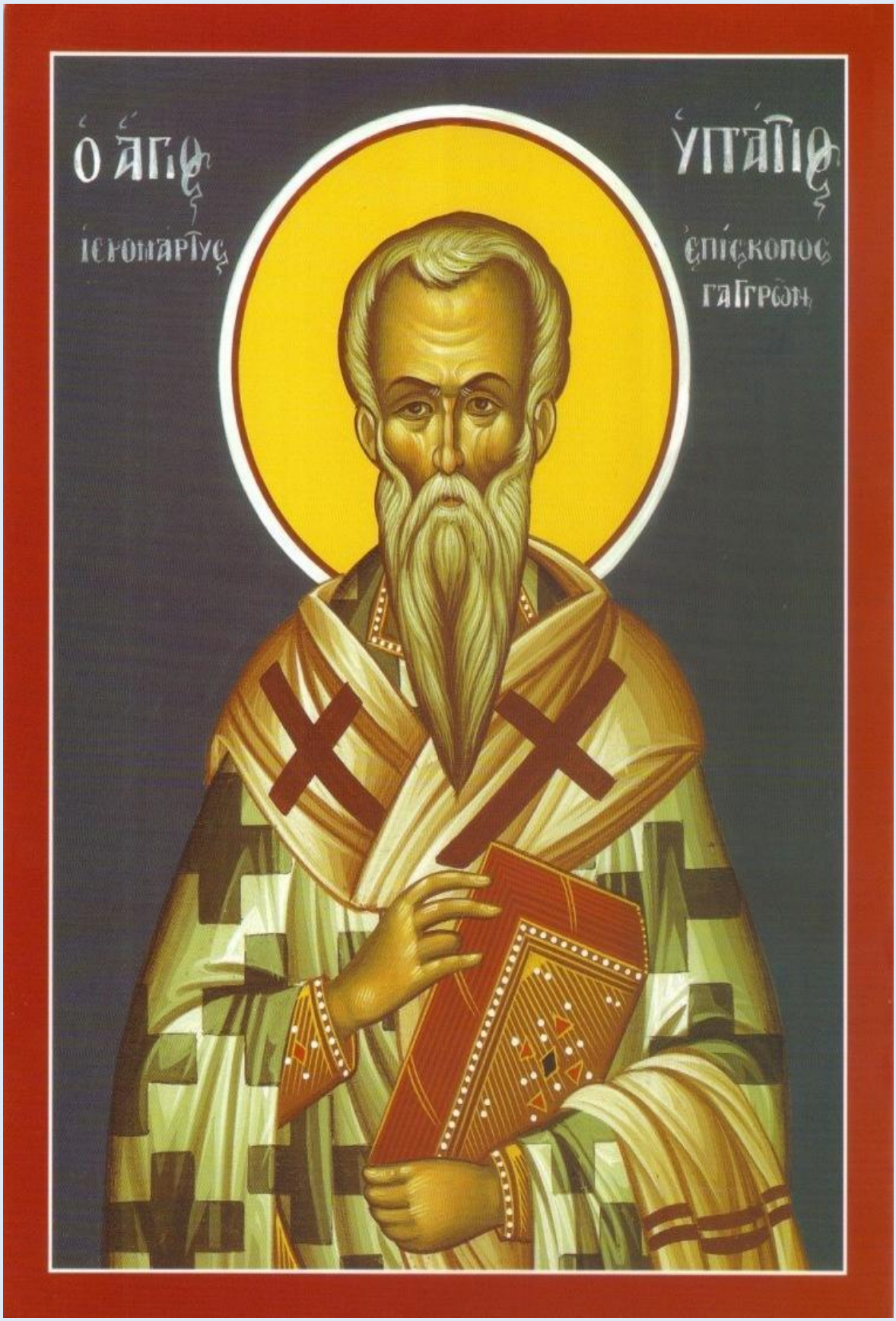
Ὁ Ἅγιος
Ἱερομάρτυς
Ὑπάτιος
Ἐπίσκοπος
Γαγρῶν

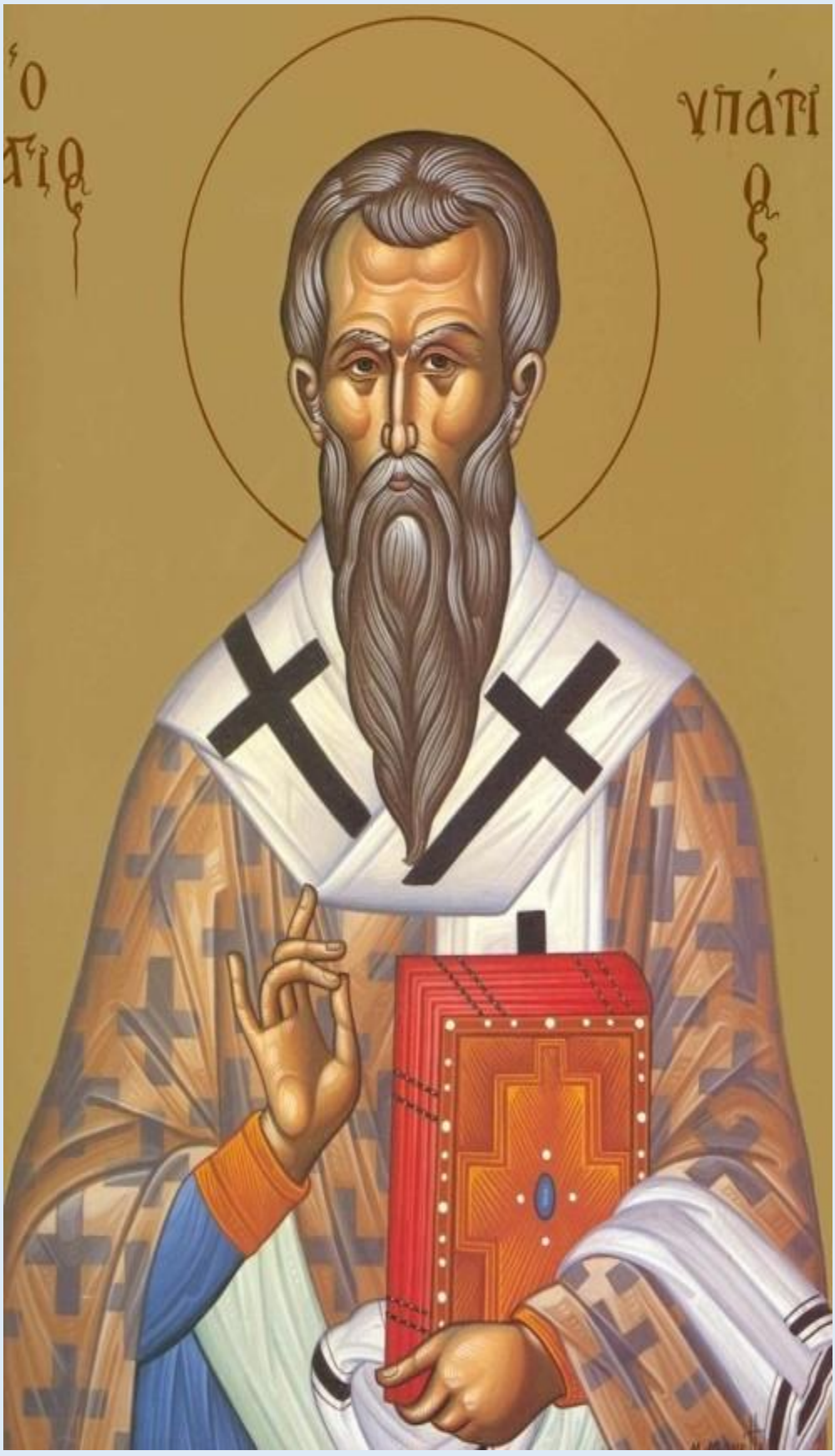
Ὁ ἅγιος
Ὑπάτιος

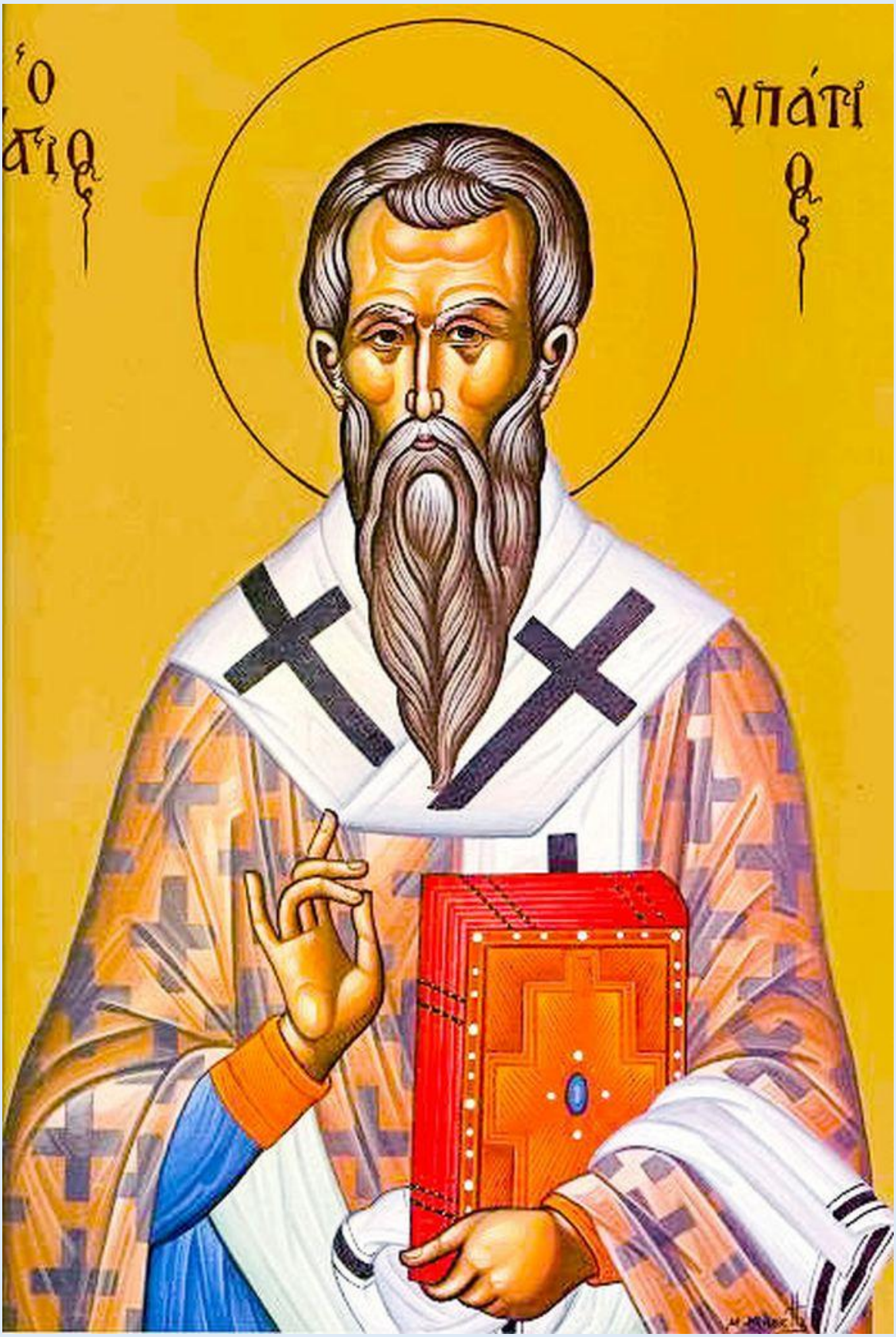
Ὁ ἅγιος
ὑπάτιος

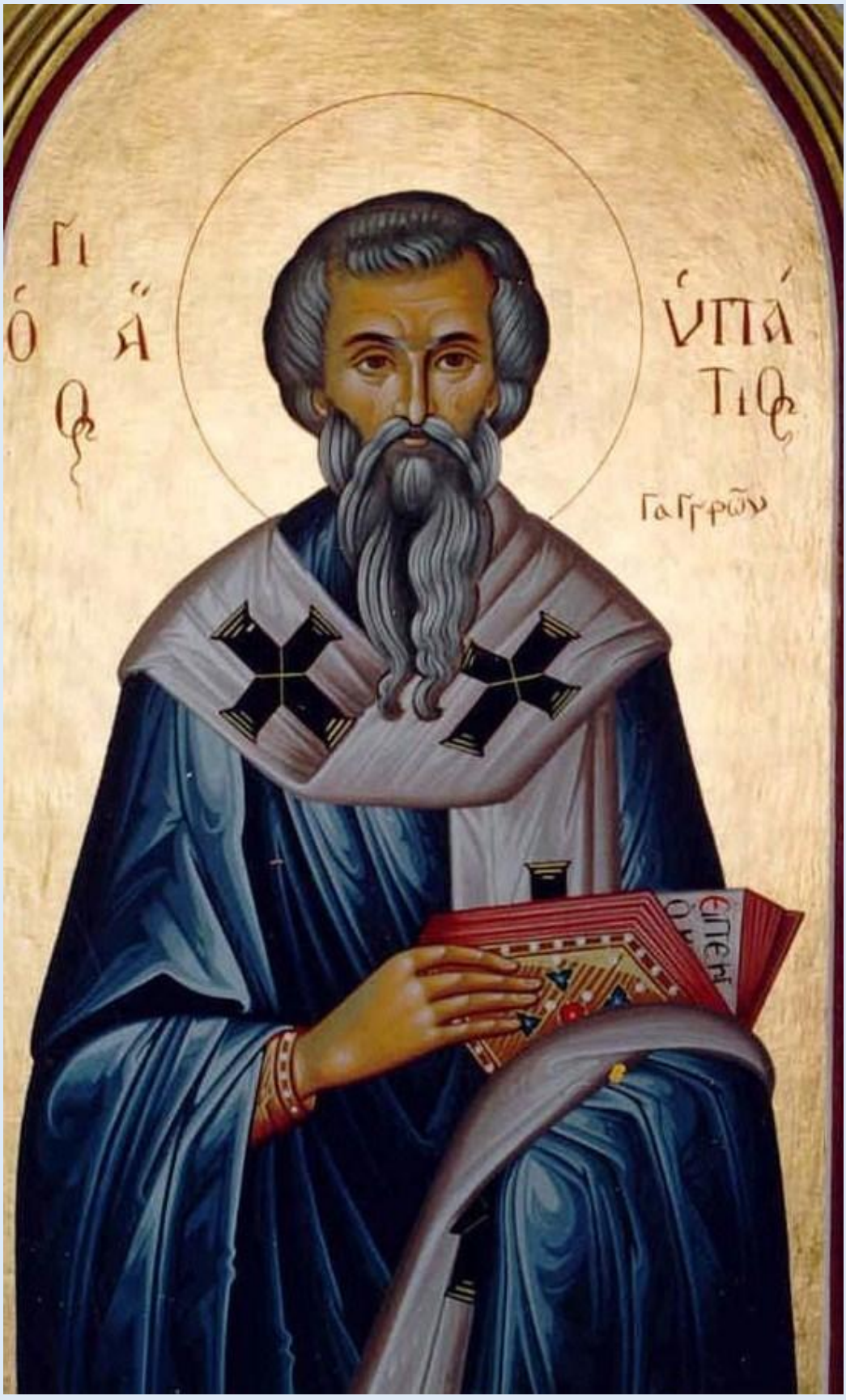

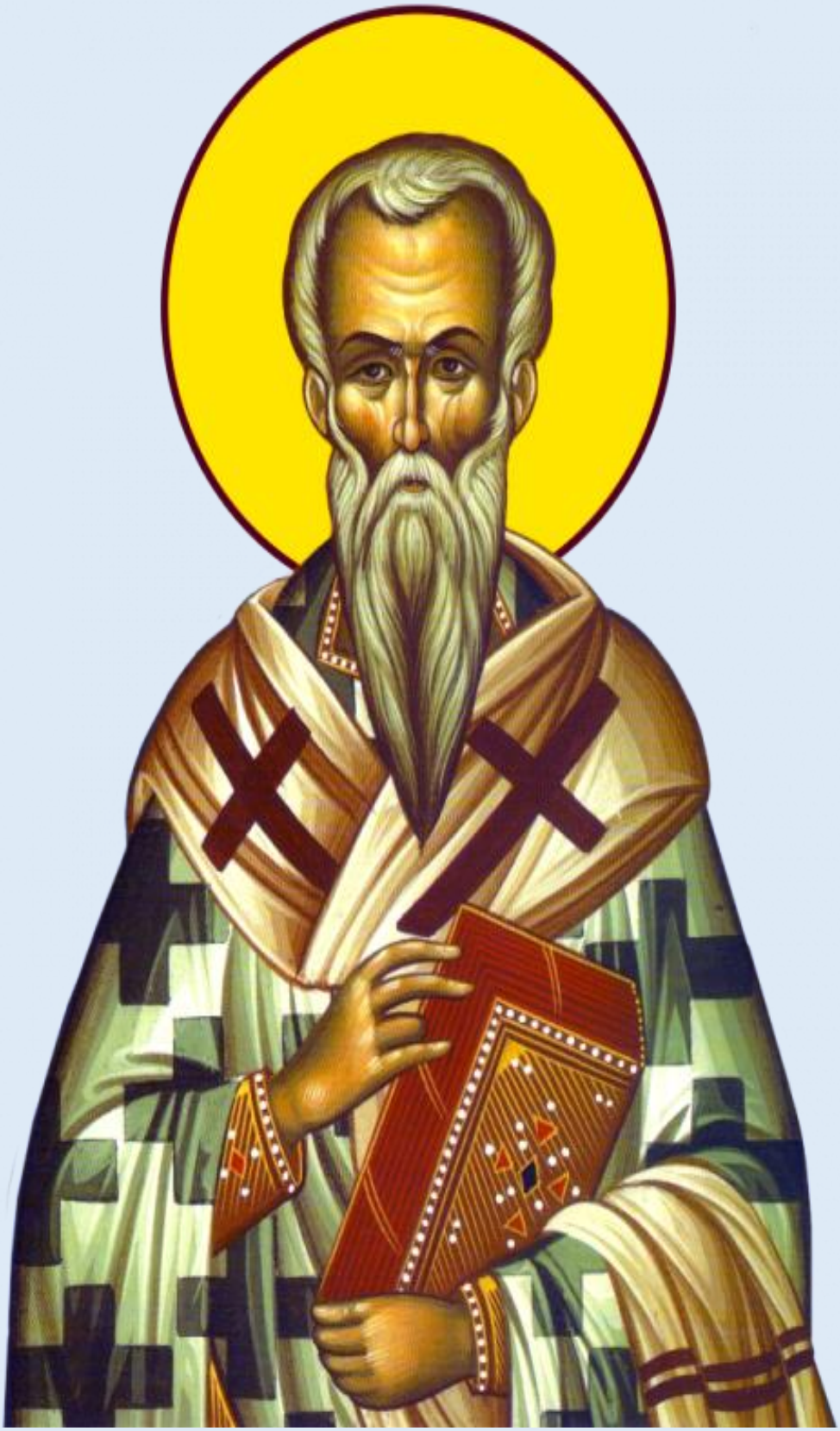

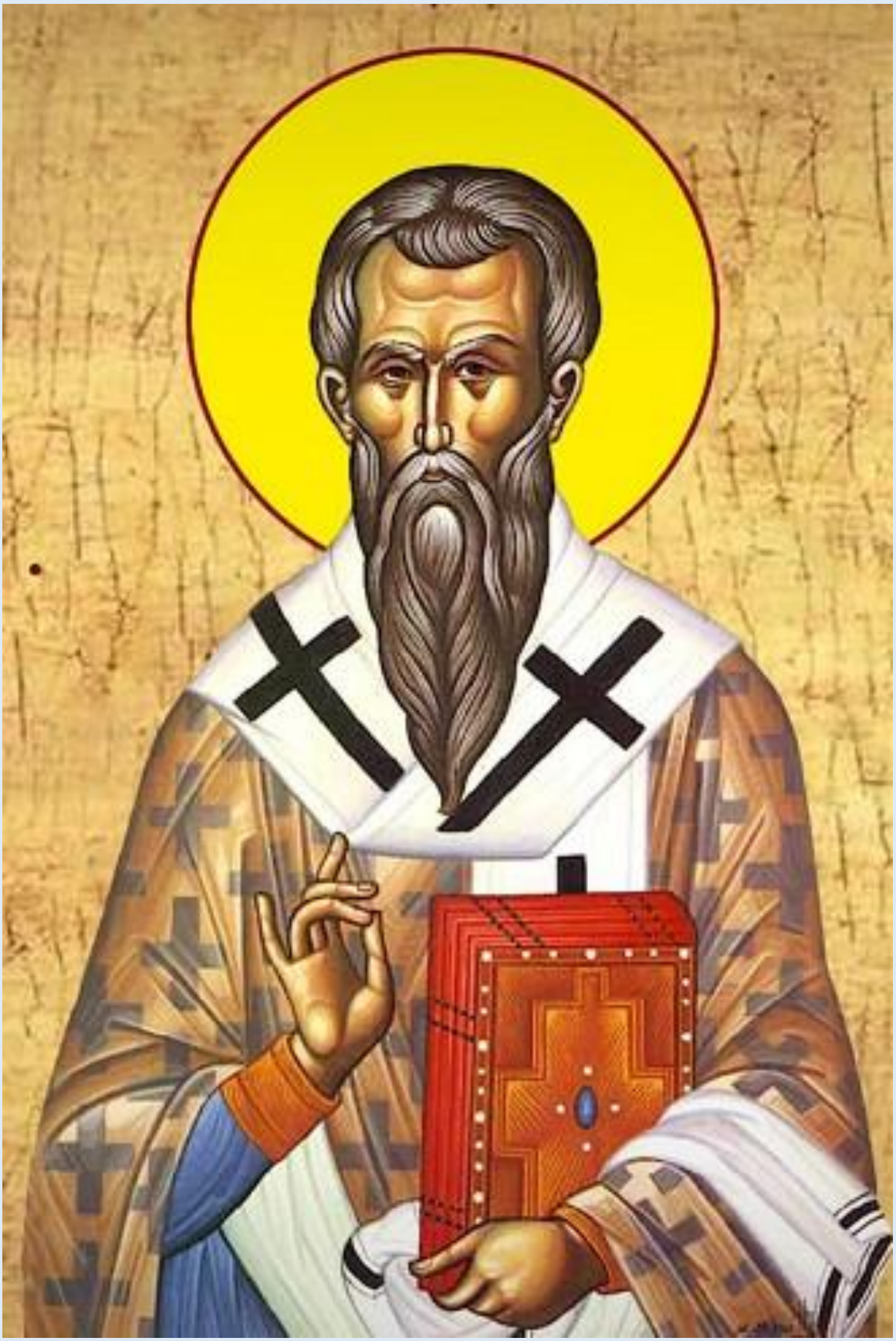

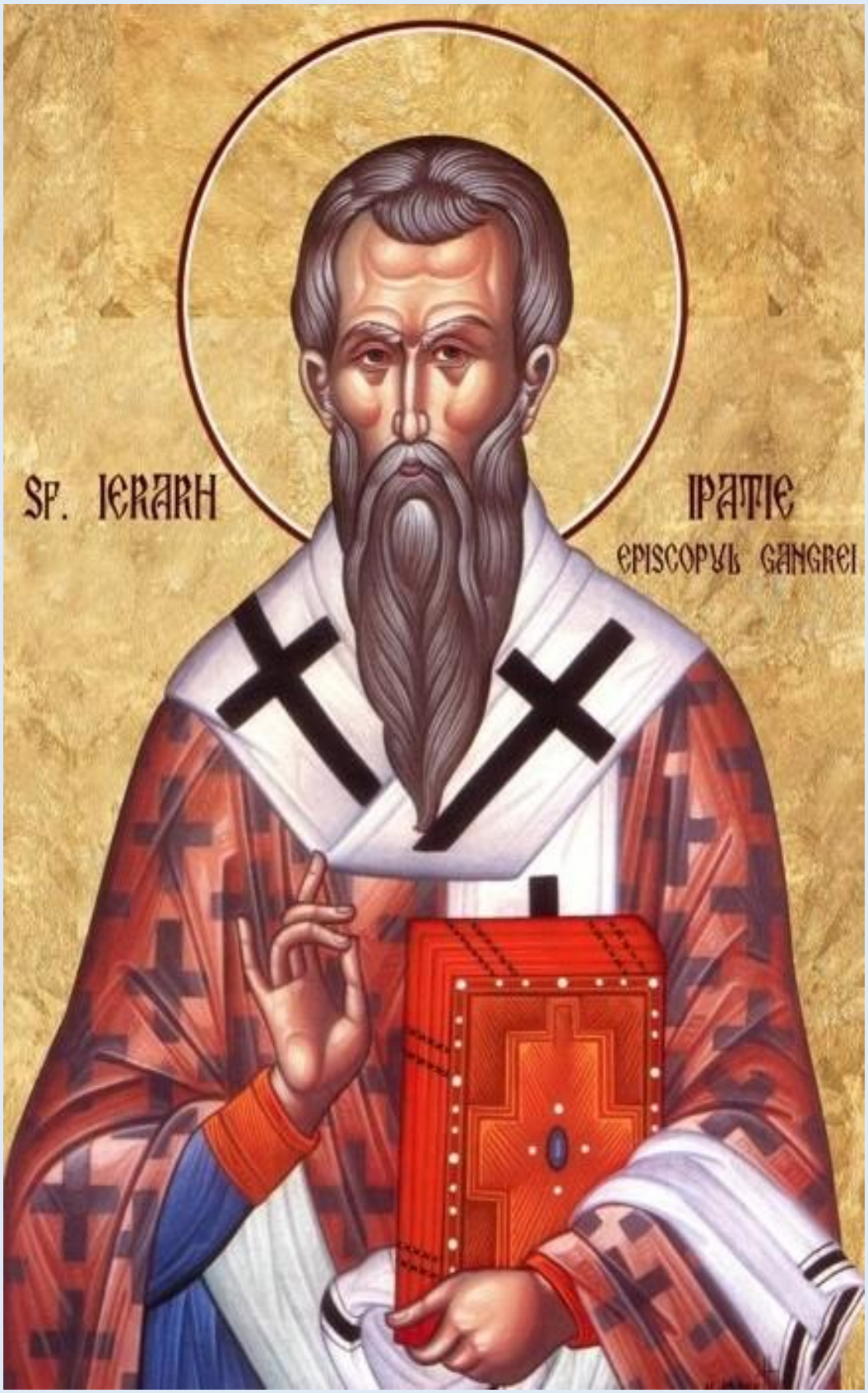
SF. IERARH
IPATIE
EPISCOPUL GANGREI

31 martie

DOXOLOGIA.ro
Sf. Sf. Mc. Ipatie

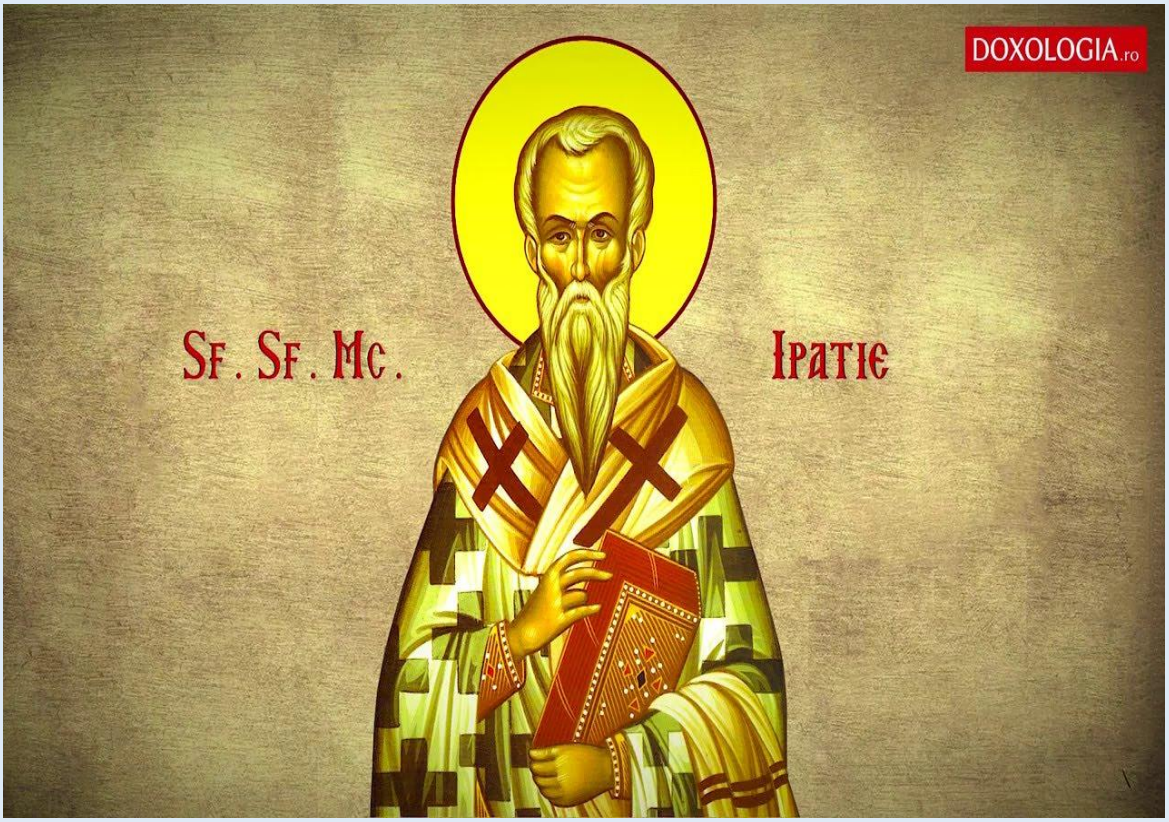
DOXOLOGIA.ro
Sf. Sf. Mc. Ipatie

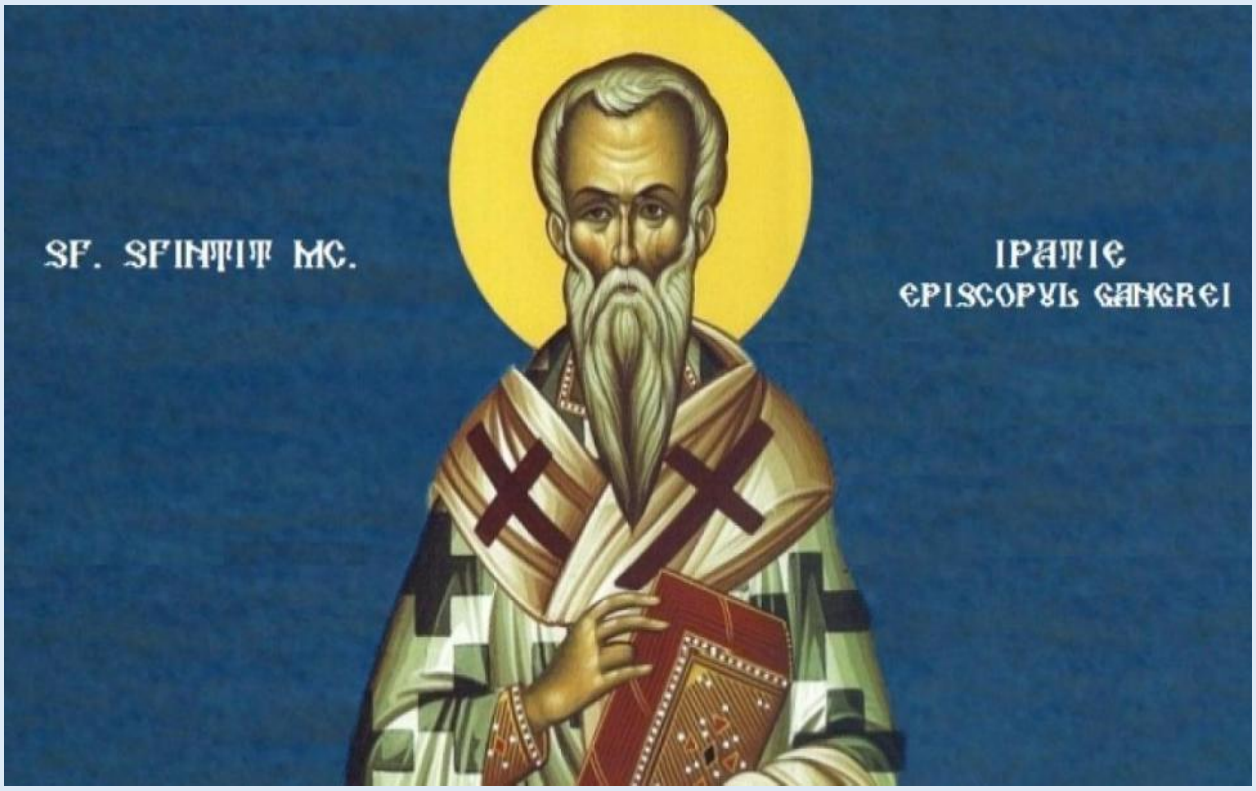
SF. SFINTIT MC.
IPATIE
EPISCOPUL GANGREI

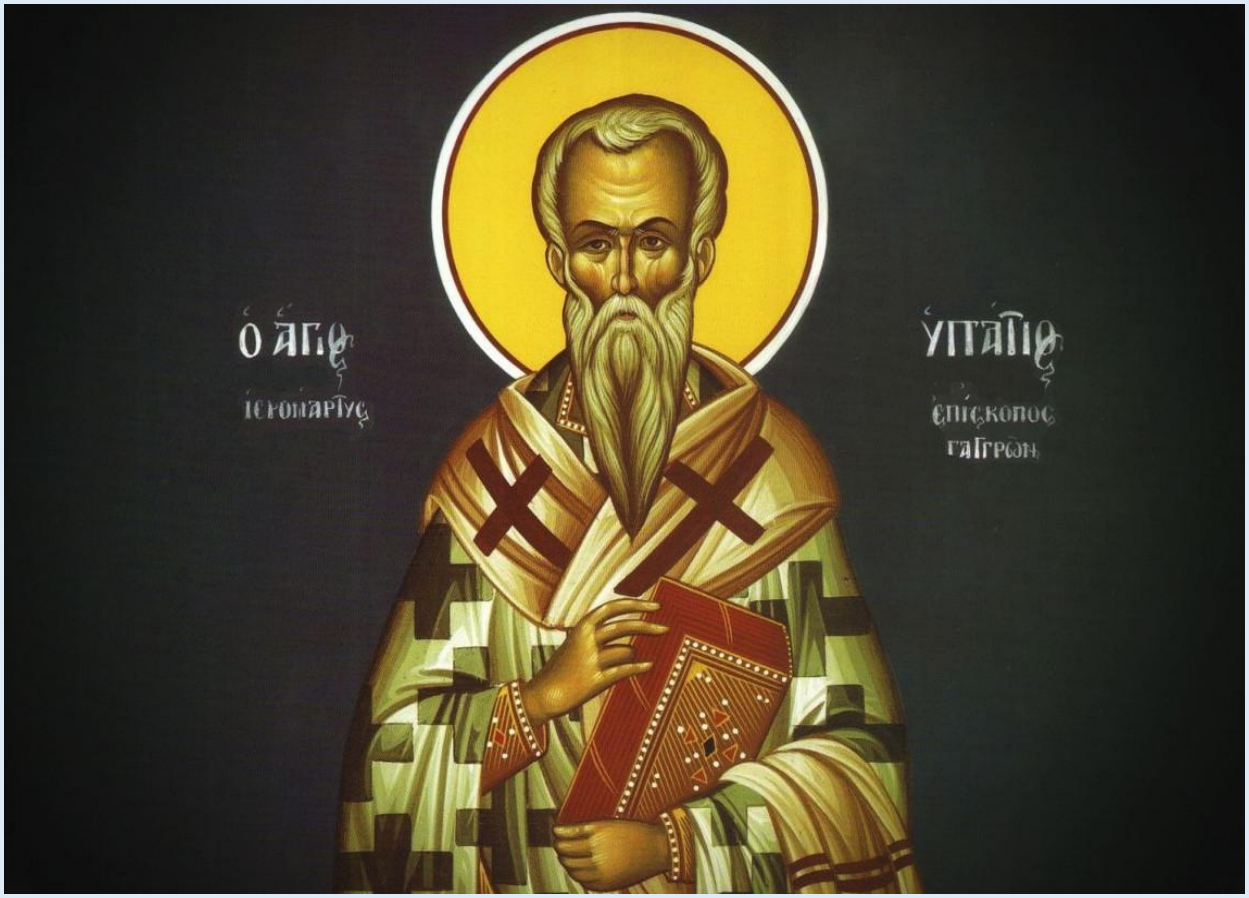
Ο ΑΓΙΟΣ
ΙΕΡΟΜΑΡΤΥΣ
ΥΠΑΤΙΟΣ
ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ
ΓΑΓΓΡΩΝ

Troparul Sfântului Sfinţit Mucenic Ipatie,
Episcopul Gangrei
31 Martie - Glasul 4
Şi părtaş obiceiurilor şi următor scaunelor Apostolilor fiind, lucrare ai aflat, de Dumnezeu insuflate, spre suirea privirii la cele înalte. Pentru aceasta, cuvântul adevărului drept învăţând şi cu credinţa răbdând până la sânge, Sfinţite Mucenice Ipatie, roagă-te lui Hristos Dumnezeu să mântuiască sufletele noastre.

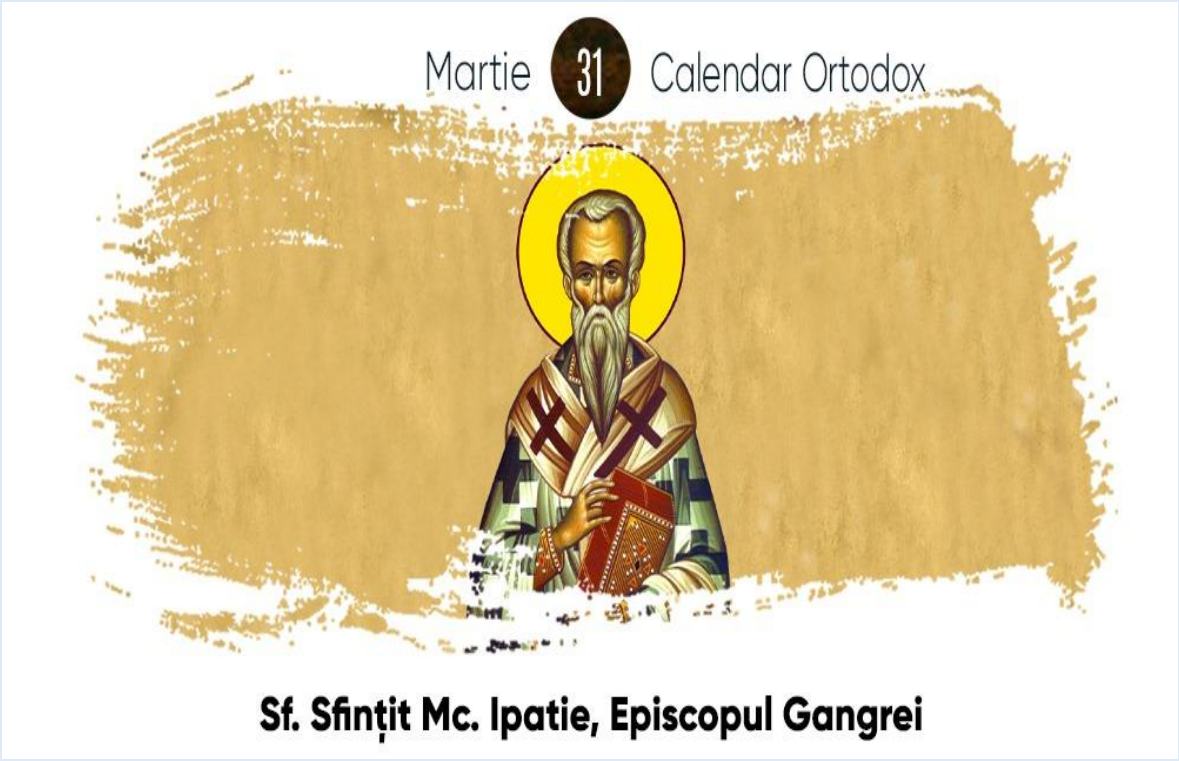
Martie 31 Calendar Ortodox
Sf. Sfințit Mc. Ipatie, Episcopul Gangrei

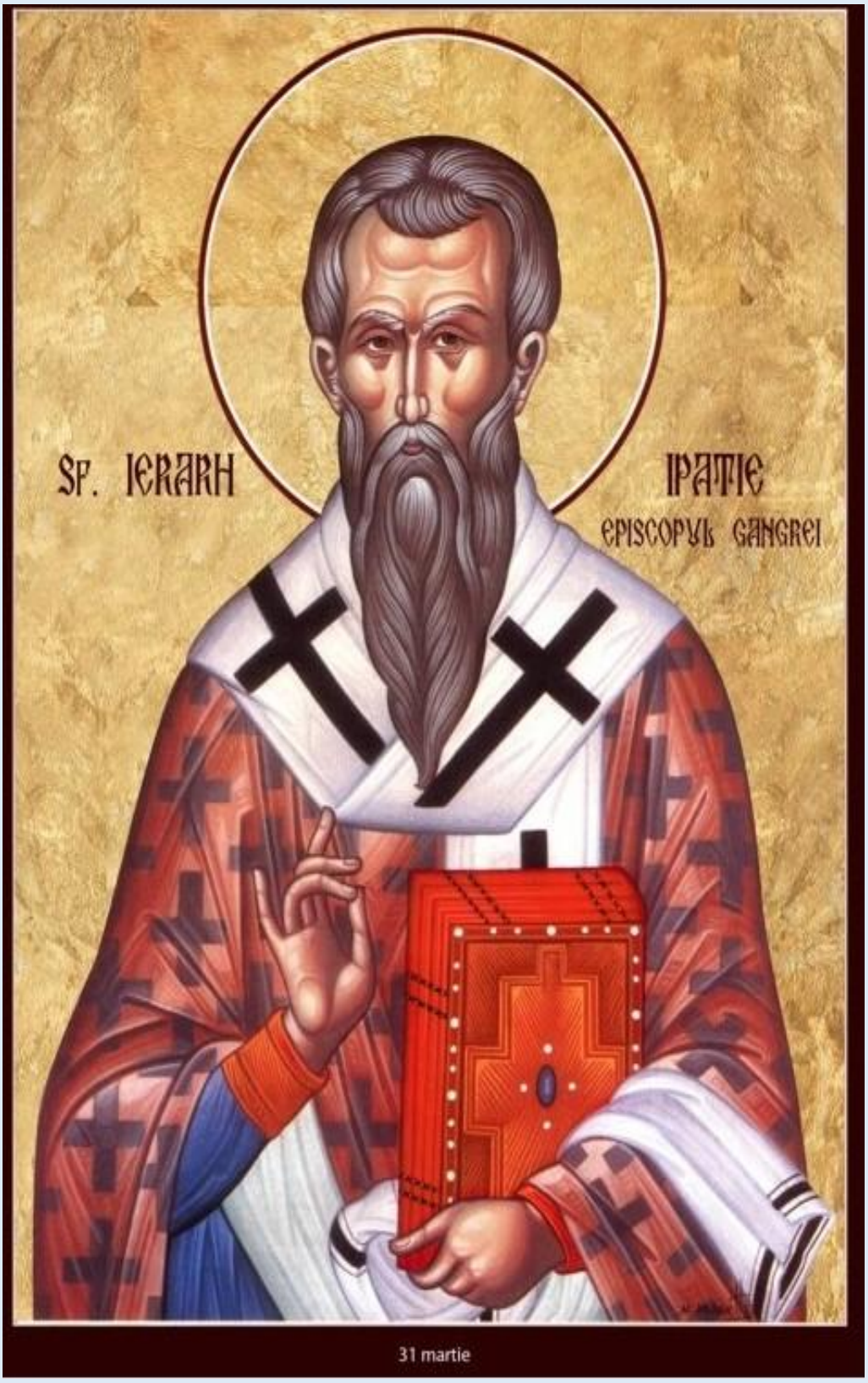

Bucură-te, Sfinte sfinţite mucenic Ipatie!